

CÍRKEV JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ • LISTOPAD 2013

Liahona

**Proslovy z generální
konference**

**Počet členů Církve dosáhl
15 milionů**

**Misionářů na plný úvazek
je již více než 80 tisíc**

LASKAVĚ POSKYTLI MUZEUM CÍRKEVNÍ HISTORIE

Balzám v Galád, Annie Henrieová

„Což není žádného lékařství v Galád?“ (Jeremiáš 8:22.) ... Láska je balzámem, který přináší uzdravení duši. ... Syn, Pán Ježíš Kristus, položil svůj život, abychom my mohli mít věčný život; tak velká byla Jeho láska k Otci a k nám.“ (Thomas S. Monson, „A Doorway Called Love“, Ensign, Nov. 1987, 66.)

SOBOTNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 4 Vítejte na konferenci
President Thomas S. Monson
- 6 Generální konference – posilování víry a svědectví
Starší Robert D. Hales
- 9 Buďte mírní a pokorného srdce
Starší Ulisses Soares
- 12 Víme, co máme?
Carole M. Stephensová
- 15 Hleďte kupředu a věřte
Starší Edward Dube
- 17 Průduchy nebeské
Starší David A. Bednar
- 21 Pojd'te, přidejte se k nám
President Dieter F. Uchtdorf

SOBOTNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 25 Vyjádření podpory úředníkům Církve
President Henry B. Eyring
- 26 Klíč k duchovní ochraně
President Boyd K. Packer
- 29 Mravní síla žen
Starší D. Todd Christofferson
- 33 Urychleme Pánův herní plán!
Starší S. Gifford Nielsen
- 35 Malé a prosté věci
Starší Arnulfo Valenzuela
- 37 Chceš-li zdrav býtí?
Starší Timothy J. Dyches
- 40 Jako rozbitá nádoba
Starší Jeffrey R. Holland
- 43 Vložte důvěru v Pána
Starší M. Russell Ballard

KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

- 46 Nauky a zásady obsažené v Článcích víry
Starší L. Tom Perry
- 49 Již tedy nejste cizinci
Biskup Gérald Caussé
- 52 Povolání Pánem oznamovat Jeho slovo
Starší Randy D. Funk
- 55 Teď už to zvládnete!
President Dieter F. Uchtdorf
- 58 Obvazujte jim rány
President Henry B. Eyring
- 61 Práví pastýři
President Thomas S. Monson

NEDĚLNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 69 Mým vnučatům
President Henry B. Eyring
- 72 Žádní jiní bohové
Starší Dallin H. Oaks
- 76 Obrat'te se
Bonnie L. Oscarsonová
- 79 Síla vytrvat
Starší Richard J. Maynes
- 82 Jak získat osobní sílu z Usmíření Ježíše Krista
Starší Richard G. Scott
- 85 „Nenechám tebe samého, aniž tě opustím“
President Thomas S. Monson

NEDĚLNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 88 Pláč Jeremiášův – vyvarujte se poroby
Starší Quentin L. Cook
- 92 Moc v kněžství
Starší Neil L. Andersen
- 96 Učme s mocí a pravomocí Boží
David M. McConkie
- 99 Neustále se pevně držme
Starší Kevin S. Hamilton
- 102 Dívejte se vzhůru
Starší Adrián Ochoa
- 104 Přilněme těsněji k Bohu
Starší Terence M. Vinson
- 106 Rozhodnutí ovlivňující věčnost
Starší Russell M. Nelson
- 110 Než se sejdeme zas
President Thomas S. Monson

GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ POMOCNÉHO SDRUŽENÍ

- 111 Moc, radost a láska pramenící z dodržování smluv
Linda K. Burtonová
- 115 Máme velký důvod k radosti
Carole M. Stephensová
- 118 Dožadujte se požehnání plynoucích z vašich smluv
Linda S. Reevesová
- 121 Nikdy nekráčíme sami
President Thomas S. Monson
- 64 Generální autority Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů
- 124 Generální předsednictva pomocných organizací
- 125 Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech
- 126 Zprávy z Církve

Stručný přehled 183. pololetní generální konference

SOBOTA DOPOLEDNE, 5. ŘÍJNA 2013, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.
Vedl: president Henry B. Eyring.
Úvodní modlitba: starší Kent F. Richards.
Závěrečná modlitba: Matthew O. Richardson.
Hudbu zajistil Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhaníci Andrew Unsworth a Clay Christiansen: „How Wondrous and Great,“ *Hymns*, č. 267; „Now Let Us Rejoice,“ *Hymns*, č. 3; „Israel, Israel, God Is Calling,“ *Hymns*, č. 7, ar. Wilberg, nepublikováno; „There Is Sunshine in My Soul,“ *Hymns*, č. 227; „Keep the Commandments,“ *Children's Songbook*, 146, ar. Murphy, nepublikováno; „Come, Ye Thankful People,“ *Hymns*, č. 94, ar. Wilberg, pub. Oxford.

SOBOTA ODPOLEDNE, 5. ŘÍJNA 2013, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.
Vedl: president Dieter F. Uchtdorf.
Úvodní modlitba: starší Paul V. Johnson.
Závěrečná modlitba: Carol F. McConkieová.
Hudbu zajistil rodinný sbor z kůlů v utažských oblastech Roy, Kanesville, Hooper a West Haven, dirigentka Jane Fjeldstedová, varhanice Linda Margettsová: „On This Day of Joy and Gladness,“ *Hymns*, č. 64, ar. Fjeldsted/Margetts, nepublikováno; „I Know That My Savior Loves Me,“ 2010 Children's Sacrament Meeting Presentation, Bell and Creamer, ar. Fjeldsted/Margetts, nepublikováno; „Press Forward, Saints,“ *Hymns*, č. 81; „Love at Home,“ *Hymns*, č. 294, ar. Fjeldsted/Margetts, nepublikováno.

SOBOTA VEČER, 5. ŘÍJNA 2013, KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.
Vedl: president Henry B. Eyring.
Úvodní modlitba: starší Paul E. Koelliker.
Závěrečná modlitba: starší Walter F. González.
Hudbu zajistil sbor Aronova kněžství z kůlů ve West Jordan v Utahu; dirigent Neil Hendriksen; varhaník Andrew Unsworth: „Sing Praise to Him,“ *Hymns*, č. 70, ar. Kempton, nepublikováno; „Like Ten Thousand Legions Marching,“ *Hymns*, č. 253, ar. Elliott, nepublikováno; „Do What Is Right,“ *Hymns*, č. 237; „God of Our Fathers, Whose Almighty Hand,“ *Hymns*, č. 78, ar. Huff, nepublikováno.

NEDELE DOPOLEDNE, 6. ŘÍJNA 2013, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.
Vedl: president Dieter F. Uchtdorf.
Úvodní modlitba: Cheryl A. Esplinová
Závěrečná modlitba: starší Francisco J. Viñas.
Hudbu zajistil Tabernacle Choir; dirigent Mack Wilberg; varhaníci Clay Christiansen a Richard Elliott: „Sweet Is the Work,“ *Hymns*, č. 147; „Rejoice, the Lord Is King!“ *Hymns*, č. 66; „Master, the Tempest Is Raging,“ *Hymns*, č. 105, ar. Wilberg, nepublikováno; „Put Your Shoulder to the Wheel,“ *Hymns*, č. 252; „O Divine Redeemer,“ Gounod; „We Thank Thee, O God, for a Prophet,“ *Hymns*, č. 19, ar. Wilberg, nepublikováno.

NEDELE ODPOLEDNE, 6. ŘÍJNA 2013, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.
Vedl: president Henry B. Eyring.
Úvodní modlitba: David L. Beck
Závěrečná modlitba: starší Claudio R. M. Costa.
Hudbu zajistil Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhanice Bonnie Goodliffeová: „They, the Builders of the Nation,“ *Hymns*, č. 36, ar. Wilberg, pub. Jackman; „When He Comes Again,“ *Children's Songbook*, 82–83, ar. Murphy, nepublikováno; „Called to Serve,“ *Hymns*, č. 249; „Abide with Me; 'Tis Eventide,“ *Hymns*, č. 165, ar. Wilberg, nepublikováno.

SOBOTA VEČER, 28. ZÁŘÍ 2013, GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ POMOCNÉHO SDRUŽENÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson.
Vedla: Linda K. Burtonová.
Úvodní modlitba: Laraine Swensonová.
Závěrečná modlitba: Ana De Agostini.
Hudbu zajistil pěvecký sbor Pomocného sdružení z Misionářského výcvikového střediska v Provu, dirigentka Emily Wadleyová; varhanice Bonnie Goodliffeová: „Redeemer of Israel,“ *Hymns*, č. 6; „Go Forth with Faith,“ *Hymns*, č. 263; „As Sisters in Zion,“ *Hymns*, č. 309, ar. Sally DeFord, nepublikováno; „I'll Go Where You Want Me to Go,“ *Hymns*, č. 270, ar. diskantu Wadley, nepublikováno; „More Holiness Give Me,“ *Hymns*, no. 131, ar. Lyon, pub. Jackman.

PROSLOVY Z GENERÁLNÍ KONFERENCE JSOU K DISPOZICI

Proslovy z generální konference v mnoha jazycích najdete na webových stránkách conference.lds.org. Po zobrazení stránky zvolte jazyk. Obvykle do dvou měsíců po konferenci jsou audionahrávky k dispozici i v distribučních střediscích.

POSELSTVÍ PRO DOMÁCÍ A NAVŠTĚVUJÍCÍ UČENÍ

Jako poselství pro domácí a navštěvující učení vyberte prosím proslov, který nejlépe odpovídá potřebám těch, které navštěvujete.

NA OBÁLCE

Vpředu: Foto Cody Bell.
Vzadu: Foto Cody Bell.

FOTOGRAFIE Z KONFERENCE

Záběry z generální konference v Salt Lake City pořídili Welden C. Andersen, Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Lloyd Eldredge, Collin King, John Luke, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smithová a Byron Warner; v Arraijánu v Panamě Josué Peña; v Brasílii v Brazílii Tomé Siqueira; v Cavite na Filipínách Danilo Soleta; v Colleyville v Texasu (USA) Mark Mabry; ve Foz do Iguaçu v Brazílii Lincoln Parmezan de Melo; v Guatemala City v Guatemale Don Searle; v Limě v Peru Stephanie Navarettová; v Londýně v Anglii Preston Judy; v Lyonu ve Francii Carolyn Carterová; v Panama City v Panamě Josué Peña; v Římě v Itálii Massimo Criscione a v Santiagu v Chile Cristian F. Castro Marin.

LISTOPAD 2013, 21. ROČNÍK, ČÍSLO 4
LIAHONA 10791 121

Oficiální mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

První předsednictvo: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kvorum Dvanácti apoštolů: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Šéfredaktor: Craig A. Cardon

Poradci: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Výkonný ředitel: David T. Warner

Ředitel podpory rodiny a členů: Vincent A. Vaughn

Ředitel církevních časopisů: Allan R. Loyborg

Manažer obchodu: Garff Cannon

Výkonný redaktor: R. Val Johnson

Asistenti výkonného redaktora: Ryan Carr

Autorský a redakční tým: Susan Barrettová, Brittany Beattiová, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedmanová, Lori Fullerová, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gauntová, Jennifer Grace Jonesová, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirková, Joshua J. Perkey, Jan Pinboroughová, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdisonová

Výkonný ředitel pro grafickou úpravu: J. Scott Knudsen

Ředitel pro grafickou úpravu: Tadd R. Peterson

Designérský tým: Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckleyová, Eric P. Johnsen, Susan Lofgrenová, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorstová

Koordinátor pro duševní vlastnictví:

Collette Nebeker Auneová

Vedoucí výroby časopisu: Jane Ann Petersová

Produkční tým: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridgeová, Julie Burdettová, Bryan W. Gygi, Denise Kirbyová, Ginny J.

Nilsonová, Gayle Tate Raffertyová

Příprava tisku: Jeff L. Martin

Ředitel pro tisk: Craig K. Sedgwick

Ředitel pro distribuci: Stephen R. Christiansen

Překlad: Martin Prachař

Distribuce:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informace o předplatném:

Objednávky předplatného a změny adresy využívá oddělení Customer Service

Bezplatná linka: 00800 2950 2950

Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Web: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zasílejte online na adresu liahona.lds.org; poštou na adresu: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; nebo na e-mail: liahona@ldschurch.org.

Liahona (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“ nebo „ukazatel“) je vydávána albánsky, arménsky, bislamsky, bulharsky, kambodžsky, cebuánsky, čínsky, chorvatsky, český, dánsky, holandsky, anglicky, estonsky, fidižjsky, finsky, francouzsky, německy, řecky, haitsky, maďarsky, islandsky, indonésky, italsky, japonsky, kiribatsky, korejsky, lotyšsky, litevsky, malgašsky, maršalsky, mongolsky, norský, polsky, portugalsky, rumunsky, ruský, samoánsky, slovinsky, španělsky, švédsky, svahilsky, tagaalsky, tahitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena.

Vytlačeno ve Spojených státech amerických.

Text a obrazový materiál v *Liahoně* může být kopírován pro příležitostné neobchodní použití v Církvi nebo v rodině. Obrazový materiál nesmí být kopírován, pokud řádek s údaji o autorovi kopírování zakazuje. S případnými dotazy ohledně copyrightu se obraťte na Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2013, Vol. 21 No. 4. *LI AHONA* (USPS 311-480)

Czech (ISSN 1085-4258) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

SEZNAM ŘEČNÍKŮ

Andersen, Neil L., 92
Ballard, M. Russell, 43
Bednar, David A., 17
Burtonová, Linda K., 111
Caussé, Gérald, 49
Cook, Quentin L., 88
Dube, Edward, 15
Dyches, Timothy J., 37
Eyring, Henry B., 25, 58, 69
Funk, Randy D., 52
Hales, Robert D., 6
Hamilton, Kevin S., 99
Holland, Jeffrey R., 40
Christofferson, D. Todd, 29
Maynes, Richard J., 79
McConkie, David M., 96
Monson, Thomas S., 4, 61, 85, 110, 121
Nelson, Russell M., 106
Nielsen, S. Gifford, 33
Oaks, Dallin H., 72
Ochoa, Adrián, 102
Oscarsonová, Bonnie L., 76
Packer, Boyd K., 26
Perry, L. Tom, 46
Reevesová, Linda S., 118
Scott, Richard G., 82
Soares, Ulisses, 9
Stephensová, Carole M., 12, 115
Uchtdorf, Dieter F., 21, 55
Valenzuela, Arnulfo, 35
Vinson, Terence M., 104

REJSTŘÍK TÉMAT

Aktivizace, 12, 21, 35
Církevní povolání, 15, 69
Církevní shromáždění, 15, 99
Cudnost, 29, 72
Články víry, 46
Deprese, 40
Desátek, 17
Domácí učení, 61
Duch Svatý, 96
Dům Izraele, 88
Generální konference, 6, 110
Chrám, 17, 115, 118
Inspirace, 6, 58
Jednota, 15, 49
Ježíš Kristus, 9, 15, 37, 82, 102, 111
Joseph Smith, 96, 102
Kněžství, 46, 58, 92, 115
Kniha Mormonova, 82
Láska, 12, 35, 43, 49, 69, 104, 111, 121
Manželství, 69, 72, 106
Mateřství, 29, 72
Média, 102
Mírnost, 9
Misionáři, 33
Misionářská práce, 4, 33, 35, 43, 52
Moc, 92, 96
Modlitba, 121
Náboženská svoboda, 88
Navazování přátelských vztahů, 21, 49
Nebeský Otec, 69
Oběť, 76
Obřecení, 76
Obřady, 92, 115
Odpuštění, 37
Písma, 26
Plán spasení, 72
Pokání, 26, 52, 55, 82, 118
Pokoje, 26
Poroba, 88
Poslední dny, 26
Požehnání, 17
Pravá láska, 58
Proroci, 6
Protiveství, 40, 55, 79, 85, 104, 118, 121
Přikázání, 72
Příprava, 102
Rodina, 29, 69, 72, 88, 106
Růst Církve, 4
Sabat, 99
Sebeovládání, 9
Služba, 12, 58, 61, 82, 96, 111
Smlouvy, 12, 82, 99, 111, 115, 118
Smrtelné tělo, 106
Soucit, 40
Sounáležitost, 21
Spravedlivost, 79
Studium písem, 46, 96, 121
Svatost, 99, 118
Svědectví, 76, 79, 102
Svoboda jednání, 106
Šťěstí, 69, 85
Usmíření Ježíše Krista, 52, 55, 69, 82, 118
Uzdravení, 37
Vděčnost, 85
Vedoucí Církve, 25
Víra, 15, 21, 43, 104
Vytrvalost, 40, 79, 85, 99
Výuka, 96
Zázraky, 43
Ženy, 29

President Thomas S. Monson

Vítejte na konferenci

Modlím se o to, abychom byli naplněni Duchem Páně, zatímco budeme naslouchat a učit se.

Milovaní bratři a sestry, mám velkou radost, že jsme se opět sešli. Je tomu něco přes 183 let od doby, kdy Prorok Joseph Smith pod vedením Pána zorganizoval tuto Církev. Na onom shromáždění 6. dubna 1830 bylo přítomno šest členů Církve.¹

S radostí oznamuji, že před dvěma týdny dosáhl počet členů Církve 15 milionů. Církev pokračuje ve stabilním růstu a každý rok mění život více a více lidem. Šíří se po celé zemi a naši misionáři vyhledávají ty, kteří hledají pravdu.

Uběhl sotva rok od chvíle, kdy jsem oznámil snížení věkové hranice pro misionářskou službu. Od té doby se počet misionářů na plný úvazek, kteří právě slouží, zvýšil z 58 500 v říjnu 2012 na dnešních 80 333. Byli jsme vskutku svědky fantastické a inspirující reakce!

Svatá písmena neobsahují významnější prohlášení, závaznější zodpovědnost, ani přímočařejší pokyny než slova, která pronesl vzkříšený Pán, když se v Galileji ukázal jedenácti

učedníkům. Řekl: „Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“² Prorok Joseph Smith prohlásil: „Po všem, co bylo řečeno, je největší a nejdůležitější povinností hlásat evangelium.“³ Někteří z vás, kteří jste dnes zde, si možná pamatujete na slova presidenta Davida O. McKaye, který pronesl onu známou větu: „Každý člen misionářem!“⁴

K jejich slovům přidávám i svá vlastní. Nyní je čas, aby se členové a misionáři spojili ve společném úsilí a společně pracovali na Pánově vinici a přiváděli duše k Němu. Připravil pro nás prostředky, díky nimž se můžeme dělit o evangelium mnoha různými způsoby, a pokud budeme jednat s vírou v to, že dokážeme Jeho dílo nést kupředu, bude nám v této práci pomáhat.

Aby nám členové pomohli podporovat naši stále rostoucí armádu misionářů, již dříve jsem je požádal, aby přispívali podle svých možností do Misionářského fondu sboru nebo do Všeobecného misionářského

fondu Církve. Reakce na tuto žádost je potěšující a pomáhá nám podporovat tisíce misionářů, kterým okolnosti neumožňují podporovat se vlastními prostředky. Děkuji vám za vaše štědré příspěvky. Tuto pomoc budeme potřebovat i nadále, abychom mohli pomáhat těm, kteří mají velkou touhu

sloužit, ale kteří na to sami nemají prostředky.

Bratři a sestry, sešli jsme se zde, abychom byli poučeni a inspirováni. Během následujících dvou dnů bude proneseno mnoho poselství, která budou pokrývat různé náměty z evangelia. Tito muži a ženy, kteří

k vám budou promlouvat, usilovali při přípravě poselství, jež přednesou, o nebeskou pomoc.

Modlím se o to, abychom byli naplněni Duchem Páně, zatímco budeme naslouchat a učit se. Ve jménu našeho Spasitele Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Ačkoli v ten den, kdy byla Církev zorganizována, bylo přítomno několik desítek lidí, šest z nich bylo oficiálně zaneseno do listin jako zakládající členové.
2. Matouš 28:19.
3. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith (2008)*, 328.
4. David O. McKay, Conference Report, Apr. 1959, 122.

Starší Robert D. Hales
Kvorum Dvanácti apoštolů

Generální konference – posilování víry a svědectví

Ó, jak moc potřebujeme generální konferenci! Konference posilují naši víru a prohlubují naše svědectví.

Děkujeme vám, presidente Monsone, za vaši výuku a příklad křesťanské služby i za zodpovědnost, kterou nám všem dáváte, abychom byli misionáři. Stále se za vás modlíme.

V naší dispensaci hovořil Spasitel Ježíš Kristus o shromáždění Svatých jako o *své* „generální konferenci“.¹

Ať jsme na světě kdekoli a ať tato shromáždění sledujeme jakkoli, svědčím o tom, že jsme shromáždění na *Jeho* generální konferenci. Také svědčím o tom, že uslyšíme Jeho slova, neboť On řekl: „Ať pravena mým vlastním hlasem nebo hlasem služebníků mých, to je totéž.“²

Konference byly vždy součástí pravé Církve Ježíše Krista. Adam shromáždil své potomstvo a prorokoval o tom, co přijde. Mojíš shromáždil děti Izraele a učil je o přikázáních, která obdržel. Spasitel učil zástupy shromážděné jak ve Svaté zemi, tak na americkém kontinentu. Petr shromáždil věřící v Jeruzalémě. První generální konference v těchto posledních dnech se konala pouhé dva měsíce po

zorganizování Církve a konference se dál konají dodnes.

Tyto konference se konají vždy pod vedením Pána a jsou vedeny Jeho Duchem.³ Nedostáváme žádná předepsaná témata proslovu. Několik týdnů a měsíců, často s mnoha bezesnými nocemi, čekáme na Pána. Skrze půst, modlitbu, studium a přemítání se dozvídáme, jaké poselství si *On* přeje, abychom předali.

Někteří by mohli říci: „Proč potřebná inspirace nepřichází snadněji a rychleji?“ Pán učil Olivera Cowderyho: „Ty to musíš promyslet v mysli své; potom se mne musíš tázati, zda je to správné.“⁴ Konferenční poselství k nám přicházejí po přípravě doprovázené modlitbou, skrze Ducha Svatého.

Tato zásada platí pro všechny členy Církve, když si připravují proslov na konferenci sboru či kůlu nebo na konferenci generální. V mysli studujeme, co potřebujeme a co si přejeme od Nebeského Otce, a modlíme se, abychom rozuměli tomu, čemu se učíme, a abychom to uplatňovali. Když se přiblíží čas konference, obětujeme jiné

aktivity – „[odkládáme] věci tohoto světa a [hledáme] věci světa lepšího“.⁵ Poté shromáždíme svou rodinu, abychom naslouchali slovům Páně, tak jako to udělal lid krále Beniamina.⁶

Děti a mladí sledují konferenci také velmi rádi. Pokud si říkáme, že konference přesahuje jejich intelektuální a duchovní vnímavost, děláme velkou chybu. Mladým členům Církve slibuji, že pokud budete naslouchat, tak pocítíte, jak ve vás sílí Duch. Pán vám řekne, co si přeje, abyste se svým životem dělali.

Na konferenci můžeme obdržet slovo Páně, jež je určeno pouze pro nás. Jeden člen svědčil o tomto: „Když jsem poslouchal Váš proslov, byl jsem ohromen. ... Váš proslov byl osobním zjevením přímo od Pána pro moji rodinu. Nikdy v životě jsem nezažil tak silný projev Ducha jako v oněch několika minutách, kdy Duch Svatý promlouval přímo ke mně.“

Jiný člen řekl: „Nikdy dříve jsem nepocítoval tak silně, že by nějaký proslov byl pronášen přímo ke mně.“

Toto je možné proto, že Duch Svatý nese slova Páně k srdci způsobem, kterému jsme schopni rozumět.⁷ Když si dělám na konferenci poznámky, nezapisuji si vždy přesně jen to, co říká řečník; zapisuji si osobní pokyny, které mi udílí Duch.

To, co je *řeceno*, není tak důležité, jako to, co *slyšíme* a co *pocítujeme*.⁸ A právě proto se snažíme sledovat konferenci v prostředí, kde můžeme jasně slyšet onen tichý a jemný hlas Ducha, pocítovat ho a rozumět mu.

Ó, jak moc potřebujeme generální konferenci! Konference posilují naši víru a prohlubují naše svědectví. A když jsme obráceni, tak se navzájem posilujeme, abychom dokázali odolat ohnivým šípům v těchto posledních dnech.⁹

V posledních desetiletích se Církev

většinou nemusela potýkat s tak strašlivými nedorozuměními a pronásledováním, které zažívali první Svati. Vždy tomu ale tak nebude. Svět se odvrací od Pána rychleji a dále než kdykoli dříve. Protivník uplatňuje svou moc po celé zemi. Sledujeme slova proroků, nasloucháme jim, čteme je a dělíme se o ně, abychom byli v předstihu varováni a ochraňováni. Například dokument „Rodina – prohlášení světu“ byl vydán dlouho předtím, než jsme se začali potýkat s problémy, kterým dnes rodiny čelí. Dokument „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“ byl připraven ještě předtím, než ho budeme nejlépe potřebovat.

Možná neznáme všechny důvody, proč k nám proroci a další řečníci na konferenci promlouvají o určitých tématech, ale Pán je zná. President Harold B. Lee učil: „Jediná jistota, kterou jako členové této Církve máme, ... spočívá v poslušnosti slov a příkázání, která nám Pán dá skrze svého proroka. Něco bude vyžadovat trpělivost a víru. To, co přichází od autorit Církve, se vám nemusí líbit. Může se to přičít vašim [osobním] názorům. Může se to přičít vašim společenským názorům. Může to do určité míry nabourávat váš společenský život. Nasloucháte-li ale těmto věcem, jako kdyby vyšly z úst samotného Pána, s trpělivostí a vírou, máte slib, že ‚vás brány pekelné nepřemohou; ... a Pán Bůh rozptýlí před vámi moci temnoty a způsobí, aby se nebesa zachvěla pro vaše dobro a slávu jeho jména.‘ (NaS 21:6).“¹⁰

Jak mohl president Lee vědět, čemu budeme v naší době čelit? Věděl to, protože byl prorok, vidoucí a zjevovatel. A budeme-li naslouchat dnešním prorokům, k nimž patří ti, kteří budou promlouvat na této konferenci, a budeme-li jich poslušni, budeme posíleni a ochráněni.

Největší požehnání plynoucí z generální konference se dostávají až poté, co konference skončí. Vzpomeňte si na vzor, který se často opakuje v písmech – shromáždíme se, abychom si vyslechli slova Páně, a poté se vrátíme domů a snažíme se podle nich žít.

Poté, co král Beniamin učil svůj lid, „rozpuštěl zástup a lidé se navrátili, každý se svou rodinou, do svého domu.“¹¹ Totéž udělal král Limhi ve své době.¹² Poté, co Spasitel učil lidi u chrámu v zemi Hojnosti a sloužil jim, naléhavě je žádal: „Jděte do domova svého a přemýšlejte o věcech, o kterých jsem mluvil, a prostě Otce ve jménu mém, abyste porozuměli, a připravte mysl svou na zítřek a já k vám opět přijdu.“¹³

Spasitelovu výzvu přijímáme tím, že přemítáme o tom, čemu jsme byli učeni, a modlíme se o to, abychom tomu rozuměli, a poté jdeme a konáme Jeho vůli. Pamatuje na slova presidenta Spencera W. Kimballa: „Rozhodl jsem se, že až ... půjdu z této [generální] konference domů, mohu se ve svém životě zlepšit v mnoha, mnoha oblastech. V mysli jsem si udělal seznam a chystám se na něm pracovat, až konference skončí.“¹⁴ President Monson nedávno

řekl: „Povzbuzuji vás, abyste si tyto proslovy ... přečetli a abyste přemítali o poselstvích, která obsahují. Z vlastní zkušenosti vím, že z těchto inspirovaných kázání získám ještě více, když je studuji více do hloubky.“¹⁵

Nebeský Otec, kromě toho, že nás vyzývá, abychom dbali na osobní a rodinné studium písem, si také přeje, abychom pravidelně studovali a uplatňovali také to, čemu jsme se naučili během konference. Svědčím o tom, že ti, kteří vloží důvěru v Pána a budou s vírou poslušni této rady, obdrží velikou sílu, díky níž požehnají sobě i své rodině v mnoha budoucích generacích.

Nebeský Otec pro to připravil cestu. Na této konferenci může 97 procent členů Církve poslouchat tato poselství ve vlastním jazyce. Miliony členů ve 197 zemích sledují tuto konferenci v 95 jazycích. Za pouhé dva nebo tři dny se tato poselství objeví na stránkách LDS.org v angličtině a do jednoho týdne tam začnou být dostupná v 52 jazycích. Tištěné církevní časopisy nyní dostáváme do tří týdnů od skončení generální konference. Již nemusíme čekat několik měsíců, než nám proslovy přijdou domů poštou. Učení proroků můžeme číst na počítači nebo v elektronickém zařízení,

můžeme je poslouchat, dívat se na ně a sdílet je. Kdykoli a kdekoli můžeme prohlubovat své znalosti, posilovat víru a svědectví, ochraňovat rodinu a vést ji bezpečně domů.

Poselství z této konference budou také začleněna do internetové verze studijních osnov pro mládež. Rodiče, lekce pro mládež si můžete prohlédnout na stránkách LDS.org. Zjistěte, čemu se vaše děti učí, a použijte to jako téma svého osobního studia, rodinných diskusí, rodinných domácích večerů, rodinných rad a osobních pohovorů s každým z dětí ohledně toho, čemu je zapotřebí je individuálně učit.

Povzbuzuji všechny členy k tomu, aby používali zdroje na církevních internetových stránkách a v aplikacích pro mobilní zařízení. Neustále se vylepšují, aby bylo možné je snadněji používat a aby se více týkaly našeho života. Na stránkách LDS.org najdete zdroje a materiály, které vám pomohou studovat evangelium, posilovat domov a rodinu a sloužit ve vašem povolání. Také zde můžete najít své předky, kteří potřebují chrámové obřady, a další zdroje, které vám mohou pomáhat v práci na spasení, k níž patří i sdílení evangelia. Rodiče mohou vést své děti v přípravě na křest, kněžství a misi na plný úvazek a chrám. Tyto

nástroje nám mohou pomoci kráčet po těsné a úzké cestě k chrámovým obřadům a smlouvám a pomoci nám stát se způsobilými obdržet požehnání věčného života.

Na poslední konferenci v dubnu jsem na kněžském shromáždění mluvil o tom, jak mi tatínek nakreslil rytíře v brnění, aby mě učil o oblékání si celého odění Božího a o duchovní ochraně, kterou toto odění poskytuje.

Po skončení tohoto zasedání vyprávěl jeden otec své rodině, čemu se naučil. To inspirovalo jejich malého syna Jasona, aby si na LDS.org toto poselství pustil. Za několik dnů se na rodinném domácím večeru podělil o tuto lekci se svými bratry a sestrami. To je on.

Prosté konferenční poselství, inspirované Pánem, vyslechnuté dítětem

Jason v „oděni Božím“.

a předané rodině osobním a mocným způsobem. Líbí se mi jeho pancíř spravedlivosti. Líbí se mi jeho štít víry, kterým se uhásejí ohnivé šípy protivníka. Takováto požehnání přináší konference.

Bratři a sestry, vydávám své zvláštní svědectví, že Pán Ježíš Kristus žije a že stojí v čele této Církve. Toto je Jeho generální konference. Slibuji vám v Jeho jménu, že budete-li se modlit s upřímnou touhou slyšet hlas Nebeského Otce v poselstvích této konference, zjistíte, že k vám promlouvá, aby vám pomohl, posílil vás a vedl vás domů do své přítomnosti. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 124:88.
2. Nauka a smlouvy 1:38.
3. Viz Nauka a smlouvy 46:2.
4. Nauka a smlouvy 9:8.
5. Nauka a smlouvy 25:10.
6. Viz Mosiáš 2:5.
7. Viz 2. Nefi 33:1.
8. Viz Spencer W. Kimball, Conference Report, Tonga Area Conference 1976, 27.
9. Viz Lukáš 22:31–32.
10. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 84–85.
11. Mosiáš 6:3.
12. Viz Mosiáš 8:4.
13. 3. Nefi 17:3.
14. Spencer W. Kimball, „Spoken from Their Hearts“, *Ensign*, Nov. 1975, 111.
15. Thomas S. Monson, „Bůh buď s vámi, než se sejdemé zas“, *Liahona*, listopad 2012, 110.

Starší Ulisses Soares
Předsednictvo Sedmdesáti

Bud'te mírní a pokorného srdce

Být mírný neznamená slabost, ale znamená to, že jednáme s dobrotivostí a laskavostí.

Mormon učil, že člověk „nemůže mít víru a naději, pokud nebude mírný a pokorného srdce“. ¹ Dodal, že bez těchto vlastností je „víra a naděje ... marná, neboť nikdo není před Bohem přijatelný, leda mírný a pokorného srdce“. ²

Mírnost je ctnost těch, kteří jsou „bohabojní, spravedliví, pokorní, učenliví a trpěliví v utrpení“. ³ Ti, kteří mají tuto vlastnost, jsou ochotni následovat Ježíše Krista a mají klidnou, poslušnou, tolerantní a poddajnou povahu.

Apoštol Pavel učil, že mírnost je ovocem Ducha. ⁴ Nejlépe ji lze tudíž získat, pokud jsme „Duchem živi“. ⁵ A abychom žili Duchem, musí náš životní styl odrážet spravedlivost před Pánem.

Když na sebe bereme jméno Kristovo, očekává se, že se budeme snažit napodobovat Jeho vlastnosti a měnit svou povahu, abychom se Mu každý den více podobali. Když Spasitel nabádal své učedníky, řekl: „Bud'te vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.“ ⁶ Když přicházíme ke Kristu, popíráme v sobě veškerou bezbožnost a milujeme Boha, pak díky Kristově milosti přijde den, kdy v Ném budeme moci být dokonalí. ⁷

„Křesťanské vlastnosti jsou darem od Boha. [Tyto vlastnosti] získáme, když spravedlivě [používáme] svobodu jednání. ... S touhou potěšit Boha si [musíme] uvědomit [své] slabosti a být ochotní a dychtiví se zlepšit.“ ⁸

Mírnost je nezbytná k tomu, abychom se stali více takovými, jako je Kristus. Bez ní nebudeme schopni rozvinout ostatní důležité ctnosti. Být mírný neznamená slabost, ale znamená to, že jednáme s dobrotivostí a laskavostí, projevujeme sílu, vyrovnanost, zdravé sebevědomí a sebekontrolu.

Mírnost byla jednou z nejvíce převažujících vlastností ve Spasitelově životě. On sám učil své učedníky: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“ ⁹

Jsmo požehnáni tím, že jsme se narodili se semínkem mírnosti v srdci. Je třeba chápat, že toto semínko nevyklíčí a nevyroste mrknutím oka, ale je to spíše dlouhodobý proces. Kristus nás žádá, abychom brali „svůj kříž ... každý den“, ¹⁰ což znamená, že se na to musíme trvale zaměřovat a toužit po tom.

President Lorenzo Snow, pátý prorok naší dispensace, učil: „Je naší

povinností snažit se být dokonalí, ... zlepšovat se každý den, ohlédnout se, jak jsme žili minulý týden, a dělat tento týden věci lépe; dělat dnes věci lépe, než jsme je dělali včera.“ ¹¹ Prvním krokem k tomu, abychom se stali mírnými, je tedy zlepšovat se den za dnem. Když procházíme tímto procesem, je třeba snažit se být každý den lepšími než den předchozí.

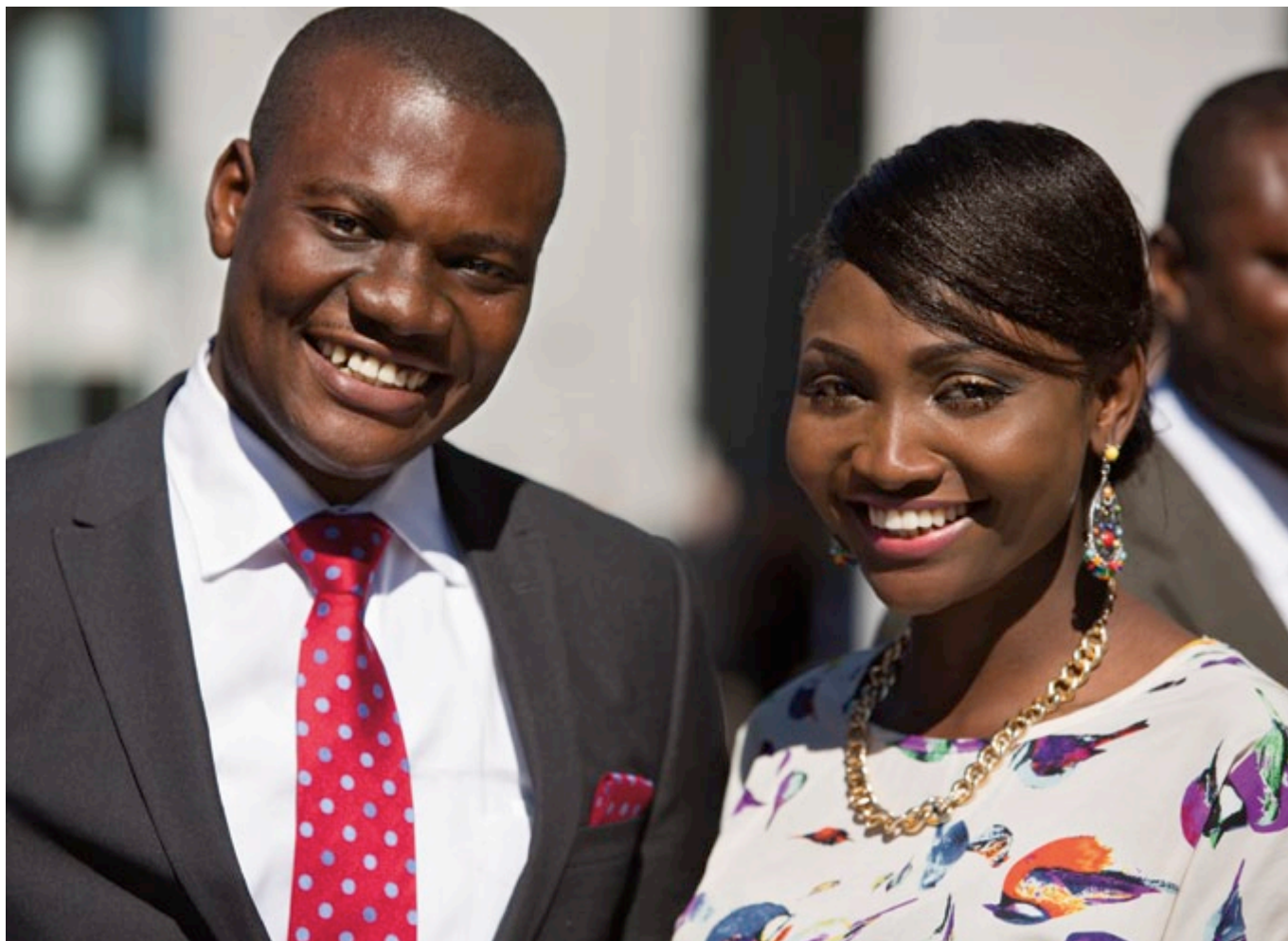
President Snow dodal:

„Máme své drobné pošetilosti a slabosti; máme se snažit je co nejrychleji překonat a ... máme toto přesvědčení vštěpovat i do srdce svých dětí, ... aby se mohly učit [chovat se] před Ním způsobem za všech okolností.“

Pokud manžel dokáže žít se svou manželkou jeden den bez hádek nebo aniž by se k někomu choval nelaskavě nebo aniž by nějak zarmoutil Ducha Božího ..., potud je dokonalý. Necht' zkusí chovat se taktéž i další den. Avšak pokud předpokládáme, že se mu v jeho úsilí další den dařit nebude, není důvod, proč by se mu nemělo dařit den třetí.“ ¹²

V odpověď na naši oddanost a houževnatost nám Pán dá to, co nejsme schopni sami získat kvůli svým nedokonalostem a lidským slabostem.

Dalším důležitým krokem k tomu, abychom se stali mírnými, je naučit se ovládat naše nálady. Jelikož v každém z nás dlí přirozený člověk, a protože žijeme ve světě plném stresu, může se zvládnání nálad stát jednou z výzev v našem životě. Zamyslete se na chvíli nad tím, jak reagujete, když někdo nevyhoví vašim přáním ve chvíli, kdy to vy chcete. A co když lidé nesouhlasí s vašimi nápady, i když jste si naprosto jisti, že tyto nápady představují správné řešení problému? Jak reagujete, když vás někdo urazí, kritizuje vaše úsilí nebo je nelaskavý jednoduše proto, že má špatnou náladu? V těchto chvílích i v dalších obtížných situacích

se musíme naučit zvládat své chování a vyjadřovat pocity trpělivě a s jemným přesvědčováním. Toto je nejdůležitější v rodině a ve vztahu k našemu věčnému společníkovi. Během 31 let našeho manželství mi toto má milá žena často jemně připomínala, zatímco jsme čelili různým životním těžkostem.

V pokynech uvedených ve druhé epistoletě Timoteovi řekl apoštol Pavel:

„Neslušit' pak na služebníka Páně vadit se, ale aby byl přívětivý ke všechněm, způsobilý k učení, trpělivý;

Kterýž by v tichosti vyučoval ty, kteříž se protiví, zda by někdy dal jim Bůh pokání ku poznání pravdy.

Aby sami k sobě [přišli].“¹³

Tím, že budeme ovládat své reakce a budeme klidní a umírnění a budeme se vyhýbat svárům, začneme mít nárok na dar mírnosti. President Henry B. Eyring jednou řekl: „Když s vírou ovládneme své chování a přemáháme

pýchu, Duch Svátý udílí své schválení a posvátná zaslíbení a smlouvy se naplňují.“¹⁴

Dalším krokem k získání mírnosti je stát se pokorným. Pán skrze Proroka Josepha Smitha řekl Thomasu B. Marshovi: „Buď pokorný; a Pán tvůj Bůh tě povede za ruku a dá ti odpověď na modlitby tvé.“¹⁵

Bratři a sestry, věřím, že jen ti, kteří jsou pokorní, jsou schopni přijímat a chápat Pánovy odpovědi na své modlitby. Pokorní lidé jsou učenliví a chápou, jak jsou na Bohu závislí, a přejí si podrobovat se Jeho vůli. Pokorní lidé jsou mírní a jsou schopni ovlivňovat ostatní, aby se chovali stejně. Bůh přislíbil těm, kteří jsou pokorní, že je povede za ruku. Skutečně věřím, že pokud v životě kráčíme ruku v ruce s Pánem, neodkloníme se od směru a vyhneme se smutku.

Jeden z nejkrásnějších novodobých příkladů mírnosti, o kterém jsem

kdy slyšel, se týká bratra Mosese Mahlangua. Jeho obrácení začalo v roce 1964, kdy dostal výtisk Knihy Mormonovy. Když knihu četl, byl uchvácen; ale teprve na začátku 70. let jednou kráčel ulicí a na jedné budově v jihoafrickém Johannesburgu uviděl ceduli s názvem Církve SPD. Bratra Mahlangua to zaujalo, a tak vešel dovnitř, aby se dozvěděl o Církvi více. Bylo mu laskavě řečeno, že se nemůže účastnit bohoslužby ani být pokřtěn, protože to zákony země v té době nedovolovaly.

Bratr Mahlangu přijal tuto skutečnost s mírností, pokorou a bez nelibosti, ale měl dále silnou touhu dozvědět se o Církvi více. Požádal církevní vedoucí, zda by během nedělních shromáždění nechávali jedno okno sborového domu otevřené, aby mohl sedět venku a naslouchat bohoslužbě. Několik let se rodina bratra Mahlangua a jeho přátelé pravidelně

účastnili shromáždění „přes okno“. Jednoho dne v roce 1980 jim bylo řečeno, že mohou navštěvovat shromáždění a být také pokřtěni. Jak velkolepý den to byl pro bratra Mahlangua!

Později Církev zorganizovala v jeho čtvrti v Soweto odbočku. To bylo možné jedině díky odhodlanosti, odvaze a věrnosti lidí, jako je bratr Mahlangu, který zůstal věrným po mnoho let za obtížných okolností.

Jeden přítel bratra Mahlangua, který vstoupil do Církve ve stejnou dobu, mi tento příběh vyprávěl při mé návštěvě kůlu Soweto. Na konci našeho rozhovoru mě objal. V tom okamžiku, bratři a sestry, jsem měl pocit, jako bych byl obklopen milujícími pažemi Spasitele. Z očí tohoto dobrého bratra vyzařovala mírnost. Se srdcem plným dobroty a hluboké vděčnosti mě požádal, abych řekl prezidentu Thomasu S. Monsonovi, jak jsou on i mnoho dalších vděční a požehnaní díky tomu, že mají v životě pravé evangelium. Příklad mírnosti bratra Mahlangua a jeho přítele skutečně pozitivně ovlivnil život mnoha lidí – a zvláště ten můj.

Bratři a sestry, věřím, že Spasitel Ježíš Kristus je vrcholným příkladem mírnosti. I v posledních chvílích svého smrtelného života, kdy byl nespravedlivě obviněn a odsouzen, kdy bolestně nesl svůj kříž na Golgotu, kdy se Mu nepřátelé posmívali a proklínali Ho, kdy byl opuštěn mnohými, kteří Ho znali a byli svědky Jeho zázraků, a kdy byl přibit na kříž.

I v tom nejstrašnějším fyzickém utrpení se Pán obrátil na svého Otce a promluvil z hloubi mírného a pokorného srdce: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“¹⁶ Kristus čelil krajnímu fyzickému a duchovnímu utrpení, a tak nám dává příležitost změnit náš duchovní charakter

a stát se mírnými, jako je On.

Vydávám svědectví, že Ježíš Kristus je náš Spasitel. Svědčím o tom, že díky Jeho lásce je možné se změnit. Je možné zanechat našich slabostí. Je možné odmítnout zlé vlivy v našem životě, ovládat hněv, stát se mírnými a rozvíjet vlastnosti, které má Spasitel. On nám ukázal cestu. Dal nám dokonalý příklad a přikázal každému z nás, abychom se stali takovými, jako je On. Zve nás, abychom Ho následovali, řídili se Jeho příkladem a stali se takovými jako On. O těchto pravdách vydávám svědectví v Jeho posvátném jménu, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Moroni 7:43.
2. Moroni 7:44.
3. Průvodce k písmům, „Mírnost, mírný“; scriptures.lds.org.
4. Viz Galatským 5:22–23.
5. Galatským 5:25.
6. Matouš 5:48.
7. Viz Moroni 10:32.
8. *Kažte evangelium mě – příručka k misionářské službě* (2005), 115.
9. Matouš 11:29.
10. Lukáš 9:23.
11. Lorenzo Snow, Conference Report, Apr. 1898, 13.
12. *Učení presidentů Církve: Lorenzo Snow* (2012), 98–99.
13. 2. Timoteovi 2:24–26.
14. Henry B. Eyring, „Rodiny ve smlouvě“, *Liahona*, květen 2012, 65.
15. Nauka a smlouvy 112:10.
16. Lukáš 23:34.

Carole M. Stephensová

První rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení

Víme, co máme?

Kněžské obřady a smlouvy nám umožňují získat přístup k plnosti požehnání, která nám slibuje Bůh a která jsou dostupná díky Spasitelovu Usmíření.

V dokumentu „Rodina – prohlášení světu“ První předsednictvo a Kvorum Dvanácti apoštolů uvádějí: „Všechny lidské bytosti – muži a ženy – jsou stvořeny podle obrazu Božího. Každý je milovaný duchovní syn nebo dcera nebeských rodičů, a jako takový má každý božskou podstatu a určení.“¹ K dosažení tohoto božského určení potřebuje každý syn a dcera Boží kněžské obřady a smlouvy.

Potřebujeme křest. Když jsme ponořeni do vod křtu, uzavíráme smlouvu, že na sebe vezmeme Kristovo jméno, budeme na Něj vždy pamatovat, zachovávat Jeho příkázání a sloužit Mu až do konce, abychom vždy mohli mít Jeho Ducha, aby byl s námi.²

Potřebujeme dar Ducha Svatého. Skrze tento obřad můžeme mít přístup ke stálému společenství Ducha. President Wilford Woodruff učil: „Všichni muži nebo ženy, kteří kdy vstoupili do církve Boží a byli pokřtěni na odpuštění hříchů, mají právo na zjevení, právo, aby jim Duch Boží pomáhal v jejich práci a při tom, když vedou své děti a radí jim a také těm, kterým byli povoláni předsedat. Duch Svatý není vyhrazen jen pro muže nebo apoštoly či proroky; náleží každému věrnému muži a ženě a každému

dítěti, které dosáhlo věku, kdy může přijmout Kristovo evangelium.“³

Potřebujeme obdržet chrámové obdarování. Starší M. Russell Ballard řekl: „Když muži a ženy vstupují do chrámu, jsou všichni obdarováni toutéž mocí, která je ze své podstaty mocí kněžství. ... Obdarování je doslova darem moci.“⁴

Potřebujeme obřad pečetení, jenž vede k věčnému životu, „[největšímu] ze všech darů Božích“.⁵ Tento kněžský obřad přijímají manžel a manželka pouze společně. Starší Russell M. Nelson učil: „Pravomoc kněžství byla znovuzřízena proto, aby rodiny mohly být pečeteny na věčnost.“⁶

Potřebujeme příležitost obnovovat své smlouvy každý týden, když přijímáme svátost. Proroci a apoštolové posledních dnů učí, že když způsobíme poslední dnů učí, že když způsobíme přijímáme svátost, obnovujeme nejen smlouvu křtu, ale i „všechny smlouvy, které jsme s Pánem uzavřeli“.⁷

Tyto kněžské obřady a smlouvy nám umožňují získat přístup k plnosti požehnání, která nám slibuje Bůh a která jsou dostupná díky Spasitelovu Usmíření. Vyzbrojují Boží syny a dcery mocí, Boží mocí,⁸ a poskytují nám příležitost získat věčný život – vrátit se do Boží přítomnosti a žít s Ním v Jeho věčné rodině.

Nedávno jsem v Hondurasu šla s vedoucími kněžství navštívit čtyři ženy k nim domů. Tyto sestry a jejich rodiny potřebovaly klíče a pravomoc kněžství, kněžské obřady a smlouvy a moc a požehnání kněžství.

Navštívili jsme jednu milou sestru, která je vdaná a má dvě krásné děti. Je věrná a aktivní v Církvi a učí své děti rozhodovat se správně. Její manžel ji v její aktivitě v Církvi podporuje, ale není členem. Jejich rodina je silná, ale aby se mohli těšit větší síle, potřebují další kněžská požehnání. Potřebují, aby otec získal obřady křtu a daru Ducha Svatého a aby mu bylo předáno kněžství. Potřebují moc kněžství, která přichází skrze obdarování a pečetení.

Dále jsme navštívili domov dvou svobodných sester, žen velké víry. Jedna ze sester má syna, který se připravuje na misi. Ta druhá se léčí s rakovinou. V čase smutku a utrpení pamatují na Spasitelovo Usmíření a jsou naplněny vírou a nadějí. Ony obě potřebují další požehnání a sílu, jež jsou dostupné skrze chrámové obřady. Vybídli jsme je, aby se připojily k budoucímu misionáři ve svém domově a připravily se tyto obřady přijmout.

Na svou poslední návštěvu jsme šli domů k sestře, které nedávno při tragické nehodě zemřel manžel. Jako nedávno obrácená do Církve nerozuměla tomu, že může přijmout vlastní obdarování a být k manželovi připečetená. Když jsme jí vysvětlili, že tato požehnání mohou být dostupná i pro ni a jejího zemřelého manžela, byla naplněna nadějí. Ví, že členové její rodiny mohou být skrze chrámové obřady a smlouvy spolu zpečetení, a tak má dost víry a odhodlání čelit zkouškám, jež ji čekají.

Syn této vdovy se připravuje na přijetí Aronova kněžství. Jeho vysvěcení bude pro ni i pro její rodinu

velkým požehnáním. Budou mít doma nositele kněžství.

Když jsem se v Hondurasu setkala s těmito věrnými ženami, bylo mi zřejmé, že se snaží, aby jejich rodina zůstala aktivní v evangeliu. Vyjadřovaly vděčnost za členy sboru, kteří dodržují smlouvy a kteří nad nimi láskyplně bdí a pomáhají jim naplňovat jejich časné i duchovní potřeby. Každá tato sestra měla však i potřeby, jež nebyly zcela naplněny.

V každém z oněch třech navštívených domovů se moudrý vedoucí

kněžství zeptal oné sestry, zda dostala kněžské požehnání. Pokaždé se mu dostalo záporné odpovědi. Každá z těchto sester si onoho dne o kněžské požehnání řekla a obdržela ho. Každá plakala, když vyjadřovala vděčnost za útěchu, vedení, povzbuzení a inspiraci, jichž se jim dostalo od Nebeského Otce prostřednictvím způsobilého nositele kněžství.

Tyto sestry mě inspirovaly. Projevovaly úctu k Bohu i k Jeho moci a pravomoci. Byla jsem vděčná i za vedoucí kněžství, kteří se mnou na těchto

navštěvách byli. Pokaždé jsme se po odchodu spolu radili o tom, jak těmto rodinám pomoci přijmout obřady, které potřebovaly, aby mohly kráčet kupředu po cestě smlouvy a posilovat svůj domov.

V dnešní době je velmi zapotřebí mužů a žen, kteří by si navzájem vážili jeden druhého jakožto synů a dcer Božích a pěstovali úctu k našemu Otci v nebi a k Jeho kněžství – k Jeho moci a pravomoci.

On má pro nás plán, a když budeme uplatňovat víru a Jeho plánu důvěřovat, prohloubí se naše úcta k Němu i k moci a pravomoci Jeho kněžství.

Při celosvětovém školení vedoucích nazvaném *Posilování rodiny a Církve skrze kněžství* jsme se učili, že sestry, které doma nemají nositele kněžství, se nikdy nemusí cítit osamoceny. Je jim žehnáno a jsou posilovány skrze obřady, které přijaly, a smlouvy, jež dodržují. Nemají váhat s prosbou o pomoc, když je pomoci zapotřebí. Starší M. Russell Ballard učil, že je třeba, aby každá žena v Církvi věděla, že má biskupa, presidenta kvora starších, domácího učitele a další způsobilé nositele kněžství, na které se může spolehnout a kteří k ní mohou přijít a pomoci jí a, jak dodala sestra Rosemary M. Wixomová, „dát jí požehnání“.⁹

Starší Ballard rovněž učil: „Náš Otec v nebi se svou mocí zachází štedře. Všichni muži a všechny ženy mají přístup k této moci, která nám v životě pomáhá. Každý, kdo uzavřel s Pánem posvátné smlouvy a tyto smlouvy ctí, má nárok na to, aby získával osobní zjevení, bylo mu žehnáno službou andělů [a] byl v těsném duchovním kontaktu s Bohem.“¹⁰

Všichni potřebujeme jeden druhého. Synové Boží potřebují dcery Boží a dcery Boží potřebují syny Boží.

Máme rozdílné dary a různé silné stránky. Dvanáctá kapitola Prvního

listu Korintským zdůrazňuje, že je zapotřebí, aby synové a dcery Boží, tedy každý z nás, naplňovali své osobní role a zodpovědnosti podle Pánova plánu, aby to bylo k užítku všech.¹¹

Synové Boží, víte, kdo jste? Víte, co máte? Jste způsobilí používat kněžství a přijímat moc a požehnání, jež z něj plynou? Přijímáte svou roli a zodpovědnosti, abyste posilovali rodinu jakožto otec, dědeček, syn, bratr a strýc? Projevujete úctu k ženám, k ženství a k mateřství?

Dcery Boží, víme, kdo jsme? Víme, co máme? Jsme způsobilí přijímat moc a požehnání kněžství? Přijímáme dary, které dostáváme, s vděčností, zdvořilostí a důstojností? Přijímáme svou roli a zodpovědnosti, abychom posilovaly rodinu jako matka, babička, dcera, sestra a teta? Projevujeme úctu k mužům, k mužství a k otcovství?

Máme jako synové a dcery smlouvy víru v Nebeského Otce a v Jeho věčný plán, který pro nás má? Máme víru v Ježíše Krista a v Jeho Usmíření? Věříme, že máme božskou podstatu a určení? A rozumíme v tomto úsilí

toto určení naplnit a získat vše, co má Otec,¹² jak je důležité přijmout kněžské obřady a uzavírat, dodržovat a obnovovat smlouvy s Pánem?

Jsme milovaní duchovní synové a dcery nebeských rodičů s božskou přirozeností a určením. Náš Spasitel, Ježíš Kristus, nás natolik miloval, že za nás dal život. Jeho Usmíření nám dává možnost kráčet kupředu po oné cestě do nebeského domova skrze posvátné kněžské obřady a smlouvy.

Tyto kněžské obřady a smlouvy byly znovuzříženy na zemi skrze Proroka Josepha Smitha a dnes drží všechny klíče kněžství na zemi prezident Thomas S. Monson.

Starší D. Todd Christofferson učil: „V Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů je obsažena kněžská pravomoc vykonávat obřady, kterými můžeme uzavřít závazné smlouvy s naším Nebeským Otcem ve jménu Jeho Svatého Syna. ... Bůh dodrží sliby, které vám dal, když vy dodržíte své smlouvy s Ním.“¹³

O tomto svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
2. Viz Moroni 4:3; 6:3.
3. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), 49.
4. M. Russell Ballard, „Let Us Think Straight“ (Brigham Young University Education Week devotional, Aug. 20, 2013); speeches.byu.edu.
5. Nauka a smlouvy 14:7; viz také Nauka a smlouvy 131:1–4.
6. Russell M. Nelson, „Péče o manželství“, *Liahona*, květen 2006, 37; nebo *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 134.
7. Delbert L. Stapley, Conference Report, Oct. 1965, 14; citováno v proslovu L. Toma Perryho, „Když přijímáme svátost“, *Liahona*, květen 2006, 41; viz také *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 220.
8. Viz Nauka a smlouvy 109:22.
9. Viz M. Russell Ballard a Rosemary M. Wixomová, „Požehnání kněžství v každém domově“, *Posilování rodiny a Církve skrze kněžství* (celosvětové školení vedoucích, 2013); lds.org/broadcasts.
10. M. Russell Ballard, „Let Us Think Straight“; speeches.byu.edu.
11. Viz také Nauka a smlouvy 46:9, 12.
12. Viz Nauka a smlouvy 84:38.
13. D. Todd Christofferson, „Moc spočívající ve smlouvách“, *Liahona*, květen 2009, 22–23.

Starší Edward Dube
Sedmdesátník

Hled'te kupředu a věřte

V očích Páně není ani tak důležité to, co jsme udělali nebo kde jsme byli, jako spíš to, kam jsme ochotni jít.

Když jsem jako malý chlapec pracoval s maminkou na poli, udělila mi jedno z nejdůležitějších životních poučení. Blížilo se poledne, slunce stálo vysoko na obloze a já jsem měl pocit, že okopáváme už velmi dlouho. Když jsem se ohlédl za naši dopolední práci, řekl jsem mamince: „Podívej, kolik jsme toho udělali!“ Maminka neodpověděla. Myslel jsem si, že mě neslyšela, a tak jsem to zopakoval o něco hlasitěji. Stále žádná odpověď. Zvýšil jsem hlas ještě o něco více a znovu jsem jí to zopakoval. Konečně se ke mně obrátila a řekla: „Edwarde, nikdy se neohlížej za sebe. Dívej se dopředu, kolik práce je ještě před námi.“

Draží bratři a sestry, smlouva, kterou jsme uzavřeli s Pánem, když jsme byli pokřtěni – že budeme „státi jako svědkové Boží za všech dob a ve všech věcech a na všech místech, kde [můžeme] být“ (Mosiáš 18:9) –, je naším celoživotním závazkem. President Dieter F. Uchtdorf řekl: „Ti, kteří vstoupili do vod křtu a přijali dar Ducha Svatého, učinili první krok na cestě učenictví a mají za úkol jít vytrvale a věrně ve stopách našeho Spasitele.“ („Saints for All Seasons“, *Liahona*, Sept. 2013, 5.) Pán nás prostřednictvím svých služebníků povolává ke službě v různých povoláních, která přijímáme

s naprostou oddaností. Když jsme uvolněni z jednoho povolání a je nám sděleno povolání jiné, radostně ho přijímáme, protože víme, jako věděli naši předchůdci, že „ve službě Páně není důležité, kde sloužíme, ale jak“ (J. Reuben Clark ml., Conference Report, Apr. 1951, 154.)

Když je tedy uvolněn president kůlu nebo biskup, s radostí své uvolnění přijímá, a když je mu prostřednictvím Pánových služebníků sděleno nějaké jiné povolání sloužit, které pro něj Pán „považuje za vhodné“ (Mosiáš 3:19), nepovažuje své předchozí povolání za důležitější, ani se neohlíží zpět s myšlenkou, že jeho služba již byla dostatečná. Není znaven „konáním dobra“, protože ví, že klade „základ velikého díla“ s jasnou vizí, že toto úsilí požehná životu druhých na celou věčnost. A tak „z malých věcí pochází to, co je veliké“. (NaS 64:33.)

Všichni máme být „horlivě zaměstnáni v dobré věci a konati mnoho věcí ze své vlastní svobodné vůle a usku-tečnovati mnoho spravedlivosti“ (NaS 58:27.)

Starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů řekl: „Z minulosti se máme poučit, ne v ní žít. Ohlížíme se, abychom si ze svých zkušeností vybrali žhavé uhlíky, nikoli popel. A když jsme se naučili tomu, čemu

jsem se měli naučit, a neseme si s sebou to nejlepší ze svých zkušeností, hledíme kupředu a pamatujeme na to, že *víra vždy směřuje k budoucnosti*.“ („The Best Is Yet to Be“, *Liahona*, Jan. 2010, 18.)

Ačkoli nabádání mé matky, abych se díval dopředu, se týkalo plevelu na poli, tato výzva byla méně důležitá v porovnání s tím, co museli prožít první Svatí. Starší Joseph B. Wirthlin velmi dobře popsal jejich zkušenost: „V roce 1846 opustilo více než 10 000 [lidí] vzkvétající město [Nauvoo], které bylo vybudováno na březích řeky Mississippi. Tito první členové Církve opustili své „město Nádherné“ a s vírou ve své prorocké vedoucí se vydali na cestu do pustiny do amerického pohraničí. Nevěděli přesně, kam jdou, kolik kilometrů je před nimi, jak dlouho bude cesta trvat nebo co jim přinese zítřejší den. Ale *věděli*, že jsou vedeni Pánem a Jeho služebníky.“ („Faith of Our Fathers“, *Ensign*, May 1996, 33.)

Věděli, jaké to je hledět kupředu a věřit. Půldruhé dekády před tímto putováním byli někteří z těchto členů přítomni přijetí tohoto zjevení:

„Neboť vpravdě pravím vám, požehnaný je ten, kdo zachovává přikázání má, ať v životě nebo ve smrti; a ten, kdo je věrný v soužení, odměna jeho je větší v království nebeském.

Vy nemůžete spatřit přirozenýma očima svýma, v nynější době, plán vašeho Boha týkající se těchto věcí, jež přijdou později, a slávu, která bude následovati po mnohém soužení.“ (NaS 58:2–3.)

I my můžeme hledět kupředu a věřit. Můžeme přijmout pozvání našeho Pána, který nás zve s otevřenou náručí:

„Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.

Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočnutí dušem svým.

Jho mé zajisté jestiž rozkošné, a břímě mé lehké.“ (Matouš 11:28–30.)

Náš drahý prorok, president Thomas S. Monson, jeho rádci a Kvorum Dvanácti apoštolů nás všechny vyzývají, abychom se podíleli na práci na spasení. Nově obrácení, mládež, mladí dospělí, ti, kteří již dosáhli důchodového věku, a misionáři na plný úvazek musí být zapřaženi společně, aby se práce na spasení urychlila.

President Boyd K. Packer, president Kvora Dvanácti apoštolů, jednou navštívil závod tažných volů, kde ho napadlo jisté přirovnání. O této

zkušenosti řekl: „Na dřevěné sáně naložili betonové kvádry vážící zhruba čtyři a půl tuny. ... Cílem bylo, aby voli posunuli sáně o necelý jeden metr. ... Všiml jsem si dobře sestaveného páru velkých, žíhaných, modrošedých zvířat ... – velcí modří býci starodávného plemene.“

Když mluvil o výsledcích závodu, řekl toto: „Jednotlivé páry volů vypadávaly jeden za druhým. ... Velcí modří voli se ani neumístili! Malý, nevýrazný pár zvířat s rozdílnou výškou a silou dokázal pohnout saněmi na všechny tři pokusy.“

Tento překvapivý výsledek byl presidentu Packerovi vysvětlen takto: „Velcí modří voli byli větší a silnější, a na rozdíl od vítězného spřežení byli

oba stejné výšky. Ale malí voli lépe spolupracovali a byli sehraní. Táhli společně. Obě zvířata vyrazila vpřed přesně ve stejném okamžiku a tato síla pohnula s nákladem.“ („Equally Yoked Together“, proslov pronesený na semináři oblastních reprezentantů, 3. dubna 1975; *Teaching Seminary: Preservice Readings* [2004], 30.)

Když hledíme kupředu a věříme, musíme spolupracovat stejným způsobem, abychom urychlili práci na spasení, zatímco zveme druhé, aby přišli ke Kristu. Musíme následovat radu presidenta Dietera F. Uchtdorfa – stát těsně u sebe a zvedat tam, kde stojíme. (Viz „Pozvedejte tam, kde stojíte“, *Liahona*, listopad 2008, 53.) Můžeme se naučit využívat všechny

své schopnosti, jak poznamenal starší L. Tom Perry z Kvora Dvanácti: „Když cestuji po Církvi, žasnu nad tím, kolik pozitivního se děje. Přesto nemám pocit, že bychom jako lid skutečně využívali své schopnosti. Mám pocit, že někdy nespolutracujeme, že se stále příliš zaobíráme tím, jak dosáhnout osobních poct a úspěchu, a o společný cíl, kterým je budování Božího království, projevujeme jen nepatrný zájem.“ („United in Building the Kingdom of God“, *Ensign*, May 1987, 35.)

Kéž se všichni spojíme ve společném úsilí „uskutečnit nesmrtelnost a věčný život člověka“. (Mojžíš 1:39.)

Náš Spasitel, Ježíš Kristus, který vše vidí od počátku do konce, velmi dobře znal cestu, po které měl kráčet do Getseman a na Golgotu, když řekl: „Žádný, kdož vztáhne ruku svou k pluhu, ohlídal by se nazpět, není způsobilý k království Božímu.“ (Lukáš 9:62.) V očích Páně není ani tak důležité to, co jsme udělali nebo kde jsme byli, jako spíš to, kam jsme ochotni jít.

Prorok Joseph Smith nás učil základním zásadám: „Základními zásadami našeho náboženství jsou svědectví apoštolů a proroků ohledně Ježíše Krista, že On zemřel, byl pohřben a opět vstal třetího dne a vystoupil na nebesa; a vše ostatní, co se týká našeho náboženství, jsou pouhé přídávky.“ (*Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 49.)

Svědčím o tom, že pokud budeme následovat příklad našeho Spasitele Ježíše Krista a svými činy pozvedat ruku k vyjádření podpory našemu milovanému prorokovi, presidentu Thomasu S. Monsonovi, nalezneme pokoj, útěchu a radost a budeme „jísti dobré věci země ... v těchto posledních dnech“. (NaS 64:34.) Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší David A. Bednar

Kvorum Dvanácti apoštolů

Průduchy nebeské

Život podle zákona desátku nám zajistí jak duchovní, tak časná požehnání.

Chtěl bych hovořit o dvou důležitých poučeních ohledně zákona desátku. První z nich se soustřeďuje na požehnání, která získávají jednotlivci i rodiny, pokud toto přikázání věrně dodržují. To druhé klade důraz na důležitost desátku pro růst Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů po celém světě. Modlím se o to, aby Duch Svätý každému z nás potvrdil pravdivost zásad, o nichž budu hovořit.

Poučení č. 1 – významná, avšak nenápadná požehnání

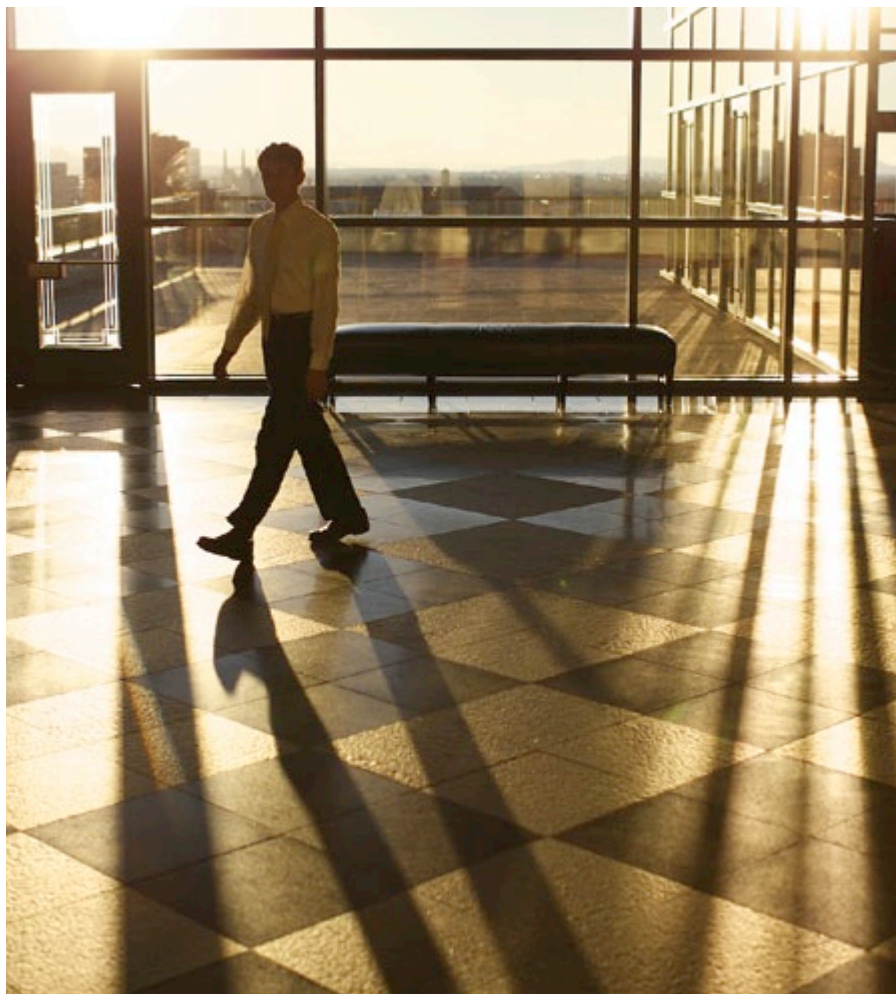
Matka sestry Bednarové je ženou víry a také inspirovanou hospodyní. Již od samého počátku svého manželství pečlivě vede finanční záznamy domácnosti. Celá desetiletí svědomitě zapisuje příjmy a výdaje rodiny pomocí velmi jednoduchých účetních knih. Údaje, které za ta léta nashromáždila, jsou vyčerpávající a poučné.

Když byla sestra Bednarová mladou ženou, její matka používala ony údaje z účetních knih ke zdůraznění základních zásad prozíravého způsobu života a šetrného vedení domácnosti. Jednoho dne, když spolu procházely různé druhy výdajů, si její matka povšimla zajímavých souvislostí. Výdaje za návštěvy lékaře a za léky byly v jejich rodině mnohem nižší,

než by se dalo očekávat. Toto zjištění pak přičítala evangeliu Ježíše Krista a objasnila své dceři mocnou pravdu – když žijeme podle zákona desátku, často se nám dostává významných, avšak nenápadných požehnání, která ne vždy očekáváme a která lze snadno přehlédnout. Rodině se nedostalo nějakých náhlých či zjevných příspěvků do rodinného rozpočtu. Místo toho jí Nebeský Otec uděloval prostá požehnání zdánlivě obyčejným způsobem. Sestra Bednarová vždy pamatovala na toto důležité poučení, jež jí matka dala ohledně pomoci, které se nám dostává skrze průduchy nebeské, jak sliboval ve Starém zákoně Malachiáš. (Viz Malachiáš 3:10.)

Často, když učíme a svědčíme o zákonu desátku, zdůrazňujeme okamžitá, překvapivá a snadno rozpoznatelná časná požehnání, která získáváme. A taková požehnání nepochybně přicházejí. Některá z rozmanitých požehnání, která získáváme díky poslušnosti tohoto přikázání, jsou významná, ale nenápadná. Takových požehnání si můžeme povšimnout jen tehdy, jsme-li duchovně pozorní a všímaví. (Viz 1. Korintským 2:14.)

Představa „průduchů“ neboli oken nebeských, již použil Malachiáš, je velmi obrazná. Skrze okna vstupuje do budovy denní světlo. Podobně,

ctíme-li zákon desátku, je do našeho života skrze okna nebeská vléváno duchovní osvětlení a nadhled.

Jedním z nenápadných, avšak významných požehnání, která získáváme, je například duchovní dar vděčnosti, jenž nám umožňuje cenit si toho, co máme, a tím držet na uzdě své tužby. Vděčný člověk je bohatý svou spokojeností. Nevděčný člověk naopak trpí chudobou své věčné nespokojenosti. (Viz Lukáš 12:15.)

Možná si potřebujeme najít vhodné zaměstnání, a proto se modlíme o pomoc. Je však zapotřebí mít oči a uši víry (viz Eter 12:19), abychom rozeznali duchovní dar větších rozlišovacích schopností, jenž nám může pomoci rozpoznat pracovní příležitosti, které mohou ostatní lidé přehlédnout – nebo požehnání většího osobního odhodlání věnovat hledání pracovního místa více času a energie, než by byli ochotni či schopni investovat

ostatní. Třebaže toužíme po nabídce práce a očekáváme ji, oním požehnáním, které přichází skrze průduchy nebeské, může být zvýšená schopnost jednat a změnit naši životní situaci, spíše než jen očekávat, že ji změní někdo jiný či něco jiného.

Můžeme v zaměstnání oprávněně toužit po zvýšení platu, abychom byli schopni lépe obstarat životní nezbytnosti, a usilovat o to. Je však zapotřebí mít oči a uši víry, abychom si povšimli, že se nám ve zvýšené míře dostává duchovních i časných schopností (viz Lukáš 2:52) udělat z mála mnoho, bystřejšího úsudku při stanovování priorit a zjednodušování, a více dovedností řádně se starat o materiální statky, které již máme. Třebaže toužíme po větší výplatě a očekáváme ji, oním požehnáním, které přichází skrze průduchy nebeské, může být zvýšená schopnost změnit naši životní situaci, spíše než jen očekávat, že ji

změní někdo jiný či něco jiného.

Mladí válečníci z Knihy Mormony (viz Alma 53; 56–58) se vroucně modlili, aby je Bůh posílil a vysvobodil z rukou nepřátel. Odpovědí na tyto modlitby kupodivu nebyla další dodávka zbraní, ani příchod dalších vojsk. Namísto toho Bůh tyto věrné válečníky ujistil, že je zachrání, vnesl jim do duše klid a dal jim velkou víru a naději, že skrze Něj budou vysvobozeni. (Viz Alma 58:11.) Synové Helamanovi tudíž sebrali odvahu a s neochvějným odhodláním, že zvítězí, vyrazili vši silou proti Lamanitům. (Viz Alma 58:12–13.) Jistota, klid, víra a naděje se na první pohled nemusí jevit jako požehnání, která by si válečníci v bitvě přáli mít, ale přesto to byla právě ona požehnání, která tito stateční mladí muži potřebovali, aby se tlačili kupředu a zvítězili jak fyzicky, tak duchovně.

Někdy můžeme Boha prosit o úspěch, ale On nám dá fyzickou a duševní vytrvalost. Možná prosíme o blahobyt, ale dostáváme širší nadhled a vyšší míru trpělivosti; nebo žádáme o růst a jsme požehnáni darem milosti. Když se snažíme dosáhnout chvályhodných cílů, Bůh nám může požehnat přesvědčením a sebedůvěrou. A když prosíme o úlevu od tělesných, duševních a duchovních nesnází, posílí možná naše odhodlání a houževnatost.

Slibuji vám, že když vy i já budeme dbát zákona desátku, průduchy nebeské se vskutku otevrou a duchovní i časná požehnání budou vylita v takové míře, že neodoláme. (Viz Malachiáš 3:10.) Budeme mít rovněž na paměti Pánova slova:

„Nejsouť zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin.

Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty

vaše, a myšlení má myšlení vaše.“
(Izaiáš 55:8–9.)

Svědčím o tom, že budeme-li duchovně pozorní a všímaví, budeme požehnáni očima, které vidí jasněji, ušima, které slyší důsledněji, a srdcem, které lépe rozumí významu a vytříbenosti Jeho cest, Jeho myšlenek a způsobů, jimiž žehná našemu životu.

Ponaučení č. 2 – jednoduchost způsobů Páně

Než jsem byl povolán sloužit jako člen Kvora Dvanácti, četl jsem v Nauce a smlouvách mnohokrát o radě ustanovené k dohlížení na posvátné prostředky z desátků a na jejich rozdělování. Rada pro disponování desátky byla založena na základě zjevení a sestává z Prvního předsednictva, Kvora Dvanácti apoštolů a Předsedajícího biskupstva. (Viz NaS 120.) Když jsem se v prosinci 2004 připravoval na to, že se poprvé zúčastním schůzky této rady, dychtivě jsem očekával navýsost nevšední příležitost se něčemu naučit.

Stále se pamatuji na to, co jsem během oné rady prožíval a pociťoval. Získal jsem více uznání a úcty k Pánovým finančním zákonům pro jednotlivce, rodiny i pro celou Jeho Církev. Základní finanční program Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů – a to jak pro příjmy, tak pro výdaje – je definován v oddílech 119 a 120 Nauky a smluv. V těchto zjeveních nalézáme dvě prohlášení, která tvoří základ finančních záležitostí Církve.

Oddíl 119 jednoduše uvádí, že všichni členové „budou platit jednu desetinu veškerého příjmu svého ročně; a toto bude pro ně na věky stálým zákonem, ... praví Pán“. (Verš 4.)

Poté v souvislosti s oprávněným disponováním desátky Pán řekl: „Naloží [s ním] rada tvořená Prvním předsednictvem Církve mé a biskupem a radou jeho a vysokou radou

mou; a mým vlastním hlasem pro ně, praví Pán.“ (NaS 120:1.) Biskup a jeho rada a vysoká rada, o nichž se v tomto zjevení hovoří, jsou v současné době známi jako Předsedající biskupstvo a Kvorum Dvanácti apoštolů. Tyto posvátné prostředky jsou v rychle rostoucí Církvi používány k tomu, aby duchovně žehnaly jednotlivcům a rodinám skrze výstavbu a provoz chrámů a domů uctívání, podporu misionářské práce, překládání a vydávání písem, podporu bádání v rodinné historii, financování škol a náboženského vzdělávání a plnění mnoha dalších záměrů Církve tak, jak jsou řízeny Pánovými vysvěcenými služebníky.

Obdivuji srozumitelnost a stručnost těchto dvou zjevení ve srovnání se složitými finančními směrnicemi a administrativními procesy, jež se používají v tolika organizacích a vládních institucích po celém světě. Jak je možné, že světské záležitosti organizace tak velké, jako je znovuzřízená Církev Ježíše Krista, mohou být řízeny po celém světě pouze na základě takto stručných pokynů? Podle mě je odpověď zcela jasná – toto je dílo Páně a On je schopen vykonat své vlastní dílo (viz 2. Nefi 27:20); Spasitel rovněž inspiruje a vede své služebníky, zatímco uplatňují Jeho pokyny a pracují v Jeho záležitostech.

Během oné první schůzky na mě udělala dojem jednoduchost zásad, jež vedly naše diskuse a rozhodování. Při finanční správě Církve jsou dodržovány dvě základní a neměnné zásady. Zaprvé – Církev žije v rámci svých prostředků a neutrácí více, než co obdrží. Zadruhé – část ročního příjmu se dává stranou jako rezerva kvůli nepředvídatelným událostem a neočekávaným potřebám. Po celá desetiletí Církve učí své členy, že si mají dávat stranou zásobu jídla, paliva a peněz, aby se o sebe postarali ve stavu nouze, k němuž by mohlo dojít. Církev jakožto instituce se jednoduše řídí týmiž zásadami, kterým se opakovaně učí členové.

Jak schůzka pokračovala, zatoužil jsem po tom, aby se všichni členové Církve mohli řídit jednoduchostí, srozumitelností, spořádaností, pravou láskou a mocí Pánova způsobu (viz NaS 104:16) řízení časných záležitostí Jeho Církve. Rady pro disponování desátky se účastním již mnoho let. Má vděčnost a úcta k Pánovu systému každým rokem vzrůstá; a vzrůstá i síla ponaučení, jichž se mi dostává.

Srdce mi přetéká láskou a obdivem k věrným a poslušným členům této

Církve každého národa, pokolení, jazyka a lidu. Při cestách po světě se dozvídám o vašich nadějích a snech, o vašich rozličných životních podmínkách a o vašich obtížích. Chodím s vámi na církevní shromáždění a některé z vás navštěvuji i u vás doma. Vaše víra posiluje tu mou. Vaše oddanost mi pomáhá být oddanějším. A vaše dobrotivost a ochotná poslušnost zákona desátku mě inspirují k tomu, abych byl lepším člověkem, manželem, otcem a církevním vedoucím. Pamatuji na vás a přemýšlím o vás pokaždé, když se účastním Rady pro disponování desátky. Děkuji za vaši dobrotu a věrnost, s jakou cítíte své smlouvy.

Vedoucí Pánovy znovuzřízené Církve pocítují nesmírnou zodpovědnost za to, aby řádným způsobem pečovali o posvěcené oběti členů Církve. Intenzivně vnímáme posvátnou povahu vdovina šartu.

„A posadiv se Ježíš proti pokladnici, díval se, kterak zástup metal peníze do pokladnice. A mnozí bohatí metalí mnoho.

A přišedši jedna chudá vdova, i vrhla dva šarty, což jest čtvrtá částka peníze.

I svolav učedníky své, dí jim: Amen pravím vám, že tato chudá vdova více uvrhla, než tito všickni, kteříž metalí do pokladnice.

Nebo všickni z toho, což jim zbývalo, metalí, ale tato z své chudoby, všecko, což měla, uvrhla, všecku živnost svou.“ (Marek 12:41–44.)

Z bezprostřední zkušenosti vím, že Rada pro disponování desátky pečuje o vdovinu šart pozorně. Děkuji prezidentu Thomasu S. Monsonovi a jeho rádcům za jejich účinné vedení při vykonávání tohoto posvátného správcovství. Uznávám také hlas (viz NaS 120:1) a ruku Páně, které podporují Jeho vysvěcené služebníky při plnění jejich povinnosti Ho zastupovat.

Výzva a svědectví

Poctivé placení desátku je mnohem více než jen povinností – je i důležitým krokem v procesu osobního posvěcení. Ty z vás, kteří platíte desátek, bych chtěl pochválit.

Ty z vás, kteří nyní nejste poslušni zákona desátku, bych chtěl vyzvat, abyste přehodnotili své zvyklosti a činili pokání. Svědčím o tom, že budete-li poslušni tohoto zákona Páně, otevrou se vám průduchy nebeské. Neodkládejte prosím den svého pokání.

Svědčím o tom, že život podle zákona desátku nám zajistí jak duchovní, tak časná požehnání. Vydávám svědectví o tom, že tato požehnání jsou často významná, avšak nenápadná. Rovněž prohlašuji, že jednoduchost způsobů Páně, která je tolik zjevná v časných záležitostech Jeho Církve, nám poskytuje vzor, jímž se můžeme řídit jako jednotlivci i jako rodiny. Modlím se o to, aby si každý z nás mohl z těchto důležitých ponaučení osvojit něco, co mu bude ku prospěchu. V posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Pojďte, přidejte se k nám

Bez ohledu na vaši situaci, na to, co jste již prožili, či na sílu vašeho svědectví je pro vás v této Církvi místo.

Byl jednou jeden muž, kterému se zdálo, že se nachází ve velikém sále, kde byla shromážděna všechna náboženství světa. Uvědomil si, že na každém náboženství toho bylo zdánlivě mnoho žádoucích a hodnotných.

Setkal se s milým manželským párem, který zastupoval Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, a zeptal se: „Co *požadujete* od svých členů?“

„My nepožadujeme nic,“ odvětili. „Avšak *Pán* žádá, abychom zasvětili vše, co máme.“

Tito manželé pak hovořili o církevních povoláních, domácím a návštěvujícím učení, misích na plný úvazek, každotýdenních rodinných domácích večerech, chrámové práci, sociální pomoci, humanitární službě a pověřených učít.

Muž se zeptal: „Platíte lidem za všechnu tu práci, kterou dělají?“

„Ale vůbec ne,“ řekli manželé. „Pосkytují svůj čas zdarma.“

„A také,“ pokračovali, „každého půl roku tráví členové naší Církve víkend tím, že jdou na desetihodinovou generální konferenci nebo ji nějak sledují.“

„Deset hodin se dívají na lidi, kteří mají proslov?“ divil se muž.

„A co každotýdenní bohoslužby? Ty trvají jak dlouho?“

„Tři hodiny každou neděli!“

„Jejda!“ řekl muž. „A dělají členové vaší církve skutečně všechno to, o čem jste mluvili?“

„Ano, všechno, a ještě víc. Ani jsme se nezmínili o rodinné historii, táborech pro mládež, zasvěcujících shromážděních, studiu písem, školení vedoucích, akcích pro mládež, ranním semináři, údržbě církevních budov, a samozřejmě je zde také Pánův zákon zdraví, jednou za měsíc půst, aby se dostalo pomoci chudým, a desátek.“

Muž řekl: „Tak tomu moc nerozumiím. Proč by chtěl někdo do takové církve vstoupit?“

Manželé se usmáli a řekli: „Už jsme mysleli, že se nezeptáte.“

Proč by chtěl někdo do takové církve vstoupit?

V době, kdy se mnoho církví po celém světě potýká se značným úbytkem členů, Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů – byť je ve srovnání s mnoha jinými církvemi malá – je jednou z nejrychleji rostoucích církví na světě. V září 2013 měla Církev více než 15 milionů členů po celém světě.

Existuje pro to mnoho důvodů, ale rád bych uvedl jen několik z nich.

Spasitelova Církev

Zaprvé – tuto Církev znovuzřídil v naší době sám Ježíš Kristus. Odtud pramení pravomoc jednat v Jeho jménu – křtít na odpuštění hříchů, udělovat dar Ducha Svatého a pečtit na zemi i na nebi.¹

Ti, kteří se k této Církvi připojují, milují Spasitele Ježíše Krista a chtějí Ho následovat. Radují se z vědomí, že Bůh znovu promlouvá k lidstvu. Když přijímají posvátné kněžské obřady a uzavírají smlouvy s Bohem, pocítují v životě Jeho moc.² Když vstupují do svatého chrámu, pocítují, že jsou v Jeho přítomnosti. Když čtou svatá písma³ a žijí podle učení Jeho proroků, přibližují se ke Spasiteli, jehož velmi milují.

Činorodá víra

Dalším důvodem je skutečnost, že Církev poskytuje příležitosti ke konání dobra.

Věřit v Boha je chvályhodné, ale většina lidí chce dělat víc, než jen naslouchat inspirujícím kázáním nebo snít o přibytí v nebesích.⁴ Chtějí svou víru uplatňovat v praxi. Chtějí si vyhrnout rukávy a zapojit se do tohoto velikého díla.

A přesně to se stává, jakmile se k nám připojí – dostávají spoustu příležitostí proměňovat svá nadání, soucit a čas v dobré skutky. Jelikož ve svých kongregacích po celém světě nemáme žádné místní placené duchovenstvo, vykonávají naši členové toto dílo služby sami. Jsou povoláváni skrze inspiraci. Někdy se dobrovolně přihlásíme; jindy *jsme* „dobrovolně přihlášení“. Svá pověření nevnímáme jako břemena, ale jako příležitosti naplňovat smlouvy, jimiž se ochotně zavazujeme sloužit Bohu a Jeho dětem.

Drahocenná pozhnání

Třetím důvodem, proč lidé vstupují do Církve, je skutečnost, že cesta učednictví nás přivádí k drahocenným pozhnáním.

Na křest nahlížíme jako na počátek své cesty učednictví. Když denně kráčíme po boku Ježíše Krista, získáváme pokoj a cíl v tomto životě a opravdovou radost a věčné spasení ve světě, který přijde.

Ti, kteří věrně krácejí po této cestě, se vyhýbají mnoha nástrahám, trápením a věcem, jichž by později v životě litovali.

Chudí duchem a upřímní v srdci zde nalézají veliké poklady poznání.

Ti, kteří trpí či truchlí, zde nalézají uzdravení.

Ti, kteří jsou obtíženi hříchem, nalézají odpuštění, vysvobození a odpočinutí.

Těm, kteří odcházejí

Hledání pravdy přivedlo do Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů miliony lidí. Jsou však i lidé, kteří Církve, kterou kdysi milovali, opouštějí.

Někdo by mohl říci: „Jestliže je

evangelium tak úžasné, proč by někdo odcházel?“

Někdy předpokládáme, že je to proto, že se urazili, byli líní nebo zhřešili. Ve skutečnosti to ale není tak jednoduché. Vlastně ani neexistuje jeden jediný důvod, který by bylo možné uplatnit na celou řadu takovýchto situací.

Někteří z našich drahých členů bojují léta s otázkou, zda se mají od Církve odloučit.

V této Církvi, jež tolik ctí svobodu jednání každého jednotlivce a jež byla znovuzřízena mladým mužem, který měl otázky a hledal odpovědi, respektujeme ty, kteří upřímně hledají pravdu. Může nám puknout srdce, když se jejich cesta odchýlí od Církve, kterou máme rádi, a od pravdy, kterou jsme našli, ale respektujeme jejich právo uctívat Všemohoucího Boha tak, jak jim káže vlastní svědomí, stejně jako se tohoto práva domáháme my.⁵

Nezodpovězené otázky

Někteří zápolí s nezodpovězenými otázkami ohledně věcí, které se staly nebo byly řečeny v minulosti.

Upřímně přiznáváme, že v téměř 200leté historii Církve – vedle nepřetržitého sledu inspirujících, chvályhodných a božských událostí – se staly či byly vyřčeny určité věci, které mohou u lidí vzbuzovat otázky.

Někdy otázky vyvstávají proto, že zkrátka nemáme všechny informace a jen potřebujeme trochu více trpělivosti. Když se pak nakonec dozvíme celou pravdu, to, co nám dříve nedávalo smysl, se vyřeší k naší spokojenosti.

Někdy existují rozdílné názory, pokud jde o to, co zjištěná „fakta“ ve skutečnosti znamenají. Otázka, jež u některých lidí vyvolává pochyby, může u jiných po pečlivém přezkoumání posílit jejich víru.

Chyby nedokonalých lidí

A abychom byli zcela upřímní, byly i časy, kdy členové či vedoucí Církve prostě udělali chyby. Je možné, že bylo řečeno nebo uděláno něco, co nebylo v souladu s našimi hodnotami, zásadami nebo naukou.

Domnívám se, že Církvev by byla dokonalá jediné tehdy, kdyby byla

vedena dokonalými bytostmi. Bůh je dokonalý a Jeho nauka je čistá. Avšak On pracuje skrze nás – své nedokonalé děti – a nedokonalí lidé dělají chyby.

Na titulní straně Knihy Mormonovy čtete: „A nyní, pokud jsou v ní chyby, jsou to chyby lidské; pročež, nezavrhujte věci Boží, abyste mohli být shledáni bez poskvrny před soudcovskou stolicí Kristovou.“⁶

Takto tomu vždy bylo a bude až do onoho dokonalého dne, kdy bude na zemi osobně vládnout sám Kristus.

Je politováníhodné, že někteří klopýtají kvůli lidským chybám. Ale věčná pravda znovuzřízeného evangelia, jež se nachází v Církvě Ježíše Krista Svatých posledních dnů, přesto není poskvrněna, oslabena ani znehodnocena.

Jako apoštol Pána Ježíše Krista a jako člověk, který je přímým svědkem rad a fungování této Církvě, slavnostně svědčím, že žádné důležité rozhodnutí, které ovlivňuje tuto Církev nebo její členy, není učiněno, aniž bychom usilovali o inspiraci, vedení a schválení našeho Nebeského Otce. Toto je Církev Ježíše Krista. Bůh nedopustí, aby se Jeho Církev odchýlila od stanoveného kurzu ani aby přestávala naplňovat své božské určení.

I pro vás máme místo

Těm z vás, kteří jste se odloučili od Církvě, říkám: Draží přátelé, zde je pro vás stále ještě místo.

Přijďte a spojte svá nadání, dary a energii s těmi našimi. Díky tomu se všichni staneme lepšími lidmi.

Někdo by se mohl zeptat: „Ale co moje pochybnosti?“

Je přirozené mít otázky – seménko upřímného dotazu často klíčí a vyrostе ve velký strom porozumění. Je jen málo členů Církvě, kteří by čas od času nezápolili s vážnými či citlivými

Guatemala City, Guatemala

otázkami. Jedním z účelů Církvě je vyživovat seménko víry a pečovat o něj – i když je někdy zasazeno v písčité půdě pochybností a nejistoty. Víra znamená doufat ve věci, které nejsou vidět, které jsou však pravdivé.⁷

A tak, draží bratři a sestry, draží přátelé, prosím nejprve zpochybněte své pochybnosti, než zpochybníte svou víru.⁸ Nikdy nesmíme dopustit, aby nás pochybnosti držely jako rukojmí a oddělovaly nás od božské lásky, pokoje a darů, které přicházejí skrze víru v Pána Ježíše Krista.

Někdo by mohl říci: „Já prostě mezi vás v Církvě nezapadám.“

Pokud byste mohli nahlédnout do našeho srdce, pravděpodobně byste zjistili, že mezi nás zapadáte lépe, než si myslíte. Možná byste byli překvapeni zjištěním, že naše touhy, strasti a naděje jsou podobné těm vašim. Poměry, z nichž pocházíte, nebo vaše výchova se možná zdají být odlišné od toho, co vidíte u mnoha Svatých posledních dnů, ale to může být požehnáním. Bratři a sestry, draží přátelé, potřebujeme vaše jedinečné talenty a názory. Rozmanitost lidí a národů na celém světě je silnou stránkou této Církvě.

Někdo by mohl říci: „Myslím, že bych nedokázal žít podle vašich měřítek.“

O důvod víc, proč přijít! Církev je navržena tak, aby vyživovala nedokonalé, obtížené a vyčerpané. Je plná lidí, kteří celým srdcem *touží* dodržovat přikázání, i přesto, že to zatím *plně nezvládají*.

Někdo by mohl říci: „Znám člena vaší Církvě, který je pokrytec. Nikdy bych nemohl vstoupit do církve, jejímž členem je někdo takový.“

Pokud *pokrytce* definujete jako někoho, komu se nedaří žít zcela bezchybně podle toho, čemu věří, pak jsme pokrytci všichni. Nikdo z nás není tak podobný Kristu, jak víme, že bychom měli být. Ale upřímně se snažíme překonávat své chyby a touhu hřešit. Celým srdcem i duší toužíme se stále zlepšovat s pomocí Usmíření Ježíše Krista.

Jsou-li toto i vaše přání, pak bez ohledu na vaši situaci, na to, co jste již prožili, či na sílu vašeho svědectví je pro vás v této Církvě místo. Pojďte, přidejte se k nám!

Pojďte, přidejte se k nám!

Navzdory našim lidským nedokonalostem jsem přesvědčen o tom, že mezi členy této Církvě naleznete mnohé z nejlepších duší, které tento svět může nabídnout. Církev Ježíše

Krista, jak se zdá, přitahuje laskavé a starostlivé, čestné a příčinlivé.

Pokud očekáváte, že zde najdete dokonalé lidi, budete zklamáni.

Avšak pokud hledáte čistou nauku Kristovu, slovo Boží, „jež hojí zraněnou duši,“⁹ a posvěcující vliv Ducha Svatého, pak to zde naleznete. V této době slábnoucí víry – v době, kdy se tolik lidí cítí být daleko od objetí nebes – zde naleznete lidi, kteří si

toužebně přejí poznat Spasitele a přibližovat se Mu tím, že slouží Bohu a bližním, tak jako vy. Pojdte, přidejte se k nám!

Zdaliž i vy chcete odjít?

Vybavuje se mi jeden okamžik ve Spasitelově životě, kdy Ho mnozí opustili.¹⁰ Ježíš se zeptal svých dvanácti učedníků:

„Zdaliž i vy chcete odjít?”

I odpověděl jemu Šimon Petr: Pane, k komu půjdeme? Slova věčného života máš.¹¹

V životě jsou chvíle, kdy na tutéž otázku musíme odpovědět i my. Zdaliž i my chceme odjít? Nebo se budeme, stejně jako Petr, pevně držet slov věčného života?

Pokud hledáte pravdu, hodnotný život a způsob, jak proměňovat víru ve skutky; pokud hledáte místo, kam byste rádi patřili – pojdte, přidejte se k nám!

Pokud jste opustili víru, kterou jste kdysi přijali – přijďte zpět. Přidejte se k nám!

Pokud jste pokoušeni to vzdát – zůstaňte ještě chvíličku. Máme pro vás místo.

Snažně prosím všechny, kteří slyší nebo čtou tato slova – pojdte, přidejte se k nám. Pojdte a vyslyšte volání laskavého Krista. Vezměte na sebe svůj kříž a následujte Ho.¹²

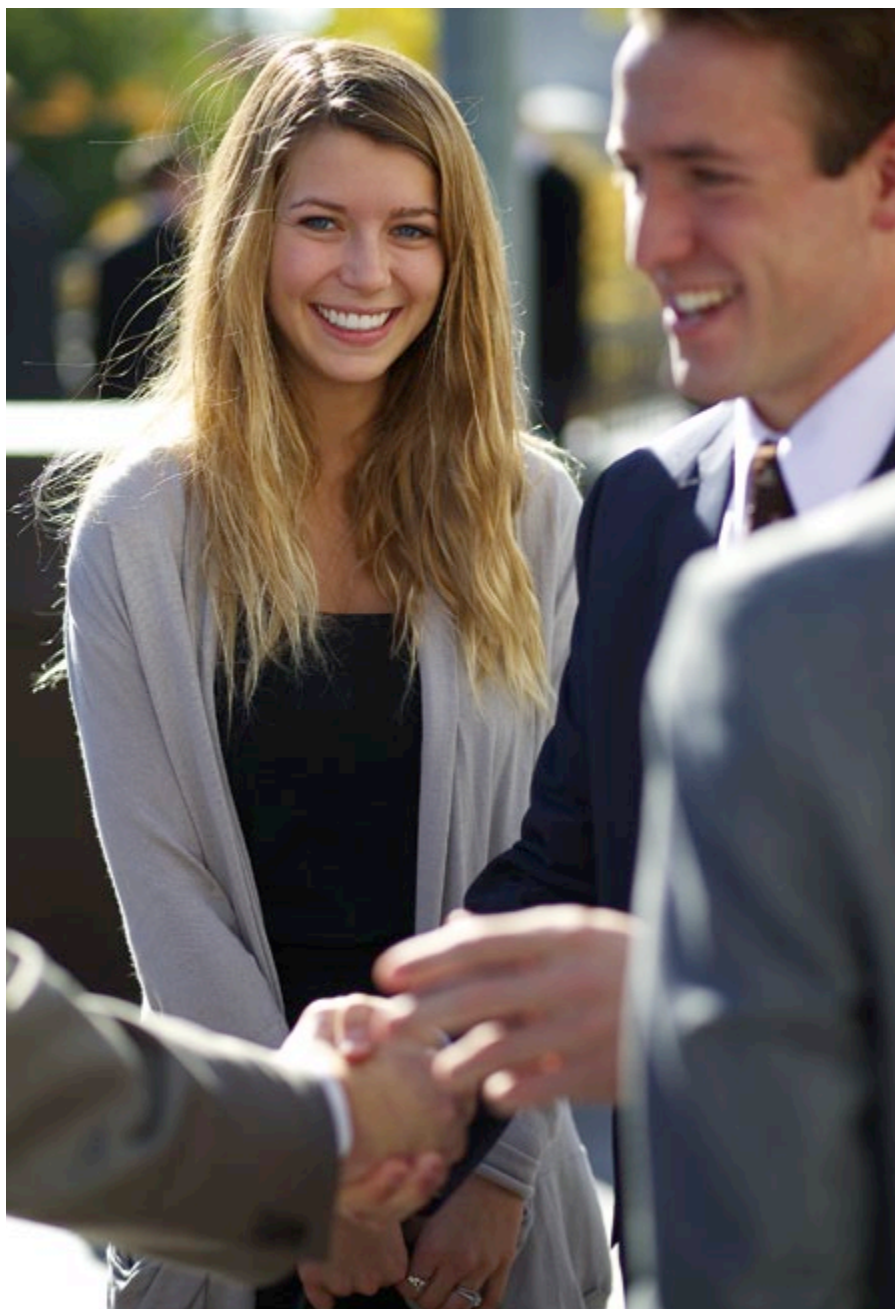
Pojďte, přidejte se k nám! Neboť zde naleznete to, co je drahocennější než všechno ostatní.

Svědčím o tom, že zde naleznete slova věčného života, zaslíbení požehnaného vykoupení a cestu k pokoji a štěstí.

Upřímně se modlím o to, aby vám vaše vlastní hledání pravdy vneslo do srdce touhu přijít a přidat se k nám. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Matouš 16:18–19; Helaman 10:7.
2. Viz Nauka a smlouvy 84:20.
3. Viz 2. Nefi 33:10.
4. Viz „Have I Done Any Good?“ *Hymns*, č. 223.
5. Viz Články víry 1:11.
6. Titulní strana *Knihy Mormonovy*; viz *Mormon* 8:17.
7. Viz Židům 11:1; Alma 32:21.
8. Viz F. F. Bosworth, *Christ the Healer* (1924), 23.
9. Jákob 2:8.
10. Viz Jan 6:66.
11. Jan 6:67–68.
12. Viz Matouš 16:24.

Přednesl president Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Navrhujeme vyjádřit podporu Thomasu Spenceru Monsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Henrymu Bennionu Eyringovi jako prvnímu rádcí v Prvním předsednictvu a Dieteru Friedrichu Uchtdorfovi jako druhému rádcí v Prvním předsednictvu.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Boydu Kennethu Packerovi jako prezidentovi Kvora Dvanácti apoštolů a následujícím členům tohoto kvora. Jsou to: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson a Neil L. Andersen.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to dát najevo stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádcům v Prvním předsednictvu a Dvanácti apoštolům jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projevte to stejným způsobem.

Navrhujeme uvolnit starší Johna B. Dicksona, Paula E. Koellikera a F. Michaela Watsona jako členy Prvního kvora Sedmdesáti a jmenovat je emeritními generálními autoritami.

Také navrhujeme uvolnit staršího Kenta D. Watsona jako člena Druhého kvora Sedmdesáti.

A také vyjadřujeme poděkování starším Césarů H. Hookeru a Craigu T. Wrightovi, kteří byli uvolněni ze služby v úřadu územního sedmdesátníka.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření díky těmto bratrům za jejich výtečnou službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu následujícím bratrům jako novým územním sedmdesátníkům. Jsou to: Julio A. Angulo, Peter F. Evans a Gennady N. Podvodov.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

Navrhujeme vyjádřit podporu Randallu L. Riddovi jako druhému rádcí v generálním předsednictvu Mladých mužů.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to vyjádřit stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu ostatním generálním autoritám, územním sedmdesátníkům a generálním předsednictvům pomocných organizací, tak jak jsou nyní povoláni.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Děkuji vám, bratři a sestry, za váš projev podpory a za vaši stálou víru a modlitby za nás. ■

President Boyd K. Packer
President Kvora Dvanácti apoštolů

Klíč k duchovní ochraně

V srdci každého, kdo se obrátí k písmům a odemkne zaslíbení ochrany a vykoupení, ... se může rozhostit pokoj.

Před nedávnem jsem v chrámu zpečetil jeden mladý pár. Tato dvojice vedla způsobilý život a nyní nastal onen úžasný den, v němž syn a dcera opouštějí domov, ve kterém strávili mládí, a stávají se manželem a manželkou. Při této posvátné příležitosti byli čistí a neposkvrnění. Přejde čas, kdy začnou vychovávat vlastní děti v souladu se vzorem, který stanovil náš Otec v nebi. Jejich štěstí i štěstí budoucích generací závisí na tom, nakolik budou žít podle měřítek, která ustanovil Spasitel a která objasnil ve svých písmech.

Dnešní rodiče si lámou hlavu nad tím, zda existuje bezpečné místo, kde by mohli vychovávat děti. Takové bezpečné místo *opravdu* existuje. Je jím domov zaměřený na evangelium. V Církvi se zaměřujeme na rodinu a radíme rodičům, ať žijí kdekoli, aby své děti vychovávali ve spravedlivosti.

Apoštol Pavel prorokoval a varoval před tím, že „v posledních dnech nastanou časové nebezpeční.

Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, zlolejčí, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní,

Nelítostiví, smluv nezdrželiví, utrhači, nestřední, plaší, kterýmž nic dobrého milo není.

Zrádci, přívažčiví, nadutí, rozkoší milovníci více nežli milovníci Boha, Majíce způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce. A od takových se odvracuj.“¹

Pavel také prorokoval, že „zlí pak lidé a svůdcové půjdou v horší, i ti, kteříž v blud uvodí, i ti, kteříž jsou bludem pojati.“²

Tyto verše nám slouží jako varování, které nám říká, jakého jednání se máme vyvarovat. Musíme být neustále bdělí a svědomití. Můžeme si každé toto proroctví projít a zaškrtnout si je, neboť jsou v dnešním světě aktuální a týkají se nás:

Časové nebezpeční – současnost. Žijeme ve velmi nejisté době.

Peníze milující, chlubní, pyšní – takoví všichni existují a jsou mezi námi.

Zlolejčí, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní, nelítostiví – všech těch je hodně.

Smluv nezdrželiví, utrhači a tak dále – všechny ty si můžeme odškrtnout, neboť máme hodně důkazů o tom, že jsou všude kolem nás.

Také Moroni hovořil o zlovolnosti v naší době, když upozorňoval:

„Až uvidíte, že tyto věci mezi vás přicházejí, ... [probudíte se] k poznání strašlivého stavu svého. ...

Pročež, mně, Moronimu, je přikázáno, abych zapsal tyto věci, aby zlo mohlo býti odstraněno a aby mohl nadejti čas, kdy Satan nebude mít žádné moci nad srdcem dětí lidských, ale aby mohly býti přesvědčeny k tomu, aby činily dobro neustále, aby mohly přijíti k pramenu veškeré spravedlivosti a býti spaseny.“³

To, jak Pavel a Moroni popisují naši dobu, je natolik přesné, že to nelze jen tak odbýt. Pro mnohé lidi to může být znepokojivé, ba i skličující. Nicméně když přemyslím o budoucnosti, přemáhá mě pocit optimismu.

Kromě toho, že nám Pavel ve svém zjevení vyjmenovává potíže a problémy, říká nám rovněž, co můžeme udělat pro to, abychom se ochránili:

„Ale ty zůstávej v tom, čemužs se naučil, a cožt jest svěřeno, věda, od kohos se naučil,

A že od dětinství svatá písma znáš, kteráž tě mohou moudrého učiniti k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši.“⁴

Písma drží klíče k duchovní ochraně. Obsahují nauku, zákony a obřady, které přivedou každé dítě Boží ke svědectví o Ježíši Kristu jako Spasiteli a Vykupiteli.

Nezměrné úsilí vydat písma v každém jazyce s poznámkami pod čarou a křížovými odkazy vyžaduje roky příprav. Snažíme se o to, aby písma byla dostupná všem těm, kdo se z nich chtějí učit. Učí nás, kam máme jít a co máme dělat. Nabízejí nám naději a poznání.

Před mnoha lety mi starší S. Dilworth Young ze Sedmdesáti dal ohledně čtení písem jedno ponaučení. V jednom kůlu byly mezi členy

napjaté vztahy a problémy a bylo zapotřebí dát jim určité rady.

Zeptal jsem se presidenta Younga: „Co jim mám říci?“

Jednoduše odpověděl: „Řekněte jim, aby četli písma.“

„Která písma?“ zeptal jsem se.

„Na tom vůbec nezáleží,“ odvětil. „Řekněte jim, ať si otevřou třeba Knihu Mormonovu a začnou číst. Brzy se dostaví pocit pokoje a inspirace a řešení se samo nabídne.“

Udělejte si z četby písem pravidelnou součást každodenního života a požehnání se dostaví. V písmech nalézáme nejen varovný hlas, ale také významný zdroj výživy.

I když se vám jazyk písem zprvu zdá zvláštní, čtěte dál. Záhy oceníte krásu a moc, jež se na jejich stránkách nacházejí.

Pavel řekl: „Všelikét písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti.“⁵

Tento slib si můžete vyzkoušet sami pro sebe.

Žijeme v nebezpečných časech; nicméně pro sebe a pro svou rodinu můžeme nalézt naději a pokoj. Ti, kteří žijí v zármutku a ztrácejí naději, že se jim podaří zachránit děti ze spárů světa, se nikdy nesmí vzdát. „Neboj se, toliko věř.“⁶ Spravedlivost je mocnější než zlovolnost.

Děti, jimž je vštěpováno porozumění písmům již v rané fázi života, poznají cestu, po níž mají kráčet, a budou mít větší sklon na oné cestě setrvat. Ti, kteří sejdou na scestí, budou schopni se vrátit, a dostane-li se jim pomoci, dokáží nalézt cestu zpátky.

Synové Mosiášovi po jistou dobu bojovali proti Církvi, ale později činili pokání a prošli dramatickou proměnou. V Almovi čteme: „Tito synové Mosiášovi ... zesílili v poznání pravdy; neboť to byli muži zdravého rozumu a zkoumali pilně písma, aby znali slovo Boží.“⁷

Presidentu Josephu F. Smithovi bylo šest let, když byl jeho otec Hyrum zabit v žaláři v Carthage. Později Joseph se svou ovdovělou matkou přešel pláně.

V 15 letech byl povolán na misi na Havaj. Cítil se ztracený a osamocený a řekl: „Byl jsem velmi sklíčený. ... Měl jsem pocit, že jsem zcela bezvýznamný kvůli chudobě a chybějícímu vzdělání a znalostem – vždyť jsem byl jen chlapcem –, že se sotva mohu odvážit podívat se [někomu] do očí.“

Když mladý Joseph jedné noci přemítal o své neutěšené situaci, zdálo se mu, že je na cestě a spěchá tak rychle, jak jen dokáže. Nesl s sebou raneček. Nakonec dorazil k nádhernému sídlu, které bylo jeho cílem. Když k němu přišel, uviděl cedulku, na které stálo: „Koupelna“. Rychle vešel a umyl se. Rozvázal raneček a našel v něm čisté bílé oblečení – „to bylo něco,“ řekl, „co jsem už dlouho neviděl.“ Oblékl si

Panama City, Panama

je a pospíchal ke dveřím onoho sídla.

„Zaklepal jsem,“ řekl, „a dveře se otevřely a muž, který v nich stál, byl Prorok Joseph Smith. Trochu vyčítavě se na mne podíval a jeho první slova [zněla]: ‚Joseph, jdeš pozdě.‘ Přesto jsem sebral odvalu a řekl jsem:

„Ano, ale jsem čistý – jsem čistý!“⁸

A totéž může platit pro každého z nás.

Pokud jste se vydali cestou víry a aktivity v Církvi, zůstaňte na ní a dodržujte své smlouvy. Kráčejte kupředu, dokud k vám nepřijdou Pánova požehnání a dokud se neukáže, že Duch Svatý je hybnou silou vašeho života.

Pokud nyní kráčíte po cestě, která se od té, jež je nastíněna v písmech, odchyluje, chtěl bych vás ujistit o tom, že je cesty zpět.

Ježíš Kristus stanovil zcela jasný způsob, abychom mohli činit pokání a dosáhnout v životě uzdravení. Lék na většinu přestupků můžeme nalézt tak, že skrze osobní modlitbu budeme usilovat o odpuštění. Avšak existují i jisté duchovní choroby, zejména ty, které se týkají přestoupení zákona morální čistoty, jež rozhodně vyžadují pomoc a léčbu od kvalifikovaného duchovního lékaře.

Před mnoha lety vstoupila do mé kanceláře mladá žena se svým zestárlým otcem. Cestovala s ním

několik set kilometrů, aby našel lék na vinu, kterou pociťoval. Jako mladý muž udělal závažnou chybu a teď ke stáru se mu vzpomínky na ni vrátily. Nedokázal ten pocit viny setřást. Nemohl vrátit čas a sám napravit onen problém z dob svého mládí, ale mohl začít tam, kde byl, a s určitou pomocí vymazat vinu, která ho celá ta léta pronásledovala.

Byl jsem vděčný za to, že když jsem ho učil o zásadách obsažených v Knize Mormonově, bylo to, jako by z jeho beder byla snata nesmírná zátěž. Když s dcerou vyrazili na onu dlouhou cestu zpět domů, tento starý muž za sebou zanechal vinu kvůli přestupku spáchanému v minulosti.

Pokud se „[probudíte] k poznání strašlivého stavu svého“⁹ a budete si přát vrátit se k plnému duchovnímu zdraví, vyhledejte biskupa. On je držitelem klíčů a dokáže vám pomoci kráčet po cestě pokání.

Pokání je individuální záležitostí; a totéž platí i pro odpuštění. Pán požaduje jen to, aby se lidé odvrátili od hříchu, a On jim odpustí jejich nepravosti „a na hřích jejich [nevzpomene] více“.¹⁰

Poté, co procesem pokání projdete, porozumíte významu Izaiášova slibu ohledně Usmíření: „Podtež nu, a poukažme sobě, praví Hospodin: Budou-li

hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbledlejší; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou.“¹¹

Stejně jako lze smazat křídou z tabule, je možné skrze Usmíření Ježíše Krista pomocí upřímného pokání smazat následky našeho přestupku. Tento slib platí ve všech případech.

Evangelium nás učí, abychom byli šťastní, abychom měli spíše víru než obavy, abychom našli naději a překonali zoufalství a abychom opustili temnotu a obrátili se ke světlu věčného evangelia.

Pavel i ostatní nás varovali před nástrahami naší doby a dnů, které teprve přijdou. Ale v srdci každého, kdo se obrátí k písmům a odemkne zaslíbení ochrany a vykoupení, které jsou v písmech popsány, se může rozhostit pokoj. Zveme všechny, aby se obrátili ke Spasiteli Ježíši Kristu a k Jeho učení, které se nachází ve Starém zákoně, v Novém zákoně, v Knize Mormonově, v Nauce a smlouvách a v Drahocenné perle.

Vydávám spolehlivé svědectví o tom, že písmena jsou klíčem k naší duchovní ochraně. Rovněž vydávám svědectví o uzdravující moci Usmíření Ježíše Krista, „že skrze něho mohou být spaseni všichni“,¹² kteří spasení být chtějí. Pánova Církve je opět založena na zemi. Pokud jde o pravdivost evangelia, vydávám o něm svědectví. Pokud jde o Pána, jsem Jeho svědkem. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. 2. Timoteovi 3:1–5.
2. Timoteovi 3:13.
3. Eter 8:24, 26.
4. 2. Timoteovi 3:14–15.
5. 2. Timoteovi 3:16.
6. Marek 5:36.
7. Alma 17:2.
8. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 542.
9. Eter 8:24.
10. Jeremiáš 31:34.
11. Izaiáš 1:18.
12. Nauka a smlouvy 76:42.

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Mravní síla žen

Vaši intuicí je činit dobro a být dobrotivé, a když budete následovat Svatého Ducha, vaše mravní autorita a vliv porostou.

Společnost se již od nepaměti spoléhá na mravní sílu žen. Ačkoli ženy jistě nejsou jediným pozitivním vlivem působícím ve společnosti, mravní základy zajišťované ženami se ukázaly být jedinečně prospěšnými pro společné dobro. Snad proto, že tento přínos žen byl vždy tak významný, je dnes často podceňován. Rád bych vyjádřil vděčnost všem dobrým ženám za jejich vliv, poukázal na některé filosofie a trendy, které ohrožují sílu a postavení žen, a nakonec ženy poprosil, aby v sobě tuto vrozenou mravní sílu rozvíjely.

Ženy si s sebou na tento svět přinášejí jistou ctnost, božský dar, který je činí obratnými ve vštěpování vlastností, jakými jsou víra, odvaha, empatie či vytríbenost, do vztahů a kultur. Když Pavel chválil „víru ... bez pokrytství“, kterou našel v Timoteovi, řekl mu, že tato víra „byla nejprv v bábě tvé Loidě, a v matce tvé Eunice“.¹

Když jsem před lety žil v Mexiku, na vlastní oči jsem viděl, co měl Pavel na mysli. Vybavuji si jednu mladou matku, jednu z mnoha žen Církve v Mexiku, jejichž víra v Boha zdobí jejich život tak přirozeně, že si toho zdánlivě ani nejsou vědomy. Tato půvabná žena vyzařovala mravní autoritu zrozenou z dobrotivosti, která

ovlivňovala všechny kolem k dobru. S manželem obětovali mnohá potěšení a materiální vlastnictví pro vyšší priority, zdánlivě bez rozmyšlení. Její schopnost zvedat děti, ohýbat se s nimi a udržet se s nimi v rovnováze byla téměř nadlidská. Nároky na ni byly vysoké a její úkoly byly často monotónní a nudné, avšak za tím vším se skrýval nádherný klid a pocit, že vykonává Boží práci. Žehnání druhým skrze službu a obět ji, tak jako Spasitele, zušlechťovalo. Byla ztělesněním lásky.

I já jsem byl pozoruhodně pozhnán mravním vlivem žen, obzvláště vlivem své matky a manželky. Další z žen, ke kterým vzhlížím s vděčností, je Anna Dainesová. Anna, její manžel Henry a jejich čtyři děti patřili k pionýrům Církve v New Jersey ve Spojených státech. Počínaje třicátými léty 20. století, kdy si Henry dělal doktorát na Rutgersově univerzitě, on i Anna neúnavně pracovali se školskými a občanskými organizacemi v Metuchen, kde žili, na tom, aby vymýtili hluboce zakořeněné předsudky vůči mormonům a aby své město učinili pro všechny rodiče lepším místem pro výchovu dětí.

Anna například dobrovolně pracovala ve sdružení YMCA, kde

se stala nepostradatelnou. Za rok se stala předsedkyní Sdružení matek a poté „byla požádána, aby se ucházela o jednu ze tří ženských funkcí ve správní radě YMCA. Zvítězila bez jakéhokoli odporu, a tak se stala členkou rady, která jen před pár lety odmítala dovolit Svatým, aby se scházeli v její budově!“²

Naše rodina se do sboru New Brunswick přistěhovala, když jsem dospíval. Sestra Dainesová si mě všimla a často vyjadřovala důvěru v mé schopnosti a potenciál, což mě inspirovalo k tomu, abych mířil vysoko – výše, než kam bych mířil, kdyby mě nepovzbuzovala. Jednou jsem se díky jejímu ohleduplnému a příhodnému varování vyhnul situaci, které bych později nepochybně litoval. Přestože Anna Dainesová již není mezi námi, její vliv pocítujeme i nadále a odráží se v životě jejich potomků i bezpočtu dalších, včetně toho mého.

Má babička Adena Warnick Swensonová mě učila, abych byl svědomitý v kněžské službě. Povzbuzovala mě, abych se naučil zpaměti modlitby na žehnání chleba a vody při svátosti, protože díky tomu je budu moci pronést s hlubším porozuměním a citem. Když jsem viděl, jak podporovala dědečka, patriarchu kůlu, vzbuzovala ve mně úctu k posvátným věcem. Babička Swensonová nikdy neřídila auto, ale věděla, jak pomoci chlapcům stát se muži kněžství.

Mravní vliv ženy není nikde pocítován tak silně ani používán tak prospěšně, jako v domově. Pro výchovu nastupující generace není lepšího prostředí, než jakým je tradiční rodina, kde otec a matka ve vzájemném souladu pracují na tom, aby se postarali o své děti, učili je a vychovávali je. Tam, kde tento ideál neexistuje, se lidé snaží napodobit jeho přínos tak, jak nejlépe to ve své situaci dokáží.

Matka může mít za každé situace vliv, kterému se nevyrovná žádný jiný člověk ani žádný jiný vztah. Skrze moc jejího příkladu a učení se její synové učí mít úctu k ženství a začleňovat ukázněnost a vysoká morální měřítka do vlastního života. Její dcery se učí zušlechťovat svou ctnost a stát za tím, co je správné – stále znovu a znovu, ať je to jakkoli nepopulární. Matčina láska a vysoká očekávání vedou děti k tomu, aby jednaly zodpovědně a nijak se nevymlouvaly, aby přistupovaly s vážností ke vzdělání a osobnímu rozvoji a aby trvale přispívaly k blahu všech lidí. Starší Neal A. Maxwell se jednou zeptal: „Až bude zcela odkryta skutečná historie lidstva, bude zaznívat střelba z pušek, nebo formující zvuk ukolébavek? Významná příměří, která vyhlásili muži armády, nebo mírotvorné působení žen v jejich domově i v okolí? Ukáže se, že to, co probíhá u kolébky a v kuchyni, má větší vliv než to, co probíhá na kongresech?“³

Tou nejposvátnější úlohou, kterou ženy mají, je přivádění dětí na svět. Víme, že naše fyzické tělo má božský původ⁴ a že k tomu, abychom v Božím celestiálním království⁵ dosáhli té nejvyšší říše, musíme být fyzicky narozeni a duchovně znovuzrozeni. Ženy tudíž (často s nasazením vlastního života) hrají v díle a slávě Boží, kterou je „uskutečnití nesmrtnost a věčný život člověka“,⁶ podstatnou roli. Jako babičky, matky a vzorové příklady jsou ženy ochránkyněmi pramene života tím, že učí každou generaci důležitosti sexuální čistoty – cudnosti před manželstvím a věrnosti v manželství. Tímto způsobem jsou ve společnosti vlivem, který civilizuje; odhalují v mužích jejich nejlepší stránky; a zachovávají hodnotné prostředí, ve kterém lze vychovávat sebevědomé a zdravé děti.

Sestry, nerad bych vás přechvátil, jak se to někdy stává během proslovů na Den matek, které vás uvádějí do rozpaků. Nemusíte být dokonalé.⁷

A já netvrdím, že jste (možná s jednou výjimkou, která právě sedí nedaleko ode mě). Chci jen říci, že ať už jste svobodné, nebo vdané, ať máte děti, či nikoli, ať jste staré, mladé, nebo něco mezi tím, vaše mravní autorita je životně důležitá a my jsme ji i vás možná začali považovat za samozřejmost. Nepochybně existují trendy a síly, které by váš vliv rády oslabily, či dokonce zcela potlačily, k velké újmě jednotlivců, rodin a celé společnosti. Rád bych se zmínil o třech z nich a varoval před nimi.

Zhoubná filosofie, která podkopává mravní vliv žen, je znehodnocování manželství, mateřství a vytváření domova jakožto profesní dráhy. Některé feministické myslitelky nahlížejí na vytváření domova s neskrývaným opovržením a tvrdí, že to ženy ponižuje a že neustálé nároky na výchovu dětí jsou formou vykořisťování.⁸ Zesměšňují to, co nazývají „mateřskou dráhou“ coby profesní dráhou. To není spravedlivé

ani správné. Nesnižujeme hodnotu toho, čeho ženy či muži dosahují v jakémkoli hodnotném počínání nebo profesní dráze – to je ku prospěchu každému z nás –, ale uvědomujeme si, že není většího dobra než mateřství a otcovství v manželství. Neexistuje vznešenější profesní dráha; a žádné množství peněz, moci nebo veřejného uznání nemůže překonat nejvyšší odměny pramenící z rodiny. Ať již žena dosáhne čehokoli jiného, její mravní vliv není nikde využit optimálněji než zde.

Postoje vůči lidské sexualitě ohrožují mravní autoritu žen na několika frontách. Potrat z důvodu osobních nebo společenských výhod zasahuje samotný základ těch nejposvátnějších sil ženy a ničí její mravní autoritu. Totéž platí o sexuální nemorálnosti a o odhalujícím oblečení, což ženy nejen poníží, ale také to podporuje rozšířenou lež, že hodnotu ženy definuje její sexuální přitažlivost.

V naší kultuře dlouho existovalo dvojitě měřítko, které od žen očekávalo sexuální zdrženlivost, zatímco mužská nemorálnost byla omlouvána. Nespravedlivost takového dvojího měřítko je zjevná a toto měřítko je oprávněně kritizováno a odmítáno. Člověk by doufal, že muži se s tímto odmítáním povznesou k vyššímu, jednotnému měřítku, ale stal se pravý opak – ženy a dívky jsou nyní povzbuzovány k téže promiskuitě, kterou dvojitě měřítko předpokládalo u mužů. Tam, kde kdysi vyšší měřítko žen vyžadovala od mužů závazek a zodpovědnost, nyní máme sexuální vztahy bez svědomí, rodiny bez otce a narůstající chudobu. Promiskuita z důvodu rovných příležitostí jednoduše okrádá ženy o jejich mravní vliv a degraduje celou společnost.⁹ Toto bezcenné uspořádání „osvobozuje“ muže, zatímco nejvíce trpí ženy a děti.

Třetí oblast působící obavy má svůj původ u těch, kteří ve jménu rovnosti chtějí vymazat veškeré rozdíly mezi mužstvím a ženstvím. To se často projevuje v podobě nátlaku, aby si ženy osvojily mužské vlastnosti – aby byly agresivnější, tvrdší a konfliktnější. Ve filmech a videohrách dnes běžně vidáme ženy ve velmi násilných rolích, ve kterých za sebou nechávají mrtvá těla a chaos. Sledovat v těchto rolích muže znečitlivuje duši, a to neplatí o nic méně, když těmi, kdo se dopouštějí násilí a trpí jím, jsou ženy.

Bývalá generální presidentka Mladých žen Margaret D. Nadauldová učila: „Ve světě je dostatek žen, které jsou tvrdé; potřebujeme ženy, které jsou jemné. Ve světě je dostatek žen, které jsou hrubé; potřebujeme ženy, které jsou laskavé. Existuje dostatek žen, které jsou nezdvořilé; potřebujeme ženy, které jsou vytříbené. Máme dostatek žen, které mají slávu a bohatství; my potřebujeme více žen, které mají víru. Máme dostatek nenasytnosti; potřebujeme více dobrotivosti. Máme dostatek marnivosti; potřebujeme více ctnosti. Máme dostatek popularity; potřebujeme více čistoty.“¹⁰ Vymažeme-li rozdíly mezi ženstvím a mužstvím, přijdeme o ony odlišné, vzájemně se doplňující dary žen a mužů, které spolu vytvářejí dokonalejší celek.

Dnes prosím všechny ženy a dívky – chraňte a pěstujte onu mravní sílu, která ve vás spočívá. Uchovejte si onu vrozenou ctnost a jedinečné dary, které si s sebou přinášíte na tento svět. Vaší intuící je činit dobro a být dobrotivé, a když budete následovat Svatého Ducha, vaše mravní autorita a vliv porostou. Mladým ženám pravím, neztraťte tuto mravní sílu ještě předtím, než se ve vás v plné míře rozvine. Obzvláště dbejte na to,

aby váš jazyk byl čistý, ne hrubý; aby vaše oblečení zrcadlilo zdrženlivost, ne marnivost; a aby vaše chování projevovalo čistotu, ne promiskuitu. Nemůžete druhé pozvedat ke ctnosti na straně jedné, pokud se na straně druhé bavíte neřestmi.

Sestry, ze všech svých vztahů musíte na první místo v životě vždy klást vztah s Bohem, vaším Nebeským Otcem, který je zdrojem vaší mravní moci. Pamatujte, že Ježíšova moc přicházela skrze Jeho soustředěnou oddanost Otcově vůli. Nikdy se neodchyloval od toho, co se líbilo Jeho Otci.¹¹ Usilujte o to, abyste byly právě takovýmito učednicemi Otce a Syna, a váš vliv nikdy nezeslábně.

A nebojte se používat tento vliv beze strachu a bez omluvy. Budte vždy připraveny dát odpověď každému, kdo vás požádá o zdůvodnění naděje, která je ve vás.¹² „Každé slovo Boží, [přicházejí s ním vhod či nevhod, domlouvěj, kárej], napomínej, ve vši

tichosti a učení.¹³ „[Vychovávejte] děti své ve světle a pravdě.“¹⁴ „[Učte je], aby se modlily a kráčely zpřímá před Pánem.“¹⁵

Nechť si nikdo tato nabádání ženám záměrně nevykládá špatně. Tím, že chválím a povzbuzuji mravní sílu žen, neříkám, že muži a chlapci jsou nějakým způsobem omluveni z vlastní povinnosti stát za pravdou a spravedlivostí, že jejich zodpovědnost sloužit, obětovat se a pečovat o druhé je menší než zodpovědnost žen nebo že může být ponechána na ženách. Muži, stůjme s ženami, sdílejme jejich břemena a pěstujme svou vlastní doprovodnou mravní autoritu.

Drahé sestry, spoléháme na mravní sílu, kterou vnášíte do světa, do

manželství, do rodiny a do Církve. Spoléháme na požehnání, která svými modlitbami a svou vírou přivoláváte z nebe. Modlíme se za vaše bezpečí, blaho a štěstí a za vliv, který je třeba podporovat. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. 2. Timoteovi 1:5.
2. Orson Scott Card, „Neighborliness: Daines Style“, *Ensign*, Apr. 1977, 19.
3. Neal A. Maxwell, „The Women of God“, *Ensign*, May 1978, 10–11.
4. Viz Mojžíš 2:27.
5. Viz Mojžíš 6:57–60.
6. Mojžíš 1:39.
7. „Před 100 lety jeden vědec studující problematiku emocí, John Bowlby, zjistil, že pouto, které se vytváří mezi matkou a dítětem díky nesčetným skutkům péče, je rozhodujícím základem pro sociálně-emocionální rozvoj. ... A feministicky zaměřená odbornice Sara

Ruddicková zastávala názor, že matčina ‚pozorná láska‘ je jádrem efektivního rodičovství. Prostřednictvím svého ‚trpělivého oka lásky‘ v sobě matky rozvíjejí zvláštní poznání svých dětí – znalosti, díky nimž získávají jedinečný pohled na to, jaké ‚nejlepší metody‘ každé dítě skutečně potřebuje.“ (Jenet Jacob Erickson, „Love, Not Perfection, Root of Good Mothering“, *Deseret News*, May 12, 2013, G3.)

8. Je pravda, že mnohé ženy byly po mnoho generací využívány nebo zavalovány nepřiměřenými břemeny jak v rodině, tak v zaměstnání, avšak nesobeckost a obětavost nemusí a nemají být zneužívány ani vykořisťovány. Starší Bruce C. Hafen poznamenal: „Pokud být ‚nesobeckou‘ pro ženu znamená, že se musí vzdát své vnitřní identity a osobního růstu, pak je toto chápání nesobeckosti špatné. ... Avšak současný liberalistický model zachází příliš daleko opačným směrem a stereotypně představuje ženy jako nepřiměřeně nezávislé na své rodině. Rozumnější náhled je ten, že manžel a manželka na sobě *navzájem závisejí*. ... Kritičkové, kteří matky přemístili od závislosti k nezávislosti, přeskočili úrodnou neutrální půdu vzájemné závislosti. Ti, kteří matky přemístili od nesobeckosti k sobeckosti, přeskočili úrodnou neutrální půdu služby z vlastního rozhodnutí, která přispívá k osobnímu růstu každé ženy. Debaty o hodnotě mateřství kvůli těmto extrémům ironicky způsobily, že veřejnost přehlídá nejen matky, ale ženy obecně.“ („Motherhood and the Moral Influence of Women“ [proslavený na Druhém světovém kongresu o rodinách, Ženeva, 5. plenární zasedání, 16. listopadu 1999], http://worldcongress.org/wcf2_spkrs/wcf2_hafen.htm.)
9. Jedna matka v úvodním článku novin *Wall Street Journal* uvedla: „S výjimkou několika mormonů, evangeliků a ortodoxních židů většina z nás neví, jak naučit naše syny a dcery, aby tak ochotně nerozdávali své tělo. ... Přesto v kruhu mých přítelkyň převládá silná touha vrátit se k cudnosti. Nevím ani o jedné, která by v souvislosti se svou sexuální minulostí nepocítovala přetrvávající znepokojení. A ani jedna žena, se kterou jsem kdy na toto téma hovořila, neřekla, že si přeje, aby bývala více ‚experimentovala‘.“ (Jennifer Moses, „Why Do We Let Them Dress Like That?“, *Wall Street Journal*, Mar. 19, 2011, C3.)
10. Margaret D. Nadauldová, „Radost z ženství“, *Liahona*, leden 2001, 19.
11. Viz Jan 8:29.
12. Viz 1. Petrova 3:15.
13. 2. Timoteovi 4:2.
14. Nauka a smlouvy 93:40.
15. Nauka a smlouvy 68:28.

Starší S. Gifford Nielsen
Sedmdesátník

Urychleme Pánův herní plán!

Každý z nás si musí připravit vlastní herní plán a s nadšením ho uskutečňovat a sloužit po boku misionářů na plný úvazek.

Před několika lety jsem potřeboval mluvit s manželkou jednoho biskupa v našem kůlu, a tak jsem jim zavolał. Telefon zvedl její malý syn. Řekl jsem: „Ahoj. Máš tam maminku?“

Odpověděl: „Ano, mám. Zavolám ji. A kdo volá?“

Odpověděl jsem: „Řekni jí, že volá president Nielsen.“

Chvilí bylo ticho a pak jsem slyšel nadšený hlásek: „Mami, volá president *Hinckley!*“

Neumím si představit, co se jí v tu chvíli honilo hlavou. Její cesta k telefonu musela být velmi náročná. Napadlo mě: „Mám předstírat, že...?“ Neudělal jsem to, ale společně jsme se tomu zasmáli. Když o tom teď přemýšlím, musela být asi zklamaná, že mluvila jen se mnou.

Co byste dělali, kdyby vám opravdu zavolał prorok Páně? On vám ale již zavolał! President Thomas S. Monson povolal každého z nás, jak to znovu udělal dnes dopoledne, k velmi důležitému dílu. Řekl: „Nyní je čas, aby se členové a misionáři spojili ve společném úsilí a společně pracovali na Pánově vinici a přiváděli duše k Němu.“ („Faith in the Work of

Salvation“ [celosvětové školení vedoucích, červen 2013]; lds.org/broadcasts.)

Slyšeli jsme tuto výzvu?

Po celém světě zažívají kůly, okrsky a misie novou úroveň energie, zatímco se naplňují tato Spasitelova slova pronesená v roce 1832 k Josephu Smithovi: „Vizte, urychlím dílo své v čase jeho.“ (NaS 88:73.)

Bratři a sestry, ten čas *právě* nastal! Jasně to pocítuji; a vy určitě také.

Chtěl jsem své nadšení a víru v Ježíše Krista proměnit v činy. Když jsem hrával americký fotbal, přemýšlel jsem vždy o herním plánu. Nepochybovali jsme o tom, že když jako tým nastoupíme do zápasu se správným herním plánem, budeme úspěšní. Když jsem ale o našich herních plánech nedávno mluvil s legendárním trenérem z BYU, LaVellem Edwardsem, řekl: „Nezajímalo mě, jaký byl herní plán, hlavně že jsme skórovali!“ Jako jeden z jeho zadáků jsem si pomyslel, že to není tak jednoduché, ale možná, že právě jeho jednoduchá filosofie je důvodem, proč je po něm pojmenován i stadion.

Vzhledem k tomu, že jsme všichni v Pánově týmu, má každý z nás vítězný herní plán? Jsme připraveni

hrát? Máme-li jako členové opravdu rádi svou rodinu, přátele a spolupracovníky, nechceme se snad s nimi podělit o svědectví o znovuzřízeném evangeliu?

Na semináři pro nové presidenty misí, který se konal v červnu, dostalo rekordních 173 nových vedoucích a jejich manželek závěrečné pokyny před začátkem své služby. K této výjimečné skupině promlouvalo všech 15 členů Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů.

Starší L. Tom Perry na závěr řekl: „Toto je nejpozoruhodnější období v historii Církve. Je to období, které má stejnou důležitost jako ony velké události, které se staly v minulosti, jako První vidění, dar Knihy Mormonovy, Znovuzřízení evangelia a všechno to, co pro nás vytváří základ nutný k tomu, abychom šli kupředu a učili v království našeho Otce v nebi.“ („Concluding Remarks“ [proslov pronesený na semináři pro nové presidenty misí, 26. června 2013], 1, Church History Library, Salt Lake City.)

Musíme být do této práce zapojeni jako nikdy předtím, abychom měli totéž nadšení jako naši vedoucí a tutéž oddanost jako naši misionáři na plný úvazek. Uvědomte si, že bez nás se toto dílo nepohne kupředu tak, jak Pán zamýšlí! President Henry B. Eyring řekl: „Nehleď na náš věk, schopnosti, církevní povolání nebo místo bydliště jsme všichni společně povoláni k práci, abychom Mu pomáhali v Jeho sklizni duší.“ („Jsme sjednoceni“, *Liahona*, květen 2013, 62.)

Dozvolte mi podělit se s vámi o herní plán, který jsem si na základě inspirace vytvořil poté, co jsem se modlil, četl 13. kapitolu z příručky *Kažte evangelium mé* a přemítal o zážitcích z minulosti. Vyzývám vás, abyste zvážili tyto tři body, až budete přemýšlet o svém plánu.

Zaprvé – konkrétně se modlete o to, abyste každý den přivedli někoho blíže ke Spasiteli a Jeho evangeliu. To můžete dělat tak, že na všechny lidi budete pohlížet jako na syny či dcery Boží, kteří si vzájemně pomáhají na cestě domů. Pomyslete na nové přátele, které tím získáte.

Zadruhé – každý den se jmenovitě modlete za misionáře sloužící ve vaší oblasti a za jejich zájemce. Toho lze dosáhnout jedině tak, že se s nimi pozdravíte, podíváte se na jejich jmenovku, oslovíte je jménem a zeptáte se, koho učí. Starší Russell M. Nelson nedávno řekl: „Dokud nepoznáte něčí jméno a tvář, Pán vám nemůže pomoci poznat jeho srdce.“

Zúčastnil jsem se křtu jedné úžasné sestry, která se podělila o svědectví. Nikdy nezapomenu, jak řekla: „Nikdy se za mě nemodlilo tolik lidí a nikdy jsem nepocítovala tolik lásky! Víím, že toto dílo je pravdivé!“

Zatřetí – pozvěte někoho ze svých přátel na nějakou akci u vás doma nebo někde jinde. Ať jdete kamkoli nebo ať děláte cokoli, přemíťte o tom, komu by se to také mohlo

líbit, a pak naslouchejte pokynům Ducha.

Spasitel mě při osobním studiu evangelia jemně naučil jedné zásadě, která se podle mě výborně týká již zmíněného „urychlování“. Když mě něco citově zaujme, projevuje se to tím, jak píši, a často končím věty vykřičníkem, který podle definice „vyjadřuje silný pocit [nebo] naznačuje něco velmi důležitého“. (*Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. [2003], „exclamation point“.)

Zaujalo mě, že jsem si najednou začal všimnout veršů o „shromažďování“, které končí vykřičníkem, tak jako tato Almova upřímná prosba: „Ó, kéž bych byl andělem a dostalo se mi přání srdce mého, abych mohl jít a promlouvati pozounem Božím, hlasem, který by zachvíval zemí, a hlásati pokání všem lidem!“ (Alma 29:1.)

Podle výsledků mého bádání se takto silné misionářské emoce objevují v 65 pasážích, včetně této:

„Jak velká je radost jeho z duše, která činí pokání! ...

A pakliže budete pracovati po

všechny dny své při hlásání pokání tomuto lidu a přivedete jen jednu duši ke mně, jak velická bude radost vaše s ní v království mého Otce!

A nyní, jestliže budete mít velickou radost s jednou duší, kterou jste přivedli ke mně do království mého Otce, jak velickou budete mít radost, jestliže přivedete mnoho duší ke mně!“ (NaS 18:13, 15–16.)

Nalezení těchto jedinečných veršů hrálo důležitou roli při mém prvním úkolu v povolání územního sedmdesátníka. Byl jsem trochu nervózní z toho, že jsem měl na konferenci kůlu doprovázet apoštola, staršího Quentina L. Cooka. Když jsem se onoho víkendu dostavil do kanceláře presidenta kůlu na první schůzku, všiml jsem si páru obnošených po-bronzovaných bot na polici za stolem a k nim připojeného verše končícího vykřičníkem. Když jsem si ho přečetl, pocítil jsem, že Pán věděl, co studuji, zodpověděl mé modlitby a přesně věděl, co jsem potřeboval, abych se cítil klidněji.

Požádal jsem presidenta kůlu, aby mi o těch botách vyprávěl.

Řekl:

„Tyto boty patřily jednomu mladému obrácenému do Církve, který byl v těžké rodinné situaci, ale přesto chtěl sloužit úspěšně na misi, a také na ní sloužil – v Guatemale. Když se vrátil, setkal jsem se s ním, abych ho se ctí uvolnil, a všiml jsem si, že má zcela obnošené boty. Tento mladík dal vše, co měl, Pánu, bez velké, pokud vůbec nějaké, podpory od rodiny.

Všiml si, že se mu dívám na boty, a zeptal se mě: „Presidente, děje se něco?“

Odpověděl jsem: „Ne, bratře, nic se neděje! Mohu si nechat vaše boty?“

President kůlu pokračoval: „Pocítoval jsem k tomuto navrátilivšímu se misionáři ohromnou úctu a lásku! Chtěl jsem mít na tento zážitek vzpomínku, a tak jsem si jeho boty nechal pobronzovat. Když vejdu do kanceláře, je to pro mě připomínka úsilí, které musíme všichni vynakládat, bez ohledu na naše okolnosti. Onen verš byl z Izaiáše: „Ó jak krásné na horách nohy toho, ješto potěšené věci zvěstuje, a ohlašuje pokoj, toho, ješto zvěstuje dobré, ješto káže spasení, a mluví k Sionu: Kralujte! Bůh tvůj!“ (Izaiáš 52:7.)“

Drazí bratři a sestry, manželka onoho biskupa se možná podivovala nad tím, proč jí volá prorok. Svědčím o tom, že ani ona, ani my se již nemůžeme podívat – **VYKŘIČNÍK!**

Vím, že každý z nás si musí připravit vlastní herní plán a s nadšením ho uskutečňovat a sloužit po boku misionářů na plný úvazek – **VYKŘIČNÍK!**

Připojuji své svědectví ke svědectví Proroka Josepha Smitha: „A nyní, po mnohých svědectvích, jež o něm byla dána, toto je svědectví poslední ze všech, jež my o něm dáváme: Že on žije!“ (NaS 76:22.) V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Arnulfo Valenzuela
Sedmdesátník

Malé a prosté věci

Podávejme pomocnou ruku druhým s vírou a láskou.

Milovaní bratři a sestry, před několika týdny jsem byl v misionářském výcvikovém středisku v Mexico City, kde jsem promlouval k misionářům. S manželkou jsme záměrně přijeli o několik hodin dříve. Když jsme si prohlíželi nádherné zahrady a vzorně udržované cesty v areálu MTC, nemohli jsme si nevšimnout toho, jaké štěstí vyzařovalo z tváře stovek mladých misionářů a misionářek, kteří se soustředili na získání nových jazykových dovedností a na lepší pochopení své misionářské úlohy.

Když jsem se zastavil, abych tento pozoruhodný pohled vstřebal, vybavila se mi slova Almy, když přikázal svému synovi Helamanovi, aby zaznamenával historii svého lidu v rámci záznamů, které mu byly svěřeny, a aby je uchovával v posvátnosti, aby jednou mohly vyjít ke každému národu, jazyku a lidu.

Alma mu poté řekl:

„Nyní, ty se můžeš domnívat, že to je pošelilost ve mně; ale viz, já ti pravím, že malými a prostými věcmi se usku-
tečňují věci veliké; a malé prostředky v mnoha případech zahanbují moudré.

A Pán Bůh užívá prostředků, aby uskutečnil své veliké a věčné záměry; a velice malými prostředky Pán zahanbuje moudré a uskutečňuje spasení mnoha duší.“ (Alma 37:6–7.)

Nevinnost a nízký věk našich misionářů znázorňují Pánův způsob, podle něhož ti, kteří jsou pokorní, mohou „[zvát] druhé, aby přišli ke Kristu, tím, že jim [budou] pomáhat přijmout znovuzřízené evangelium vírou v Ježíše Krista a v Jeho Usmíření, pokáním, křtem, přijetím daru Ducha Svatého a vytrváním do konce“. (*Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* [2004], 1.)

Jako členové Církve můžeme skrze malé a prosté věci „[přesvědčit] mnohé o omylu jejich cest“ a pomoci přivést „je k poznání jejich Boha k spasení jejich duše“. (Alma 37:8.)

Jednou jsem doprovázel presidenta kůlu a biskupa, když jsme šli navštívit jednoho méně aktivního člena. Učili jsme ho, velmi jednoduchým způsobem, o požehnaných sabatu. Vyjádřili jsme mu upřímnou lásku. Odpověděl: „To jediné, co jsem potřeboval, bylo *abrazo*“ neboli objetí. Okamžitě jsem se postavil a objal jsem ho. Druhý den byla neděle. Tento bratr přišel na shromáždění svátosti s celou svou rodinou.

Během jednoho navštěvujícího učení řekla Martha, jedna členka z našeho sboru, mé ženě a její společnici, aby k ní už nikdy nechodily. Rozhodla se přestat chodit na shromáždění. Jedna z navštěvujících učitelek se Marthy zeptala, zda by si mohly

společně naposledy zazpívat jednu náboženskou píseň, a ona souhlasila. Když zpívaly, stalo se něco zvláštního. Místnost začal pozvolna naplňovat Duch. Pociťovaly Ho všechny tři. Marthino srdce se začalo obměkčovat. Se slzami v očích navštěvujícím učitelkám popsala pocity svého srdce. V tu chvíli si uvědomila, že ví, že evangelium je pravdivé. Poděkovala navštěvujícím učitelkám a řekla jim, že by byla ráda, kdyby přišly znovu. Od té doby je vždy vítala s radostí.

Martha začala chodit na shromáždění i se svou malou dcerou. Chodívaly na něj pravidelně celá léta a Martha nikdy neztrácela naději, že se k nim jednou přidá i manžel. Nakonec ten den nadešel; Pán se dotkl

manželova srdce a on začal chodit na shromáždění s nimi. Brzy poté se k nim přidala i jejich další dcera. Tato rodina začala pociťovat opravdovou radost pramenící z toho, že se doma těšili z požehnání evangelia. Martha od té doby věrně slouží jako prezidentka Pomocného sdružení našeho sboru a její manžel sloužil věrně již v několika povoláních v kůlu. To vše začalo zpěvem jedné náboženské písně – malou a prostou věcí, která se dotkla Marthina srdce.

Náman byl velitelem vojska syrského krále; byl to čestný člověk, mocný a odvážný muž; ovšem trpěl také malomocenstvím. (Viz 2. Královská 5:1.) Poté, co se mu nepodařilo získat lék na malomocenství u krále

Izraele, šel Náman do domu proroka Elizea. Elizeus k němu poslal posla, který mu řekl:

„Jdi a umej se sedmkrát v Jordáně, a uzdraveno bude tělo tvé, a čist budeš.

Tedy rozhněvav se Náman, bral se odtud a mluvil: Hle, řekl jsem [si], že jistotně vyjde, [postaví se a] vyzývati bude jméno Hospodina Boha svého, a vznášeje ruku svou nad místem neduživým, tak uzdraví malomocenství mé. ...

Ale přistoupivše služebníci jeho, mluvili k němu a řekli: Otče můj, jakkoli velikou věc prorok ten rozkázal by tobě, což bys neměl učiniti toho? Čím tedy více, když řekl: Umej se, a budeš čist.

A protože sstoupiv, pohřbil se v Jordáně sedmkrát vedlé řeči muže Božího. I učiněno jest tělo jeho jako tělo dítěte malého, a očištěn jest.“ (2. Královská 5:10–11, 13–14.)

Náš prorok, president Thomas S. Monson, nás všechny vyzval, abychom se vydali zachraňovat své bratry a sestry. Řekl: „Svět potřebuje naši pomoc. Jsou lidé, kterým je potřeba pomoci stát pevně na nohou, které je potřeba podržet za ruku, dodat odvahu jejich mysli, inspirovat jejich srdce a spasit jejich duši. Čekají na vás požehnání věčnosti.“ („Záchraná akce“, *Liahona*, červenec 2001, 57.)

Svědčím o tom, že mnozí z těch, kteří potřebují naši pomoc, na nás čekají. Jsou připraveni, aby jim jejich odvážní bratři a sestry podali pomocnou ruku a skrze malé a prosté věci je zachránili. Osobně jsem strávil mnoho hodin navštěvováním méně aktivních členů Církve, jejichž srdce již Pán obměkčil a kteří jsou nyní připraveni přijmout naše svědectví a naše upřímné vyjádření lásky. Když o ně projevíme zájem a vyzveme je, tak se bez váhání vrátí do Církve.

Podávejme pomocnou ruku druhým s vírou a láskou. Pamatujme na slib Páně:

„A pakliže budete pracovat po všechny dny své při hlásání pokání tomuto lidu a přivedete jen jednu duši ke mně, jak velká bude radost vaše s ní v království mého Otce!

A nyní, jestliže budete mít velkou radost s jednou duší, kterou jste přivedli ke mně do království mého Otce, jak velkou budete mít radost, jestliže přivedete mnoho duší ke mně!“ (NaS 18:15–16.)

Vydávám svědectví o tom, že Pán chová ke všem svým dětem velkou lásku. Víím, že žije a že je náš Vykupitel. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Timothy J. Dyches
Sedmdesátník

Chceš-li zdrav býti?

Když činíme pokání a obracíme se k Pánu, jsme uzdraveni a naše vina je zahlazena.

V období radostného hodování v Jeruzalémě Spasitel opustil zástupy, aby vyhledal ty nejpotebnější. Nalezl je u Bethesdy, rybníka s pěti sloupořadími u ovčího trhu, který byl znám tím, že k němu chodili sužovaní.

Janovo evangelium nám říká, že nedaleko rybníka „leželo množství veliké neduživých, slepých, kulhavých, suchých, očekávajících hnutí vody.

Nebo anděl jistým časem sstupoval do rybníka a kormoutil vodu. Protož kdož nejprve sstoupil po tom zkormoucení vody, uzdraven býval, od kterékoli nemoci trápen byl.“ (Jan 5:3–4.)

Spasitelova návštěva je vyobrazena v nádherné malbě Carla Blocha nazvané *Kristus uzdravuje nemocného u Bethesdy*. Bloch zachycuje Ježíše, jak odhrnuje plátěný přístřešek, pod nímž je „nemocný“ muž (Jan 5:7), který leží u rybníka a čeká. Slovo *nemocný* zde označuje někoho, kdo je bezmocný, a zdůrazňuje milosrdenství a milost Spasitele, který tiše přišel, aby sloužil těm, kteří si nedokázali pomoci sami.

Onen nemocný muž na malbě se choulí ve stínu u země, vyčerpaný a oslabený tím, že svou nemocí trpí již 38 let.

Zatímco Spasitel jednou rukou zvedá okraj plátna, druhou rukou kyne nemocnému muži a klade

mu pronikavou otázku: „Chceš-li zdrav býti?“

Muž odpovídá: „Pane, nemám člověka, kterýž by, když se zkormoutí voda, uvrhl mne do rybníka, ale když já jdu, jiný přede mnou sstupuje.“ (Jan 5:6–7.)

Ježíš dává na mužovu zdánlivě bezvýhodnou výzvu hlubokou a nečekanou odpověď:

„Vstaň, vezmi lože své a chod.“

A hned zdrav jest učiněn člověk ten, a vzav lože své, i chodil.“ (Jan 5:8–9.)

V jiné dojemné scéně nám Lukáš vypráví, jak Spasitel na cestě do Jeruzaléma potkal deset malomocných. Ti kvůli své nemoci „stáli zdaleka“. (Lukáš 17:12.) Byli vyhnanci – nečistí a nechtění.

„Ježíši příkazateli, smiluj se nad námi,“ volali (Lukáš 17:13) – jinými slovy žádali Ho: „Nemohl bys pro nás něco udělat?“

Velký lékař, plný soucitu, nicméně věděl, že zázraku musí předcházet víra, a proto jim řekl: „Jdouce, ukažte se kněžím.“ (Lukáš 17:14.)

A jak šli s vírou, stal se zázrak. Dokážete si představit tu nesmírnou radost, kterou pociťovali na každém kroku, zatímco byli svědky toho, jak se jejich tělo přímo před jejich očima očišťuje, uzdravuje a obnovuje?

„Jeden pak z nich užřev, že jest uzdraven, navrátil se, s velikým hlasem velebě Boha.

A padl na tvář k nohám [Mistra], díky čině jemu. ...

I řekl jemu [Ježíš]: Vstana, jdi, víra tvá tě uzdravila.“ (Lukáš 17:15–16, 19.)

Jako bývalý lékař-chirurg jsem ve své praxi napravoval a léčil všechno tělesné. Ježíš Kristus uzdravuje tělo, mysl i ducha, a Jeho uzdravování začíná vírou.

Vzpomenete si na nějaký zážitek, kdy jste byli až po okraj naplnění radostí a vírou? Pamatujete si na onu chvíli, kdy jste získali svědectví nebo kdy vám Bůh potvrdil, že jste Jeho synem či dcerou a že vás moc miluje – a vy jste se cítili uzdraveni? Pokud se vám zdá, že ta doba je již pryč, dá se to vrátit.

Spasitel nám radí, jak můžeme být uzdraveni – učinění úplnými neboli zcela zdravými:

„Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.

Veźmte jho mé na se, a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný

srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.

Jho mé zajisté jestiř rozkošné, a břimě mé lehké.“ (Matouš 11:28–30.)

Slova „Podř, následuj mne“ (Lukáš 18:22) nás vyzývají, abychom za sebou zanechali starý život a světské touhy a stali se novým stvořením, pro které „staré věci pominuly [a] nové všecko učiněno jest“ (2. Korintským 5:17), a to s novým a věrným srdcem. A jsme opět uzdraveni.

„Přibližte se mi, a já se přibližím vám; hleďte mne pilně, a naleznete mne; prostě, a obdržíte; klepejte, a bude vám otevřeno.“ (NaS 88:63.)

Když se Mu přibližujeme, uvědomujeme si, že smrtelnost má být obtížná a že „protiklad ve všech věcech“ (2. Nefi 2:11) není chybou v plánu spasení. Protiklad je spíše nezbytnou součástí smrtelnosti, která posiluje naši vůli a tříbí naše rozhodnutí. Životní zvraty pomáhají tvarovat náš věčný vztah k Bohu – a vyrýt Jeho obraz do naší tváře, zatímco Mu poddáváme své srdce. (Viz Alma 5:19.)

„To čiňte na mou památku“ (Lukáš

22:19) – o to nás Spasitel požádal, když ustanovil obřad, který nazýváme svátostí. Tento obřad s chlebem a vodou obnovuje posvátné smlouvy, jež jsme uzavřeli s Bohem, a přivolává do našeho života moc Usmířeni. Uzdraveni jsme tím, že opouštíme zvyky a životní styly, jež zatvrzují srdce a šíjí. Když složíme „zbraně své vzpoury“ (Alma 23:7), začínáme „[jednat] sami za sebe“ (NaS 58:28) a již nejsme zaslepeni vychytralostí Satana nebo ohlušení nelibozvučným hlukem sekulárního světa.

Když činíme pokání a obracíme se k Pánu, jsme uzdraveni a naše vina je zahlazena. Můžeme se, tak jako Enos, podívat: „Jak se to stalo?“ Pán odpovídá: „Pro tvou víru v Krista. ... Pročež hleď, víra tvá tě uzdravila.“ (Enos 1:7, 8.)

Corrie ten Boomová, oddaná křesťanka z Holandska, takové uzdravení nalezla i přesto, že byla za druhé světové války vězněna v koncentračních táborech. Nesmírně trpěla, avšak na rozdíl od své milované sestry Betsie, která v jednom táboře zemřela, Corrie přežila.

Po válce o svých zážitcích, o uzdravování a o odpuštění často veřejně promlouvala. Při jedné příležitosti za ní přišel bývalý nacistický dozorce, který se podílel na jejím bolestivém věznění v německém Ravensbrücku, a radoval se z jejího poselství o Kristově odpuštění a lásce.

„Jsem velmi vděčný za vaše poselství, *Fräulein*,“ řekl. „Když pomyslím na to, že On, jak říkáte, smyl mé hříchy!“

Natáhl se a chtěl mi potřást rukou,“ vzpomíná Corrie. „A já, která jsem tak často kázala ... o tom, jak je potřeba odpouštět, jsem držela ruku u těla.“

Jak se ve mně bouřily zlostné a pomstychtivé pocity, ihned jsem si byla vědoma jejich hříšnosti. ... Pane Ježíši, modlila jsem se, odpusť mi a pomoz mi, abych odpustila jemu.

Snažila jsem se usmát a pokoušela jsem se natáhnout ruku. Ale nešlo to. Nic jsem necítila, ani sebemenší záchvěv vřelosti či lásky. A tak jsem se znovu v duchu pomodlila. Ježíši, nedokážu mu odpustit. Dej mi své odpuštění.

Jakmile se naše ruce setkaly, stalo se něco neuvěřitelného. Bylo to, jako by mi paží od ramene až po zápěstí projel proud, zatímco z mého srdce vyvěrala vůči tomuto cizímu člověku láska, která mě téměř celou přemohla.

A tak jsem zjistila, že uzdravení světa nezávisí na našem odpuštění ani na naší dobrotě, ale na Jeho odpuštění a dobrotě. Když nám říká, abychom milovali své nepřátele, dává nám spolu s tímto přikázáním i onu samotnou lásku.“¹

Corrie ten Boomová byla uzdravena.

President Thomas S. Monson řekl: „Existuje jen jeden, jehož život uchovává ty, kteří jsou ustaraní nebo které postihl zármutek a žal – a to Pán Ježíš Kristus.“²

Máte-li pocit, že jste nečistí, nemilovaní, nešťastní, nezpůsobilí či nezdraví, pamatujte, že „vše, co je v životě nespravedlivé, může být prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista dáno do pořádku“.³ Mějte víru ve Spasitelovo načasování a v záměry, které pro vás má, a buďte trpěliví. „Neboj se, toliko věř.“ (Marek 5:36.)

Buďte ujistěni, že Spasitel se stále snaží napravit naši duši a uzdravit naše srdce. Stojí u dveří a tluče. Otevřeme Mu tím, že se znovu začneme modlit, činit pokání, odpouštět a zapomínat. Milujme Boha, služme bližním a stůjme na svatých místech s životem, který byl učiněn čistým. Nemocný muž u rybníka Bethesda, malomocný na cestě do Jeruzaléma a Corrie ten Boomová byli uzdraveni. „Chceš-li [i ty] zdrav býti?“ Vstaň a chod'. Jeho milost je postačující (viz

2. Korintským 12:9) a vy nebudete kráčet sami.

Došel jsem k poznání, že Bůh žije. Víím, že jsme všichni Jeho děti a že On nás miluje takové, jací jsme a jakými se můžeme stát. Víím, že seslal svého Syna na svět, aby byl smírnou obětí pro celé lidstvo, a ti, kteří přijmou Jeho evangelium a budou Ho následovat, budou uzdraveni a učiněni úplnými – „v jeho vlastním čase a jeho vlastním způsobem a podle jeho vlastní vůle“ (NaS 88:68) a skrze Jeho láskyplná milosrdenství. Toto je mé svědectví určené vám, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Corrie ten Boom, *The Hiding Place* (1971), 215.
2. Thomas S. Monson, „Meeting Life's Challenges“, *Ensign*, Nov. 1993, 71.
3. *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2005), 51.

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Jako rozbitá nádoba

Jak se ... nejlépe vyrovnat s tím, když vás nebo ty, které máte rádi, postihnou duševní či emocionální problémy?

Apoštol Petr napsal, že ti, kteří následují Ježíše Krista, mají mít jeden k druhému soucit.¹ V tomto duchu bych rád mluvil k těm, kteří trpí nějakou formou duševní nemoci nebo emocionální poruchy, ať již jsou tyto choroby mírné či závažné, krátkodobé či trvajících celý život. Když slyšíme odborníky mluvit o neurózách a psychózách, o genetických dispozicích a chromozomálních defektech, o bipolární poruše, paranoi a schizofrenii, uvědomujeme si, že se jedná o velmi složitou problematiku. Jakkoli matoucí toto všechno může být, tato trápení patří mezi skutečnosti smrtelného života a neměli bychom se stydět je přiznat, stejně jako přiznáváme boj s vysokým tlakem nebo náhlý objev zhoubného nádoru.

Ve snaze dosáhnout určitého pokoje a pochopení ohledně těchto složitých záležitostí je důležité pamatovat na to, že žijeme – a rozhodli jsme se žít – v padlém světě, kde je z božských důvodů naše věrná snaha dosáhnout božskosti znovu a znovu zkoušena a prověřována. V Božím plánu je nanejvýš uklidňující to, že byl přísliben Spasitel – Vykupitel, který nás má skrze naši víru v Něj nad tyto zkoušky vítězně pozvednout, i když cena, která za to musela být zaplacená, byla pro Otce, který Ho poslal,

i pro Syna, který přišel, nepředstavitelná. Jedině díky vděčnosti za tuto božskou lásku bude naše vlastní menší utrpení nejprve snesitelné, poté pochopitelné, a nakonec vykupující.

Dovolte mi ponechat stranou nevšední nemoci, které jsem zmínil, a zaměřit se na „depresivní poruchu“, která je běžně známa jako „deprese“. Když mluví o této poruše, nemám na mysli dny, kdy se nám nic nedaří nebo kdy nás tlačí odevzdání daňového přiznání, nebo jiné nepříjemné momenty, které všichni zažíváme. Každý občas pocítuje úzkost nebo sklíčenost. V Knize Mormonově se píše, že Ammon a jeho bratři byli v jednom velmi obtížném období zkroušení,² a tak se můžeme cítit i my. Dnes ale mluví o něčem závažnějším, o poruše, která je natolik vážná, že významně omezuje schopnost člověka plně fungovat, o duševní ráně, která je tak hluboká, že nikdo nemůže zodpovědně říci, že určitě zmizí, pokud se jen ti, kteří tuto ránu mají, vzchopí a začnou myslet pozitivněji – i když já sám jsem horlivým zastáncem toho, že se máme vzchopit a myslet pozitivně!

Nikoli, tato zatmělost mysli a ducha je něčím více než pouhou skleslostí. Viděl jsem, jak tím trpěl jeden naprosto andělský muž, když mu po 50 letech zemřela milovaná

manželka. Viděl jsem to u matek, které trpěly takzvaným „poporodním blues“. Viděl jsem, jak tím trpěli úzkostliví studenti, vojenští veteráni či babičky, které se strachovaly o blaho svých dospělých dětí.

A viděl jsem to u mladých otců, kteří se snažili zaopatřit rodinu. Jednou jsem měl navíc děsivou zkušenost s tím, že jsem to viděl i u sebe. V jednom okamžiku našeho manželství, když se k finančním starostem přidala obrovská únava, jsem dostal psychickou ránu, která byla právě tak nečekaná, jako byla skutečná. Díky milosti Boží a lásce rodiny jsem dál fungoval a pracoval, ale i po všech těch letech nadále hluboce soucítím s ostatními, kteří musí takovou sklíčenost snášet déle a intenzivněji než já. Každopádně všichni čerpáme odvahu od těch, kteří slovy Proroka Josepha „[pátrali] a [rozjímali] v té nejtemnější hlubině“³ a obstáli v ní – mezi něž patřili i takoví velcí jako Abraham Lincoln, Winston Churchill a starší George Albert Smith, jeden z nejšlechetnějších a Kristu podobných mužů naší dispensace, který bojoval s opakující se depresí několik let před tím, než se stal všemi milovaným osmým prorokem a presidentem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Jak se tedy nejlépe vyrovnat s tím, když vás nebo ty, které máte rádi, postihnou duševní či emocionální problémy? Především mějte víru v Otce v nebi, který vás miluje víc, než dokážete pochopit. Jak řekl prezident Monson tak dojemně sestřím v Pomocném sdružení minulou sobotu večer: „Tato láska se nikdy nemění. ... Bůh vás miluje, když jste smutné i šťastné, když pocítujete zklamání i naději. Bůh vás miluje, ať již si myslíte, že si [to] zasluhujete, či nikoli. Tato láska prostě vždy přetrvává.“⁴ Nikdy o tom nepochybuje a nikdy se v srdci

nezatvrzujte. Věrně se držte časem prověřených náboženských praktik, které vám do života přinášejí Ducha Páně. Hledejte rady u těch, kteří drží klíče k vašemu duchovnímu blahu. Požádejte o kněžské požehnání a važte si ho. Přijímejte každý týden svátost a držte se pevně zdokonalujících zaslíbení plynoucích z Usmíření Ježíše Krista. Věřte na zázraky. Viděl jsem mnohé přicházet ve chvíli, kdy se podle všeho zdálo, že jakákoli naděje je již ztracena. Naděje není *nikdy* ztracena. Nepřijdou-li tyto zázraky brzy nebo v plné míře nebo zdánlivě vůbec, pamatujte na Spasitelův příklad plný bolesti – pokud hořký kalich neodchází, vypijte ho a buďte silní a důvěřujte ve šťastnější dny před vámi.⁵

Abyste, kdykoli to jen půjde, zabránili nemoci, sledujte ukazatele stresu na sobě i na druhých, jimž byste mohli pomoci. Podobně jako v automobilu

dávejte pozor na zvýšenou teplotu, nadměrnou rychlost nebo na nedostatek paliva v nádrži. Když čelíte „depresi z vyčerpání“, učinite nezbytná opatření. Únava je náš společný nepřítel – a tak zpomalte, odpočiňte si, doplňte energii a natankujte. Lékaři nám říkají, že když nebudeme věnovat čas tomu, abychom byli zdraví, určitě později budeme věnovat čas tomu, že budeme nemocní.

Pokud vás vše kolem vás dál vysiluje, vyhledejte radu uznávaných lidí s kvalifikací, profesionálními dovednostmi a dobrými hodnotami. Upřímně jim popište svou minulost a problémy. S modlitbou a zodpovědně zvažte rady, které vám dají, a řešení, které vám předepíší. Kdybyste měli zánět slepého střeva, Bůh by od vás očekával, že požádáte o kněžské požehnání *a zároveň* vyhledáte tu nejlepší lékařskou péči. Totéž platí

i u emocionálních poruch. Nebeský Otec očekává, že budeme využívat *všech* úžasných darů, které nám v této slavné dispensaci poskytl.

Pokud jste jedním z těch, kteří podobnou poruchu mají nebo o někoho takového pečují, pokuste se nebýt přemoženi rozsahem svého úkolu. Nepředpokládejte, že dokážete vyřešit vše, ale vyřešte to, co dokážete. Pokud jsou to jen malá vítězství, buďte za ně vděční a buďte trpěliví. V písmech Pán mnohokrát někomu přikazuje, aby se zastavil nebo se upokojil – a čekal.⁶ Trpělivé snášení určitých věcí je součástí našeho vzdělávání ve smrtelnosti.

Pokud jste pečovatelé, v oddané snaze pomáhat pečovat o zdraví druhých si nezničte to své. Buďte v tom všem moudří. Neběžte rychleji, než kolik máte sil.⁷ Ať již jste, či nejste schopni poskytnout cokoli, vždy můžete nabídnout svou modlitbu

a nepředstíranou lásku.⁸ „Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, ... nevzpouzí se, ... ale ... všechno snášší, ... všeho se naděje, všeho trpělivě čeká. [Pravá] láska [nikdy nepomíjí].“⁹

Pamatujme také na to, že navzdory jakékoli nemoci či náročnému problému je toho v životě hodně, v co lze doufat a za co lze být vděčný. Jsme nekonečně důležitější než naše omezení či strasti! Stephanie Clark Nielsonová a její rodina jsou našimi přáteli již přes 30 let. 16. srpna 2008 se se Stephanie a jejím manželem Christianem zřítilo letadlo a následný požár ji znetvořil tak hrozně, že když členové rodiny přišli identifikovat své příbuzné, poznali ji jen podle nalakovaných nehtů na nohou. Naděje na to, že by Stephanie mohla žít, nebyla téměř žádná. Po třech měsících v umělém spánku se probudila a spatřila, jak vypadá. Dostavila se ohromná deprese, která zanechala jizvy na její psychice. Stephanie měla čtyři děti ve věku do sedmi let a nechtěla, aby ji kdy znovu viděly. Měla pocit, že by

bylo lepší, kdyby nežila. „Napadlo mě, že by bylo snazší,“ řekla mi jednou Stephanie u mě v kanceláři, „kdyby na mě prostě zapomněli a já jsem se z jejich života vytratila.“

Ale ke své věčné zásluze a díky modlitbám manžela, rodiny, přátel, čtyř krásných dětí a pátému, které se Nielsonovým narodilo před pouhými 18 měsíci, Stephanie vybojovala cestu ze sebezničující hlubiny a stala se jednou z nejpoblíbenějších blogujících maminek v celém národě a otevřeně hlásá čtyřem milionům lidí, kteří její blog čtou, že jejím „božským účelem“ v životě je být maminkou a s láskou si vážit *každého dne*, který jí byl na této krásné zemi dán.

Ať máte jakékoli trápení, bratři a sestry – duševní či citové, fyzické či jiné –, nehlasujte proti drahocennosti života tím, že ho ukončíte! Důvěřujte v Boha. Vytrvejte v Jeho lásce. Věřte, že jednoho dne nastane zářivý úsvit a všechny stíny smrtelnosti zmizí. I když se můžeme cítit jako rozbitá nádoba, jak praví Žalmista,¹⁰ musíme

pamatovat na to, že tato nádoba je v ruce božského hrnčíře. Zlomenou duši lze uzdravit právě tak jako zlomené kosti nebo zlomené srdce. A zatímco Bůh je tím, kdo uzdravuje, my ostatní můžeme pomoci tím, že budeme milosrdní, laskaví a nebudeme druhé soudit.

Svědčím o svatém vzkříšení, onom nepopsatelném základním daru plynoucím z Usmíření Pána Ježíše Krista! Společně s apoštolem Pavlem svědčím o tom, že to, co bylo zaseto v porušitelnosti, jednoho dne vstane v neporušitelnosti, a to, co bylo zaseto ve slabosti, nakonec vstane v moci.¹¹ Vydávám svědectví o onom dni, kdy naši blízcí, které jsme znali a kteří měli ve smrtelnosti nějaké omezení, budou stát před námi se slávou a vznešeností a s úchvatně dokonalým tělem a myslí. Bude to úžasný okamžik! Nevím, zda budeme více šťastnější z toho, že jsme svědky takového zázraku, nebo z toho, že jsou zcela dokonalí a „konečně svobodní“.¹² Kež do doby, než se Kristův svrchovaný dar projeví nám všem, žijeme podle víry, pevně se držíme naděje a prokazujeme soucit jeden k druhému,¹³ o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz 1. Petrova 3:8.
2. Viz Alma 26:27; viz také Alma 56:16.
3. *Učení presidentů Cirkve: Joseph Smith* (2008), 265.
4. Thomas S. Monson, „Nikdy nekráčíme sami“, *Liahona*, listopad 2013, 123, 124.
5. Viz Matouš 26:39.
6. Viz např. Žalm 4:4; Nauka a smlouvy 101:16.
7. Viz Mosiáš 4:27.
8. Viz Nauka a smlouvy 121:41.
9. 1. Korintským 13:4–8; viz také Moroni 7:45–46.
10. Viz Žalm 31:12.
11. Viz 1. Korintským 15:42–43.
12. „Free at Last“, John W. Work, comp., *American Negro Songs: 230 Folk Songs and Spirituals, Religious and Secular* (1998), 197.
13. Viz 1. Petrova 3:8.

Starší M. Russell Ballard
Kvorum Dvanácti apoštolů

Vložte důvěru v Pána

Zapojte se ze všech sil do sdílení tohoto velikého poselství o Znovuzřízení evangelia Ježíše Krista.

Nedávno jsme se se sestrou Ballardovou vrátili z plnění církevních úkolů v pěti evropských zemích. Měli jsme tu výsadu setkat se s mnoha našimi misionáři, možná i s některými vašimi syny a dcerami. Od oznámení presidenta Thomase S. Monsona, které se týkalo snížení věkové hranice nástupu do služby pro naše mladé muže a mladé ženy, jsem měl tu výsadu setkat se s více než 3 000 z nich. Z tváře jim vyzařuje světlo Kristovo a dychtivě usilují o to, aby nesli toto dílo kupředu – aby nacházeli a učili, křtili, aktivizovali a aby posilovali a budovali království Boží. Při setkání s nimi si ale člověk rychle uvědomí, že toto dílo nemohou dělat sami. Dnes bych chtěl mluvit ke všem členům Církve, protože existuje naléhavá potřeba, aby se každý z nás zapojil do sdílení evangelia.

Prorok Joseph Smith prohlásil: „Po všem, co bylo řečeno, je největší a nejdůležitější povinností hlásat evangelium.“ (*Učení presidentů Církve: Joseph Smith* [2008], 328.)

V roce 1974 řekl president Spencer W. Kimball toto: „Asi tím největším důvodem pro misionářskou práci je dát světu příležitost slyšet a přijmout evangelium. Písma jsou plná příkazů, zaslíbení, výzev a odměn týkajících se výuky evangelia. Záměrně používám

slovo *příkaz*, neboť se zdá, že se jedná o naléhavý pokyn, kterému se nemůžeme individuálně ani kolektivně vyhnout.“ („When the World Will Be Converted“, *Ensign*, Oct. 1974, 4.)

V červenci téhož roku jsme se sestrou Ballardovou a s našimi dětmi odjeli předsedat Kanadské misii Toronto. V uších mi zněla slova presidenta Kimballa, zvláště když řekl: „Bratři, přemýšlím, zda děláme vše, co je v našich silách. Jsme spokojeni se svým přístupem k učení celého světa? Evangelium nyní hlásáme již 144 let. Jsme připraveni prodloužit krok? Rozšířit svou vizi?“ (*Ensign*, Oct. 1974, 5.)

Také nás požádal, abychom zrychlili tempo a společně pracovali na budování Církve a království Božího.

Letos v červnu president Thomas S. Monson zopakoval tutéž výzvu určenou členům Církve. President řekl: „Nyní je čas, aby se členové a misionáři spojili ... [a] pracovali na Pánově vinici a přiváděli duše k Němu. Připravil pro nás prostředky, díky nimž se můžeme dělit o evangelium mnoha různými způsoby, a pokud budeme jednat s vírou v to, že dokážeme Jeho dílo nést kupředu, bude nám v této práci pomáhat.“ („Faith in the Work of Salvation“ [proslav pronesený v rámci zvláštního přenosu, 23. června 2013]; lds.org/broadcasts.)

Je užitečné, bratři a sestry, zamyslet se nad učením proroků od doby Josepha Smitha až dodnes. Proroci povzbuzují a vyzývají vedoucí i členy Církve, aby byli horlivě zaměstnáni v přinášení poselství o Znovuzřízení evangelia všem dětem Nebeského Otce po celém světě.

Mé dnešní poselství se týká toho, že Pán *vsuktnu* urychluje své dílo. V dnešní době toho lze dosáhnout jedině tak, že každý člen Církve bude s láskou projevovat zájem o druhé a bude se s nimi dělit o pravdy znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista. Je třeba, abychom spolupracovali v partnerství s 80 000 misionáři, kteří nyní slouží na misii. Informace týkající se tohoto velikého díla, a zvláště úkoly pro vedoucí rady kůlu a sboru, jsou jasně popsány na stránkách LDS.org v oddíle „Hastening the Work of Salvation“ [„Urychlování práce na spasení“].

Díky průzkumu víme, že ti neaktivnější členové Církve chtějí, aby požehnání evangelia byla součástí života těch, které mají rádi, a dokonce i těch, s nimiž se dosud nesetkali. Avšak víme, že mnozí členové se zdráhají dělat misionářskou práci a dělit se o evangelium ze dvou základních důvodů.

- Prvním z nich je strach. Mnozí členové se ani nemodlí za příležitosti ke sdílení evangelia, protože mají strach, že by mohli obdržet božské nabádání udělat něco, o čem si myslí, že toho nejsou schopni.
- Druhým důvodem je nepochopení toho, co misionářská práce obnáší.

Víme, že když má někdo na shromáždění svátosti proslav a řekne: „Dnes budu mluvit o misionářské práci“, nebo dokonce když starší Ballard vystoupí na generální konferenci a řekne totéž, někteří z vás, kteří

nasloucháte, si možná pomyslíte: „Ale ne, už zase? Tohle jsme už slyšeli.“

Víme, že nikdo se nerad cítí provinile. Možná máte dojem, že budete požádáni, abyste ve vztahu k přátelům či sousedům udělali něco nerealistického. Dovolte mi s pomocí Páně zažehnat jakékoli obavy, které vy nebo kterýkoli z našich misionářů na plný úvazek můžete ohledně sdílení evangelia s druhými mít.

Rozhodněte se, že uděláte to, o co nás požádal Ježíš. Spasitel řekl:

„Proste, a dánoť bude vám; hleďte, a naleznete; tlucte, a bude vám otevřeno.

Nebo každý, kdož prosí, běře; a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluce, bude otevřeno.

An který z vás jest člověk, jehož kdyby prosil syn jeho za chléb, dal by jemu kámen?

A prosil-li by za rybu, zdali dá jemu hada?

Poněvadž tedy vy ... umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš, kterýž jest v nebesích, dá dobré věci těm, kteříž ho prosí?“ (Matouš 7:7–11.)

Bratři a sestry, když členové nebo misionáři na plný úvazek pokleknou k modlitbě a budou prosit Pána, aby jim požehnal misionářskými

příležitostmi, obavy budou nahrazeny vírou a sebedůvěrou. Pak musíme projevit víru a vyhledávat příležitosti k tomu, abychom představili evangelium Ježíše Krista dětem našeho Nebeského Otce, a tyto příležitosti se určitě dostaví. Tyto příležitosti nikdy nebudou vyžadovat, abychom působili nuceně nebo nepřírozeně. Budou přirozeným důsledkem naší lásky k našim bratrům a sestrám. Prostě jednejte pozitivně, a ti, s nimiž mluvíte, vaši lásku pocítí. A na tento pocit nikdy nezapomenou, i v případě, že možná ještě nebude pravý čas na to, aby evangelium přijali. I to se může v budoucnu změnit, když se změní okolnosti jejich života.

Když ve službě Pánu děláme to nejlepší, co dokážeme, nemůžeme selhat. Ačkoli konečný výsledek je důsledkem použití svobody jednání dotyčného člověka, sdílení evangelia je naší zodpovědností.

Důvěřujte Pánu. On je dobrý Pastýř. Zná své ovce a Jeho ovce znají Jeho hlas; a v dnešní době je hlasem dobrého Pastýře hlas váš i ten můj. A nebudeme-li do této práce zapojeni, pak přehlédneme mnoho těch, kteří by si poselství o Znovuzřízení rádi vyslechli. Jednoduše řečeno je to záležitost víry a skutků na naší straně. Zásady jsou

celkem jednoduché – modlete se, osobně i v rodině, o misionářské příležitosti. Pán řekl v Nauce a smlouvách, že mnozí lidé jsou zadržováni před pravdou jen proto, „že nevědí, kde ji naléztí“. (NaS 123:12.)

Nemusíte být společenským člověkem nebo výmluvným či přesvědčivým učitelem. Máte-li v nitru hlubokou lásku a naději, Pán slibuje, že když pozdvihnete „hlas svůj k tomuto lidu; [a budete říkat] myšlenky, jež [vloží] do srdce vašeho, ... nebudete před lidmi zahanbeni;

[A] bude [vám] dáno ... v pravou chvíli, co budete říkati.“ (NaS 100:5–6.)

Příručka *Kažte evangelium mé* nám všem připomíná, že „v misionářské práci se neděje nic, dokud [nenajdeme] někoho, koho [bychom] mohli učít. Každý den mluvíte s co největším počtem lidí. Je přirozené, že se poněkud obáváte mluvit s lidmi, ale můžete se modlit o víru a sílu, abyste měli větší odvahu otevřít ústa k hlásání znovuzřízeného evangelia.“ ([2005], 157.) Vy, misionáři na plný úvazek, chcete-li více učít, musíte každý den mluvit s více lidmi. Toto vždy bylo to, k čemu Pán misionáře vyslal.

Pán nás zná. Ví, že máme své těžkosti. Uvědomuji si, že někteří z vás mají možná pocit, že toho je na vás naloženo hodně, ale modlím se o to, aby pro nikoho z vás nikdy nebyla břemenem snaha podělit se přirozeně a slušně o evangelium. Je to spíše výsada! V životě nemůžeme pocítovat větší radost, než když jsme horlivě zaměstnáni ve službě Pánu.

Nejdůležitější je to, abyste byli inspirováni Bohem, abyste Ho žádali o vedení a abyste pak šli a udělali to, k čemu vás Duch nabádá. Když členové pohlížejí na práci na spasení jen jako na svou zodpovědnost, může jim to nahánět strach. Když na to pohlížejí jako na výzvu následovat

Pána a přivádět k Němu duše, aby je mohli učit starší a sestry na plný úvazek, je to inspirující, osvěžující a povznášející.

Nežádáme, aby všichni dělali všechno. Prostě žádáme všechny členy, aby se modlili, protože víme, že pokud každý člen, mladý či starší, osloví ode dneška do Vánoc jen jednoho člověka, miliony lidí pocítí lásku Pána Ježíše Krista. A jak úžasný dar Spasiteli by to byl!

Před šesti týdny jsem dostal dopis od jedné velmi úspěšné rodiny členů-misionářů – od Munnsových z Floridy. Napsali:

„Drahý starší Ballarde, 30 minut po skončení celosvětového přenosu o urychlování práce na spasení jsme svolali rodinnou misionářskou radu. S nadšením jsme zjistili, že se toho chtějí zúčastnit také naše dospívající vnoučata. S radostí vám oznamujeme, že od naší rady jsme rozšířili náš rodinný okruh lidí, které učíme, o 200 procent.

Vnoučata přivedla na shromáždění kamarády, na shromáždění svátosti jsme měli několik našich méně aktivních přátel, a několik lidí, které jsme nově kontaktovali, slíbilo, že si vyslechne misionářské diskuse. Jedna

naše méně aktivní sestra se nejen vrátila do Církve, ale přivedla s sebou i nové zájemce.

Nikdo neodmítl pozvání vyslechnout si misionářské diskuse. Je úžasné být v této době členem této Církve.“ (Osobní dopis, 15. srpna 2013.)

Naslouchejte vnučutím Ducha. Proste Pána v mocné modlitbě. Zapojte se ze všech sil do sdílení tohoto velikého poselství o Znovuzřízení evangelia Ježíše Krista.

Budu citovat dalšího úspěšného člena-misionáře – Claytona Christensena: „Pokaždé, když někoho obrazně řečeno vezmete za ruku a seznámíte ho s Ježíšem Kristem, pocítíte, jak nesmírně Spasitel miluje vás i toho, koho držíte za ruku.“ (*The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel* [2013], 1.)

Bůh vám žehnej, bratři a sestry, abyste našli onu velikou radost, která pochází z toho, když skrze víru prožijete zázraky. V 7. kapitole Moroniho se učíme:

„A Kristus pravil: Budete-li mít víru ve mne, budete mít moc učiniti jakoukoli věc, která je pro mne žádoucí. ...

... Neboť zázraky jsou konány vírou; a vírou se andělé zjevují lidem a slouží jim; pročez, jestliže tyto věci ustaly, běda buď dětem lidským, neboť to je pro nevíru, a vše je marné.“ (Moroni 7:33, 37.)

Z vlastní zkušenosti vám mohu svědčit o tom, že Pán vaše modlitby vyslyší a vy budete mít nyní i v následujících letech mnoho příležitostí k tomu, abyste představili evangelium Ježíše Krista drahocenným dětem Nebeského Otce. Presidente Monsone, nasloucháme vám. My všichni se budeme snažit najít onoho jednoho. Modlím se o to, aby každý z nás pocítil onu velikou radost plynoucí z misionářské služby, v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

Starší L. Tom Perry
Kvorum Dvanácti apoštolů

Nauky a zásady obsažené v Článcích víry

Každý článek víry přidává jedinečnou hodnotu k našemu porozumění evangeliu Ježíše Krista.

Když jsem dostal za úkol hovořit na kněžském zasedání generální konference, okamžitě mi vytanula na mysl jedna skvělá učitelka Primárek. Velmi si přála připravit nás na to, abychom byli hodni obdržet kněžství. Trápila nás požadavky, které byly tehdy vyžadovány pro absolvování Primárek – naučit se nazpaměť jména členů Kvora Dvanácti apoštolů a Články víry. Také nám něco slíbila – pokud všichni zvládneme odříkat třináct Článků víry z paměti, můžeme si vybrat, kam půjdeme místo poslední lekce na výlet.

Rozhodli jsme se pro jedno zvláštní místo, kam jsme rádi chodili a které bylo na kamenitém svahu přímo nad první přehradou u vstupu do kaňonu Logan v severním Utahu. Mezi skalními útesy tam byla malá plošina, na níž bylo ohniště, kde se daly opékat buřty a marshmallows. Když jsme ale toto místo vybírali, nemysleli jsme na naši učitelku, která již byla starší

a rozhodně nebyla sportovní typ. Kdybychom trochu víc přemýšleli, bývalo by nás mohlo napadnout, že tento výlet pro ni bude obtížný. Byla však vázána svým slibem, a tak šla statečně za námi.

Nejprve jsme vylezli na nízký kopec. Za nás tam nebyvaly žádné dráty elektrického vedení, které by tam znemožňovaly přístup. Naše učitelka se s mírnou dopomocí dostala na kopec s námi. Když jsme byli nahoře, pustili jsme se dolů po kamenitém hřebeni na místo, kterému jsme říkali „želví krunýř“.

Když jsme tam dorazili, naši učitelce chvíli trvalo, než dokázala popadnout dech. Než jsme se posadili a připravili se k jídlu, dala se natolik dohromady, že nás mohla učít naši poslední lekci. Řekla nám, že nás poslední dva roky v Primárkách moc ráda učila. Pochválila nás za to, jak jsme zvládli Články víry. Když řekla číslo kteréhokoli z nich, zvládli jsme jí ho odříkat. Pak nám řekla, že

naučit se Články víry z paměti nebude znamenat nic víc než jen spoustu slov, pokud neporozumíme naukám a zásadám, které jsou v nich obsaženy. Vyzvala nás, abychom studovali nauku evangelia, která je v každém z těchto Článků víry obsažena. Vysvětlila, že nauka uvedená v Článcích víry je rozdělena do několika oblastí.

I. Božstvo a základní nauka Kristova

Z prvního článku víry se dozvídáme, že Božstvo sestává ze tří bytostí – Boha Otce, Ježíše Krista a Ducha Svatého.

Druhý článek nás učí, že jsme zde na zemi zodpovědní za své skutky.

Třetí poskytuje náhled na Spasitelovo poslání týkající se spasení dětí Otce v nebi.

Čtvrtý učí důležitosti základních zásad a obřadů.

Síla učitelčiných slov pro mě byla zdrojem inspirace, protože kladla důraz na studium evangelia. Písmo nás vedou k měřítku pravdy, podle něhož můžeme posuzovat získané vědomosti, zda jsou pravdivé, či falešné. Pravá nauka pochází od Boha, jenž je zdrojem a základem veškeré pravdy. Učení a zásady pravé nauky se nacházejí v evangeliu našeho Pána a Spasitele. Falešné nauky pocházejí od Satana, otce všech lží. Jeho touhou je zmařit, překroutit a změnit zjevené pravdy. Chce nás oklamat, aby někteří z nás na cestě zpátky k nebeskému domovu zabloudili.

Písmo nás učí, jak se máme falešným naukám vyhnout. Například v Pavlově epistoletě Timoteovi čteme:

„Všelikét písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti,

Abý byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.“
(2. Timoteovi 3:16–17.)

Tato nauka je pro Církev totéž jako baterie pro mobilní telefon. Když z mobilního telefonu vyndáte baterii, je k ničemu. Církev, ve které se již neučí pravé nauce, je rovněž k ničemu. Nedokáže nás dovést zpět k Nebeskému Otci do našeho věčného domova.

II. Organizace a řád kněžství

Když začneme chápat základní nauku o Kristu, dozvídáme se z pátého a šestého článku víry něco o organizaci a řádu kněžství. Joseph Smith pod vedením Pána zorganizoval Spasitelovu Církev pomocí kněžské pravomoci – moci Boží. Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je toutéž organizací, kterou zorganizoval a vedl Kristus, když žil na zemi.

Pro Josepha Smitha a Olivera Cowderyho to byl výjimečný den, když v květnu 1829 odešli do lesa, aby se pomodlili ohledně nauky o křtu na odpuštění hříchů, o níž se dočetli při překládání Knihy Mormonovy. Na počátku 19. století učily různé církve

mnohým naukám o křtu a Joseph s Oliverem si byli vědomi toho, že všechny být pravdivé nemohou. Chtěli poznat správný způsob křtu a vědět, kdo má pravomoc křtít.

V odpověď na jejich prosby adresované Pánu se jim zjevil posel z nebe, Jan Křtitel. Nejprve jednomu a pak druhému vložil ruce na hlavu a předal jim pravomoc křtít těmito slovy: „Vám, spoluslužebníci moji, ve jménu Mesiáše, předávám kněžství Aronovo.“ (NaS 13:1.)

Byl to úžasný den v historii světa! Na zemi bylo znovuzřízeno kněžství.

Když obdržíme kněžství, obdržíme pravomoc jednat ve jménu Božím a vést druhé po stezkách pravdy a spravedlivosti. Tato pravomoc je životně důležitým zdrojem spravedlivé moci a vlivu ve prospěch dětí Božích na zemi a přetrvá až za závoj. Bylo nutné, aby kněžství bylo znovuzřízeno ještě předtím, než mohla být zorganizována pravá Církev Ježíše Krista. Toto je základní ponaučení, které se dozvídáme z pátého a šestého článku víry.

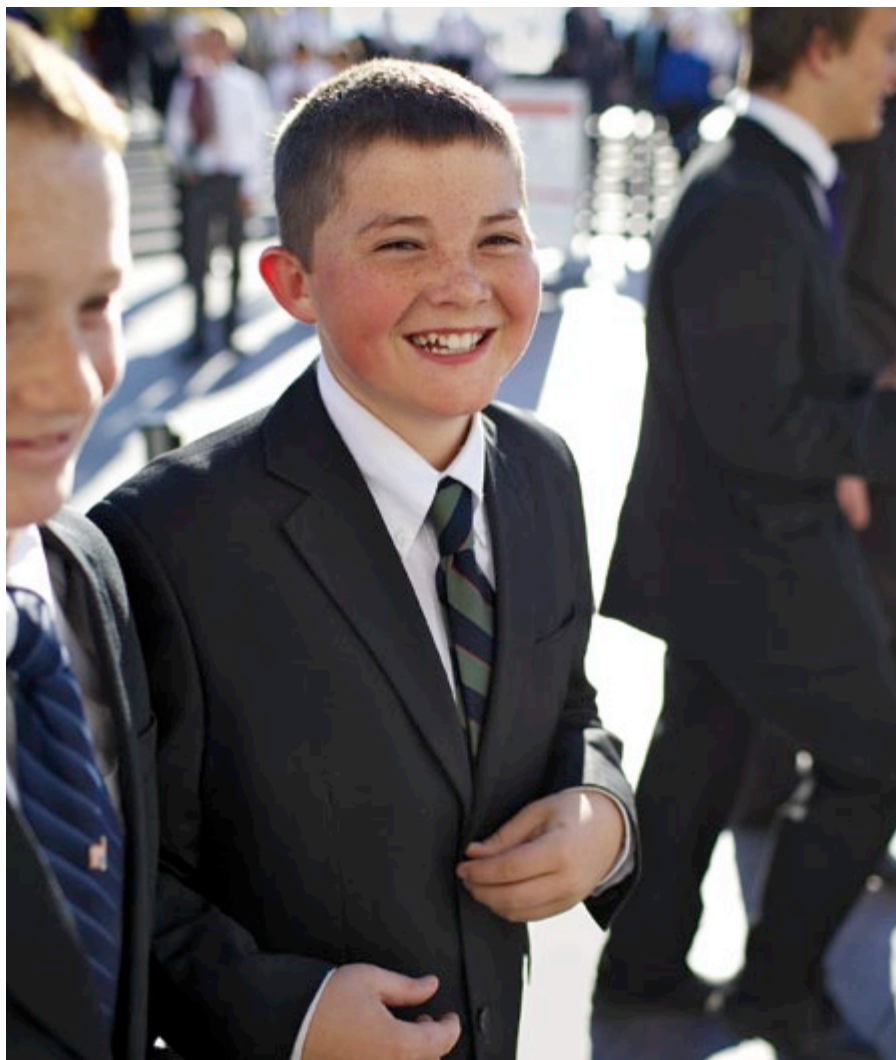
III. Věčné zdroje pro putování ve smrtelnosti

Další tři články víry – sedmý, osmý a devátý – popisují zdroje, které jsou nám k dispozici, abychom získali pokyny pro své putování ve smrtelnosti. Dostáváme duchovní dary, které nás vedou, zatímco následujeme Pánovo učení, a chrání nás před zlem. Dalším průvodcem jsou písmá; budeme-li se pevně držet slova Božího, Bůh nám zjeví cestu vedoucí zpátky k věčnému životu.

Devátý článek víry nás učí, že Bůh zjevil, zjevuje a i v budoucnu zjeví mnohé veliké a důležité pravdy svým prorokům, vidoucím a zjevovatelům. Dozvídáme se, že kromě naslouchání tichému a jemnému hlasu Ducha a čtení písem existuje ještě jeden zdroj vedení – naši církevní vedoucí, kteří jsou vybráni, povoláni a ustanoveni k tomu, aby skrze lekce, jež učí, žehnali našemu životu.

IV. Členové-misionáři

Desátý, jedenáctý a dvanáctý článek víry nám poskytují pokyny ohledně

toho, jak provádět misionářskou práci a sdílet evangelium ve světě mnoha národů a rozličných zákonů. Dozvídáme se o shromažďování Izraele v přípravě na Druhý příchod Spasitele. Jsme učeni, že muži a ženy jednají sami za sebe, a mohou tedy podle svého svědomí slovo Boží buď přijmout, nebo odmítnout. Nakonec se dozvídáme, že když šíříme evangelium Ježíše Krista do čtyř koutů světa, musíme při tom respektovat vládu každého národa, do něhož vstupujeme. Vskutku věříme, že máme být poslušni zákona každé země, ctít ho a podporovat.

V. Vlastnosti, o něž usilujeme

Třináctý článek víry poskytuje mimořádný náhled na to, jak máme vést svůj život a jak se máme chovat. Zní: „Věříme, že máme být čestní, pravdiví, cudní, dobrotiví, ctnostní

a že máme činiti dobro všem lidem; vskutku, můžeme říci, že následujeme nabádání Pavlovo – věříme všem věcem, doufáme ve všechny věci, snášeli jsme mnohé věci a doufáme, že budeme schopni snést všechny věci. Je-li cokoli ctnostné, milé nebo dobropověstné nebo chvályhodné, o to usilujeme.“

Každý z nás má usilovat o to, aby ztělesňoval tyto vlastnosti a žil podle nich. Pravdy, jimž se učíme v Článcích víry, stavějí jedna na druhé, podobně jako se navzájem doplňují součástky v mobilním telefonu. Podobně jako složitý řetězec dodavatelů zajišťuje součástky pro mobilní telefony, nám Články víry poskytují klíčové nauky Znovuzřízení. Každý článek víry přidává jedinečnou hodnotu k našemu porozumění evangeliu Ježíše Krista.

Moje učitelka Primárek mi vštípila

pevné odhodlání studovat nauky království. Naučila mě v těchto jednoduchých Článcích víry vyhledávat hluboký význam, jenž je v nich obsažen. Slíbila mi, že pokud se budu věnovat tomu, abych tyto posvátné pravdy poznal, získané znalosti mi změň život k lepšímu. A já vám svědčím o tom, že je to pravda.

Po této úžasné lekci naší učitelky na onom pahorku v kaňonu Logan jsme si uvědomili, že jsme tam zůstali trochu déle, než jsme měli v plánu. Začalo se šerit a my jsme si uvědomili, že máme problém.

Pro učitelku bylo obtížné dostat se na naše vybrané místo, ale návrat zpátky byl pro nás náročnou výzvou. To jen dokládalo, že jsme si místo k výletu nevybrali nejlépe. Vylézt zpátky na kopec bylo těžké i pro nás, natož pro člověka v jejím věku.

Když jsme jí s vypětím všech sil pomáhali dostat se zpět nahoru, objevili se dva policisté. Poslala je za námi presidentka Primárek, aby nás našli, protože se obávala, že jsme se ztratili. Dramatické okolnosti a ponaučení, které jsem získal, udělaly z tohoto výletu nezapomenutelný zážitek.

Vybízím vás – mladé muže –, abyste použili svou jasnou mysl k tomu, abyste studovali Články víry a naučili se jim a také naukám, které obsahují. Patří k nejdůležitějším a zcela jistě i nejdůležitějším prohlášením nauky v Církvi. Budete-li je používat jako průvodce při studiu evangelia Ježíše Krista, zjistíte, že budete připraveni na to, abyste světu hlásali své svědectví o znovuzřízené pravdě. Budete schopni jednoduše, přímočaře a mocně formulovat základní body víry, která je vám jakožto členům Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů drahá.

Připojuji své svědectví k pravdivosti třinácti Článců víry ve jménu našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista, amen. ■

Biskup Gérald Caussé
První rádce v Předsedajícím biskupstvu

Již tedy nejste cizinci

V této Církvi nejsou žádní cizinci ani vyvrženci. Jsou v ní pouze bratři a sestry.

Většina z nás byla někdy v situaci, která pro nás byla nová a ve které jsme se cítili nezvykle a nejistě. Taková situace nastala pro naši rodinu asi před pěti lety, když mě president Thomas S. Monson povolal, abych sloužil jako generální autorita Církve. Kvůli tomuto povolání bylo nutné, aby se naše rodina odstěhovala z překrásného místa, kde jsme žili šťastně více než 20 let. Dodnes si s manželkou vybavujeme bezprostřední reakci našich dětí, když se o této změně dozvěděly. Náš 16letý syn zvolal: „To není žádný problém. Vy můžete jít; já zůstávám!“

Pak se ale rychle rozhodl, že se k nám přidá, a věrně se chopil této nové životní příležitosti. Život v novém prostředí se v posledních letech stal několikrát pro naši rodinu radostnou a poučnou zkušeností, především díky vřelému přijetí a vlídnosti Svatých posledních dnů. Zatímco jsme žili v různých zemích, začali jsme si uvědomovat, že jednota lidu Božího na celé zemi je něco skutečného a hmatatelného.

Díky svému povolání cestuji do mnoha zemí a mám tu výjimečnou výsadu předsedat na mnoha shromážděních. Když se dívám na různé kongregace, často vidím členy reprezentující různé země, jazyky a kultury.

Jedním z úžasných aspektů naší dispensace evangelia je to, že není omezena na konkrétní zeměpisnou oblast nebo skupinu národů. Je celosvětová a univerzální. Tato dispensace se připravuje na slavný návrat Syna Božího shromážděním „[Jeho] dětí ze čtyř stran země“.¹

Ačkoli rozmanitost členstva Církve neustále roste, naše posvátné dědictví překonává naše rozdílnosti. Jako členové Církve jsme přijati do domu Izraele. Stáváme se bratry a sestrami, rovnocennými dědici stejného duchovního původu. Bůh slíbil Abrahamovi, že „tolik, kolik jich přijme toto evangelium, bude nazváno podle jména [jeho] a bude počítáno za sítě [jeho] a povstanou a budou [ho] velebiti jako otce *svého*“.²

Každý, kdo se stává členem Církve, získává tento příslib: „Aj, již tedy nejste [cizinci] a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácí Boží.“³

Slovo *cizinec* pochází z latinského slova *extraneus*, což znamená „vnější“ neboli „ten zvenku“. Všeobecně označuje někoho, kdo je z různých důvodů „outsider“ – ať kvůli původu, kultuře, názorům nebo náboženství. Jako učedníci Ježíše Krista, kteří se snaží být ve světě, ale ne ze světa, se i my občas cítíme jako outsideři. My víme, lépe než ostatní, že některé dveře

zůstávají před těmi, kteří jsou považováni za odlišné, zavřené.

Bůh vždy přikazoval svému lidu, aby se staral o všechny jednotlivce, kteří jsou cizinci nebo na které se možná pohlíží odlišně. V dávných dobách měl cizinec stejné výhody, pokud šlo o povinnost pohostinnosti, jako vdova nebo sirotek. Tak jako oni, byl i cizinec v situaci, kdy byl velmi zranitelný a jeho přežití záviselo na ochraně, které se mu dostalo od místních obyvatel. Lid Izraele dostal ohledně této otázky přesné pokyny: „Jakožto jeden z doma zrozených vašich, tak bude vám příchozí, kterýž jest u vás pohostinu, a milovati ho budeš jako sebe samého; nebo i vy pohostinu jste byli v zemi Egyptské.“⁴

Ježíš byl během svého pozemského působení příkladem člověka, který dalece přesahuje pouhou povinnost pohostinnosti a tolerance. Měl soucit a úctu vůči těm, kteří byli vyloučeni ze společnosti, a těm, kteří byli odmítáni a považováni za nečisté lidi, již se

Panama City, Panama

Santiago, Chile

považovali za spravedlivé. Dostávalo se jim stejného dílu Jeho učení a služby.

Ježíš například porušil zavedenou zvyklost své doby, když oslovil samařskou ženu a požádal ji o vodu. Seděl a jedl s publikány a výběřčímí daní. Neváhal přistoupit k malomocnému, dotknout se ho a uzdravit ho. Vyzdvihl víru římského setníka, když řekl davu: „Amen pravím vám, ani v Izraeli tak veliké víry jsem nenalezl.“⁵

Ježíš nás žádá, abychom zachovávali zákon dokonalé lásky, která je univerzálním a bezpodmínečným darem. Řekl:

„Nebo milujete-li ty, kdož vás milují, jakou odplatu máte? Zdaliž i publikáni téhož nečiní?

A budete-li pozdravovati toliko bratří svých, což více činíte? Však i publikáni to činí.

Budtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.“⁶

V této Církvi nejsou žádní cizinci ani vyvrženci. Jsou v ní pouze bratři a sestry. Znalost, kterou máme o Věčném Otci, nám pomáhá být vnímavějšími k bratrství a sesterství,

jež by mělo existovat mezi všemi muži a ženami na zemi.

Úryvek z románu *Bídníci* ilustruje, jak se nositelé kněžství mohou chovat k lidem, na které je nahlíženo jako na cizince. Jean Valjean byl právě propuštěn z vězení. Vyčerpán dlouhou cestou a na pokraji smrti hladem a žízni přichází do malého města a hledá místo, kde by se mohl najíst a přenocovat. Když se rozšíří zpráva o jeho příchodu, obyvatelé před ním jeden za druhým zavírají dveře. Ani v hotelu, ani v hostinci, ba ani ve vězení ho nepřijímají. Je odmítán, odháněn, vykazován. Nakonec se zcela vysílen zhroutí u domovních dveří místního biskupa.

Tento laskavý duchovní je dobře obeznámen s Valjeanovou minulostí, ale přesto tuláka pozve do svého domu těmito soucitnými slovy:

„To zde není můj dům; to je dům Ježíše Krista. Naše dveře se neptají toho, kdo vchází, jak se jmenuje, ale co ho bolí. Vy trpíte; jste vyhladovělý a žíznivý; budte vítán. ... K čemu potřebuji znát vaše jméno? Ostatně ještě dřív, než jste mi je řekl, jste už jedno měl, a já je znal.“

[Valjean] otevřel užasle oči.

„Opravdu? Věděl jste, kdo jsem?“

„Ano,“ řekl biskup, „jste můj bratr.“⁷

Sbory a kvora v této Církvi nepatří nám. Patří Ježíši Kristu. Kdokoli vstoupí do naší kaple, měl by se cítit jako doma. Zodpovědnost přivítat každého má narůstající význam. Svět, ve kterém žijeme, prochází obdobím velikých nepokojů. Díky lepší dostupnosti dopravy, rychlosti komunikace a globalizaci ekonomik se země stává jednou velkou vesnicí, kde se lidé a národy potkávají, spojují a sbližují tak, jako nikdy předtím.

Tyto rozsáhlé celosvětové změny slouží plánům Všemohoucího Boha. Shromažďování Jeho vyvolených ze čtyř koutů země nespočívá pouze ve vysílání misionářů do vzdálených zemí, ale také v tom, že do našich měst a sousedství přicházejí lidé z jiných oblastí. Mnozí lidé, aniž by o tom věděli, jsou Pánem vedeni na místa, kde mohou poznat evangelium a přijít do Jeho ovčince.

Je velice pravděpodobné, že další osobou, která bude obrácena k evangeliu ve vašem sboru, bude někdo mimo váš obvyklý okruh

přátel nebo známých. Můžete si toho všimnout podle jejího vzhledu, jazyka, oblékání nebo barvy pleti. Tato osoba možná vyrostla v jiném náboženství, v jiných podmínkách nebo s jiným životním stylem.

Navazování přátelských vztahů je důležitou kněžskou zodpovědností. Kvora Aronova a Melchisedechova kněžství mají spolupracovat se sestrami pod vedením biskupa, aby se zajistilo, že každý člověk bude přivítán s láskou a laskavostí. Domácí učitelé a navštěvující učitelky dávají pozor na to, aby se na nikoho nezapomnělo a nikdo nebyl přehlížen.

Je třeba, abychom ve sborech a odbočkách spolupracovali na budování duchovní jednoty. Příklad dokonalé jednoty nalézáme mezi lidem Božím poté, co Kristus navštívil Ameriky. Záznam hovoří o tom, že „nebyli ani Lamanité ani žádní jiní -ité; ale byli jedno, děti Kristovy a dědici království Božího“.⁸

Jednoty nedosáhneme přehlížením nebo odsouváním členů, kteří jsou zdánlivě jiní nebo slabší, a stýkáním se pouze s lidmi, kteří jsou

jako my. Naopak – jednoty lze dosáhnout tak, že vítáme ty, kteří jsou noví nebo mají specifické potřeby, a sloužíme jim. Tito členové jsou pro Církev požehnáním a poskytují nám příležitosti ke službě bližním, čímž očistujeme své srdce.

Bratři, vaší povinností je tedy projevít zájem o každého, kdo se objeví u dveří vaší církevní budovy. Vítejte každého s vděčností a bez předsudků. Pokud na vaše shromáždění přijdou lidé, které neznáte, vřele je přivítejte a nabídněte jim, aby se posadili k vám. Učiňte prosím onen první krok k tomu, abyste jim pomohli cítit se vítáni a milovaní, místo abyste čekali, až se obrátí oni na vás.

Po úvodním přivítáním přemýšlejte o tom, jak byste jim mohli dále sloužit. Jednou jsem slyšel o sboru, ve kterém se dvě úžasné sestry z Pomocného sdružení po křtu dvou neslyšících sester rozhodly, že se naučí znakovou řeč, aby mohly s těmito nově obrácenými lépe komunikovat. Jaký nádherný příklad lásky k našim bratrům a sestrám v evangeliu!

Vydávám svědectví, že pro

Nebeského Otce není nikdo cizincem. Není nikdo, jehož duše by pro Něj nebyla drahocenná. Spolu s Petrem svědčím o tom, že Bůh nikomu neustraní, „ale v každém národu, kdož se ho bojí, a činí spravedlnost, příjemný jest jemu“.⁹

Modlím se, aby až Pán shromáždí své ovce posledního dne, mohl každému z nás říci: „[Cizincem] jsem býval, a přijali jste mne.“

A my Mu řekneme: „Kdy jsme tě viděli [jako cizince], a přijali jsme tebe?“

A On nám odpoví: „Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratrů těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“¹⁰

Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nefi 22:25.
2. Abraham 2:10; zvýraznění přidáno.
3. Efezským 2:19.
4. Leviticus 19:34.
5. Matouš 8:10; viz také Matouš 8:2–3; Marek 1:40–42; 2:15; Jan 4:7–9.
6. Matouš 5:46–48.
7. Victor Hugo, *Bídníci*, nakladatelství Odeon (1975), 1. díl, kniha 2, kapitola 3, str. 87.
8. 4. Nefi 1:17.
9. Skutkové 10:34–35.
10. Matouš 25:35, 38, 40.

Starší Randy D. Funk
Sedmdesátník

Povolání Pánem oznamovat Jeho slovo

Pokud budete pokorní a poslušní a budete naslouchat hlasu Ducha, bude vám vaše misionářská služba přinášet velké štěstí.

Když mi byla vloni v dubnu vyjádřena podpora jako generální autoritě, sloužil jsem jako president misie v Indii. Během této služby jsem byl osobně svědkem toho, co mi řekl jiný bývalý president misie: „Misionáři této Církve jsou prostě úžasní.“¹

Jedním z mnoha úžasných misionářů, se kterými jsme se sestrou Funkovou sloužili, byl starší Pokhrel z Nepálu. Když byl členem Církve teprve dva roky, byl povolán sloužit v anglicky mluvící Indické misii Bengaluru. Řekl by vám, že nebyl dostatečně připravený. To bylo pochopitelné. Misionáře neviděl, dokud se sám jedním nestal, protože v Nepálu žádní mladí misionáři neslouží. Anglicky neuměl ani natolik, aby porozuměl pokynům obsaženým v jeho povolání. Když dorazil do misionářského výcvikového střediska, místo slušných kalhot, bílých košil a vázanek si přivezl, jak sám řekl, „pět párů džín, pár triček a spoustu gelu na vlasy“.²

Řekl, že i poté, co si pořídil vhodné oblečení, měl během prvních pár týdnů každý den pocit nedostatečnosti. Toto období své misie popsal takto: „Nejenže pro mě

byla těžká angličtina, ale práce byla právě tak náročná. ... Navíc jsem byl hladový, unavený a stýskalo se mi po domově. ... I navzdory své nelehké situaci jsem byl odhodlaný. Trpěl jsem pocitu slabosti a nedostatečnosti. V takových chvílích jsem se modlil o pomoc k Nebeskému Otcí. Když jsem se pomodlil, pokaždé a bez výjimky jsem pocítil útěchu.“³

Přestože misionářská práce byla pro staršího Pokhrela nová a náročná, sloužil s velkou vírou a věrností a snažil se porozumět tomu, čemu se učil z písem, z příručky *Kažte evangelium mě* a od vedoucích misie, a řídit se tím. Stal se mocným učitelem evangelia – v angličtině – a vynikajícím vedoucím. Po misii a jisté době strávené v Nepálu se vrátil do Indie, aby tam získal vzdělání. Od ledna slouží jako president odbočky v Novém Dillí. Díky skutečnému růstu, který zažil jako misionář, nadále přispívá v Indii ke skutečnému růstu Církve.

Jak se z mladého muže, který nikdy neviděl misionáře, stal misionář s takovou duchovní silou? Jak můžete vy jako misionáři obdržet duchovní moc k otevírání dveří, schránek a srdcí

těch, kterým na misi budete sloužit? Odpovědi nalezneme jako obvykle v písmech a ve slovech žijících proroků a apoštolů.

Když bylo evangelium v červenci roku 1837 poprvé hlášáno v Anglii, Pán zjevil: „Kterékoli pošlete ve jménu mém, hlasem bratří svých, Dvanácti, náležitě doporučené a zplnomocněné vámi, budou mít moc otevírat dveře království mého pro jakýkoli národ, kamkoli je pošlete.“⁴

Ať jste posláni kamkoli nebo pověřeni sloužit v kterékoli misii, vězte, že toto pověření bylo náležitě doporučeno členem Dvanácti a že jste povoláni prorokem Páně. Jste povoláni skrze „prorocství a skrze vkládání rukou“.⁵

Pán poté stanovil podmínky, za jakých bude tento slib naplněn. Řekl: „Nakolik [což znamená, že slib bude naplněn, *pokud*] se [misionáři, kteří jsou posláni,] [1] pokoří přede mnou a [2] setrvají ve slovu mém a [3] budou poslouchati hlas Ducha mého.“⁶

Pánovy sliby jsou jasné. Abyste měli duchovní moc nezbytnou pro otevírání dveří království Božího v národě, do kterého jste posláni, musíte být pokorní a poslušní a musíte umět naslouchat Duchu a řídit se Jím.

Tyto tři vlastnosti jsou úzce provázány. Pokud jste pokorní, budete chtít být poslušní. Pokud jste poslušní, budete pocíťovat Ducha. Duch je zcela zásadní, neboť jak učil president Ezra Taft Benson: „Bez Ducha nikdy neuspějete *bez ohledu* na své talenty a schopnosti.“⁷

Jako president misie jsem občas měl pohovor s misionáři, kterým se nedařilo, protože ještě nebyli úplně čistí. Žili pod úrovní svého duchovního potenciálu. Bez ohledu na to, jak těžce pracovali nebo kolik dobra vykonali, nedokázali pocíťovat pokoj a těšit se ze společenství

Ducha Svatého, dokud se nepokořili, neučinili úplné pokání a nestali se podílníky na Spasitelově milosrdenství a milosti.

Pán dává svým služebníkům pokyn, aby byli pokorní, protože proces, kterým se stáváme duchovně zdravými, začíná zlomeným srdcem. Pomyslete na dobro pocházející ze zlomených věcí – tvrdá půda je prolomena, aby bylo zaseto obilí. Zrno je rozlomeno, aby byl vyroben chléb. Chléb je nalámán, aby se stal symbolem svátosti. Když kající člověk přijímá svátost se zlomeným srdcem a zkroušeným duchem, je uzdraven.⁸ Když činíme pokání a jsme skrze Usmíření Ježíše Krista uzdraveni, můžeme toho Spasiteli při své službě nabídnout mnohem více. „Ano, pojdte k němu a obětujte mu celou duši svou jako oběť.“⁹

Pokud vás tíží hřích a potřebujete činit pokání, učíte tak, prosím, ihned. Když Spasitel uzdravil sužované, často je vybědl, aby povstali. Písma zaznamenávají, že tak učinili bezprostředně neboli ihned.¹⁰ Abyste byli uzdraveni ze svých duchovních soužení, přijměte prosím Jeho výzvu a povstaňte. Bez odkladu si promluvte se svým biskupem, presidentem odbočky nebo presidentem misie a zahajte proces pokání nyní.

Uzdravující moc Usmíření vám do

duše vnese pokoj a umožní vám pociťovat Svatého Ducha. Spasitelova oběť je nepředstavitelná, ale naše hříchy, třebaže početné a závažné, mohou být sečteny a vyznány, opuštěny a odpuštěny. „A jak veliká je jeho radost nad duši činící pokání.“¹¹

Tento slib z Nauky a smluv je mocný: „Nechť ctnost zdobí myšlenky tvé neustále; potom bude růsti sebedůvěra tvá v přítomnosti Boží.“¹² Budete-li vést ctnostný život, budete pociťovat pokojné sebevědomí ohledně svého postavení před Bohem a budete mít moc Ducha, aby byla s vámi.¹³

Ti, kteří jsou novými členy Církve nebo kteří se nedávno vrátili k plné aktivitě, si mohou říci: „Jsem způsobilý a mám touhu sloužit, ale nevím, jestli mám dostatečné znalosti.“ V dubnu nás president Thomas S. Monson učil: „Poznání pravdy a odpovědi na naše nejhlubší otázky k nám přicházejí, jsme-li poslušní příkázání Božích.“¹⁴ Vědomí toho, že skrze poslušnost získáváme poznání, je velmi uklidňující!

Jiní mohou mít pocit, že talenty, schopnosti či zkušenosti, které mohou nabídnout, jsou omezené. Pokud máte takové obavy, vzpomeňte si na příběh staršího Pokhrela. Připravte se, jak nejlépe dokážete, a vězte, že Nebeský

Otec vaše úsilí vynaložené s pokorou a poslušností znásobí. Starší Richard G. Scott poskytl tuto povzbudivou radu: „Když jsme poslušní Pánových příkázání a sloužíme nesobecky Jeho dětem, je přirozeným důsledkem moc od Boha – moc dělat toho více, než bychom zvládli sami. Naše porozumění, talenty a schopnosti jsou umocněny, protože získáváme sílu a moc od Pána.“¹⁵

Když budete důvěřovat Pánu a Jeho dobrotivosti, Všemohoucí Bůh bude skrze vás žehnat svým dětem.¹⁶ Starší Hollings z Nevady to poznal již na začátku své misie. Den poté, co přijel do Indie, jsme ho se sestrou Funkovou odvezli do Rajahmundry, jeho první oblasti. Odpoledne šli starší Hollings a starší Ganaparam navštívit jednu členku Církve a její matku. Matka si přála dozvědět se toho o Církvi více, protože viděla, jak evangelium žehná životu její dcery. Sestra Funková se k misionářům přidala, aby navázala přátelské vztahy. Vzhledem k tomu, že lekce byla v angličtině a matka hovořila pouze jazykem telugu, byl tam přítomen i jeden bratr z odbočky jako překladatel.

Starší Hollings měl při své úplně první schůzce za úkol učít Prvnímu vidění slovy Proroka Josepha. V tom okamžiku se obrátil na sestru Funkovou a s vědomím, že to bude

překládáno, se zeptal: „Mám to říci slovo od slova?“

Ona odvětila: „Řekněte to slovo od slova, aby Duch mohl vaše slova dosvědčit.“

Když tento nový misionář upřímně učil o Prvním vidění slovy Proroka, výraz v obličeji této drahé sestry se změnil. V očích se jí objevily slzy. Poté, co starší Hollings toto velkolepé poselství dokončil, a ještě než byla jeho slova přeložena, se tato sestra se slzami v očích svým rodným jazykem zeptala: „Mohu být pokřtěna? A můžete učít i mého syna?“

Moji mladí spoluslužebníci, dveře a srdce se poselství evangelia otevírají každý den – poselství, které dětem Božím po celém světě přináší naději, pokoj a radost. Pokud budete pokorní a poslušní a budete naslouchat hlasu Ducha, bude vám vaše misionářská služba přinášet veliké štěstí.¹⁷ Jak úžasné je být misionářem

v této době – v čase, kdy Pán urychluje své dílo!

Vydávám svědectví o Spasiteli Ježíši Kristu a o Jeho božském příkazu:¹⁸ „Protož jdouce, učte všechny národy.“¹⁹ Toto je Jeho Církev. Vede ji skrze žijící proroky a apoštoly. Během následující hodiny nás bude učít První předsednictvo. Kéž jsme „[hbitými] v pozorování“,²⁰ tak jako Mormon, abychom, až obdržíme povolání, byli způsobilí a schopní s mocí Ducha prohlásit: „Vizte, jsem učedníkem Ježíše Krista, Syna Božího. Byl jsem jím povolán, abych oznamoval slovo jeho mezi lidem jeho, aby oni mohli mít věčný život.“²¹ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Osobní rozhovory s Dennisem C. Brimhallem, presidentem Kentucké misie Louisville v letech 2005–2008.
2. Ashish Pokhrel, „My Name Is Ashish Pokhrel and This Is My Story“ (nepublikovaný osobní životopis, září 2011).
3. Pokhrel, „My Name Is Ashish Pokhrel“.
4. Nauka a smlouvy 112:21.
5. Články víry 1:5.
6. Nauka a smlouvy 112:22.
7. Ezra Taft Benson, *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2004), 176.
8. Myšlenky převzaty z proslovu proneseného starším Jeffreyem R. Hollandem na konferenci kůlu Bountiful Utah North, 8.–9. června 2013.
9. Omni 1:26.
10. Viz Marek 5:41–42; Jan 5:8–9.
11. Nauka a smlouvy 18:13.
12. Nauka a smlouvy 121:45.
13. Viz Nauka a smlouvy 121:46.
14. Thomas S. Monson, „Poslušnost přináší požehnání“, *Liahona*, květen 2013, 89.
15. Richard G. Scott, „Pokoj v domově“, *Liahona*, květen 2013, 30.
16. Když starší Russell M. Nelson popisoval, co budou všichni noví misionáři dělat, řekl: „Budou dělat to, co misionáři dělali vždy. Budou kázat evangelium! Budou žehnat dětem Všemohoucího Boha!“ („Svezte se na vlně“, *Liahona*, květen 2013, 45.)
17. Viz *Kažte evangelium mé*, v.
18. Viz Thomas S. Monson, „Pojďte, vy všichni synové Boží“, *Liahona*, květen 2013, 66.
19. Matouš 28:19.
20. Mormon 1:2.
21. 3. Nefi 5:13.

President Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Ted' už to zvládnete!

Pokud budeme ochotni pokaždé vstát a pokračovat dál po cestě ..., můžeme se z neúspěchů poučit, a v důsledku toho se stát lepšími a šťastnějšími lidmi.

Když jsem byl mladý, zdálo se, že upadnout a vstát je jeden a tentýž pohyb. Avšak s ubíhajícími lety jsem dospěl ke znepokojivému závěru, že zákony fyziky se změnilly – a ne k mému prospěchu.

Nedávno jsem byl se svým 12letým vnukem lyžovat. Užívali jsme si společný čas, když vtom jsem najel na zledovatělé místo, což skončilo grandiózním pádem, po němž jsem přistál na prudkém svahu.

Zkoušel jsem všechno možné, abych se postavil, ale nešlo to – spadl jsem a nedokázal jsem vstát.

Fyzicky jsem byl v pořádku, ale poněkud potlučené bylo mé ego. A tak jsem se ujistil, že mám správně nasazenou helmu a brýle, protože jsem si velmi přál, aby mě ostatní lyžaři nepoznali. Představoval jsem si, jak tam bezmocně sedím a oni kolem mě elegantně projíždějí a vesele na mě volají: „Dobrý den, bratře Uchtdorfe!“

Začal jsem přemýšlet, jaká opatření si asi moje záchrana vyžádá. Vtom ke mně přijel vnuk. Řekl jsem mu, co se stalo, ale zdálo se, že ho mé vysvětlení toho, proč nemohu vstát, moc nezajímalo. Podíval se mi do očí, sklonil se ke mně, vzal mě za ruku a pevným hlasem řekl: „Dědo, teď už to zvládněš!“

Najednou jsem vstal.

Ještě teď nad tím kroutím hlavou. To, co se jen chvilku předtím zdálo nemožné, se rázem stalo skutečností, protože mi 12letý chlapec podal ruku a řekl: „Teď už to zvládněš!“ Byl to pro mě příliv sebedůvěry, nadšení a síly.

Bratří, v životě mohou nastat chvíle, kdy se zdá, že vstát a jít dál je nad naše schopnosti. Onoho dne na zasněženém svahu jsem se něčemu naučil. I když si myslíme, že nedokážeme vstát, stále existuje naděje. A občas jen potřebujeme někoho, kdo se nám podívá do očí, vezme nás za ruku a řekne: „Teď už to zvládněš!“

Falešná představa tvrdosti

Možná si myslíme, že ženy trpívají pocity nedostatečnosti a zklamání více než muži; a že je to ovlivňuje více než nás. Nejsem si jistý, zda je to pravda. I muži mívají pocity viny, sklíčenosti a selhání. Můžeme předstírat, že nás tyto pocity netrápí, ale ony nás trápí. Můžeme se cítit natolik zatíženi svými neúspěchy a nedostatky, že si začínáme myslet, že už se nám nikdy nic nepovede. Můžeme si dokonce myslet, že když jsme už několikrát upadli, jsou pády naším údělem. Jak napsal jeden spisovatel: „A tak sebou

zmítáme dál, lodě deroucí se proti proudu, bez přestání unášeni zpátky do minulosti.“¹

Byl jsem svědkem toho, jak muži s velikým potenciálem a plní milosti zanechali náročné práce na budování království Božího, protože se jim jednou či dvakrát něco nepodařilo. Jednalo se o slibné muže, kteří se mohli stát výjimečnými nositeli kněžství a služebníky Božími. Ale protože klopýtli a ztratili odvalu, upustili od svých kněžských závazků a začali sledovat jiné, ale méně účtyhodné cíle.

A tak jdou dál, žijí jen ve stínu života, který by jinak mohli vést, a nedosahují potenciálu, na nějž mají přirozené právo. Jak to s lítostí vyjádřil básník, tito muži patří mezi ony nešťastné duše, jež „umírají s [většinou svých písní stále] v hrudi“.²

Nikdo nemá radost z neúspěchu. A zvláště nepříjemné je to, když náš neúspěch vidí druhí – zejména ti, které máme rádi. Všichni chceme být respektovaní a vážení. Chceme být mistry. Ale my smrtelníci nemůžeme být mistry, aniž bychom pro to něco udělali a byli disciplinovaní nebo aniž bychom chybovali.

Bratří, náš osud není určován tím, kolikrát klopýtáme, ale tím, kolikrát znovu vstaneme, oprášíme se a vykročíme vpřed.

Zármutek podle Boha

Jak víme, tento smrtelný život je zkouškou. Ale protože nás Nebeský Otec miluje dokonalou láskou, ukazuje nám, kde najít odpovědi. Dal nám mapu, která nám umožňuje orientovat se v nejistém terénu a mezi nečekanými problémy, s nimiž se každý z nás setkává. Součástí této mapy jsou i slova proroků.

Sejdeme-li na scestí – pokud padneme nebo se odchýlíme od cesty našeho Nebeského Otce –, slova

proroků nám řeknou, jak se zvednout a dostat se zpět na cestu.

Ze všech zásad, jimž proroci po staletí učí, je stále znovu a znovu zdůrazňováno jedno konkrétní poselství plné naděje, které hřeje u srdce – že lidé mohou činit pokání, změnit směr a vrátit se zpět na pravou cestu uřednictví.

To neznamená, že bychom se měli spokojit se svými slabostmi, chybami či hříchy. Ale mezi zármutkem kvůli hříchu, jenž vede k pokání, a zármutkem, jenž vede k zoufalství, je důležitý rozdíl.

Apoštol Pavel učil, že „[zármutek], kterýž jest podlé Boha, ten pokání k spasení působí, ... ale [zármutek] světa smrt způsobuje“.³ *Zármutek podle Boha* nás podněcuje ke změně a k naději skrze Usmíření. *Zármutek světa* nás sráží, ničí naději a přesvědčuje nás, abychom podléhali dalším pokušením.

Zármutek podle Boha vede k obrácení⁴ a ke změně srdce.⁵ Způsobuje, že nenávidíme hřích a milujeme dobro.⁶ Povzbuzuje nás, abychom vstali a kráčeli ve světle Kristovy lásky. Opravdové pokání znamená proměnu, nikoli muka či soužení. Ano, upřímná lítost a opravdové výčitky svědomí kvůli neposlušnosti jsou často bolestivými a velmi důležitými kroky v posvátném procesu pokání. Ale vedou-li pocity viny k tomu, že

sami sebe nenávidíme, nebo když nám brání, abychom znovu vstali, pak naše pokání spíše ztěžují, než aby mu napomáhaly.

Bratří, existuje lepší způsob. Povstaňme a staňme se muži Božími. Máme mistra, Spasitele, který za nás prošel údolím stínu smrti. Dal sám sebe jako výkupné za naše hříchy. Nikdo nikdy neprokázal větší lásku, než byla tato – Ježíš Kristus, Beránek bez poskvrny, se sám dobrovolně položil na obětní oltář a zaplatil cenu za naše hříchy do „posledního haléře“.⁷ Vzal na sebe naše utrpení. Vzal na svá bedra naše břemena a pocity viny. Drazí přátelé, když se rozhodujeme, že půjdeme k Němu, když na sebe bereme Jeho jméno a kráčíme směle po cestě uřednictví, pak je nám skrze Usmíření přislíbeno nejen štěstí a „pokoj v tomto světě“, ale také „věčný život ve světě, který přijde“.⁸

Když uděláme chybu, když zhřešíme a upadneme, přemýšlejme o tom, co to znamená činit opravdové pokání. Znamená to obrátit srdce a vůli k Bohu a zříci se hříchu. Opravdové, upřímné pokání s sebou nese ono nebeské ujištění, že „teď už to zvládneme“.

Kdo jste?

Jednou z protivníkových metod, jak nám zabránit v pokroku, je uvést nás v omyl ohledně toho, kdo opravdu jsme a po čem opravdu toužíme.

Chceme trávit čas s dětmi, ale zároveň chceme provozovat své mužské koníčky. Chceme zhubnout, ale zároveň si chceme pochutnat na jídellech, která máme rádi. Chceme se stát takovými, jako je Kristus, ale zároveň chceme říct něco od plic tomu člověku, který nám na silnici nedal přednost.

Satanovým záměrem je pokoušet nás, abychom vyměnili drahocenné perly opravdového štěstí a věčných hodnot za falešnou plastovou tretku, která je pouhým zdáním a napodobeninou štěstí a radosti.

Další metodou, jak nás protivník zrazuje od toho, abychom vstali, je přimět nás, abychom pohlíželi na příkázání jako na něco, co je nám nuceno. Myslím si, že lidskou přirozeností je v první řadě bránit se všemu, co nevypadá jako náš vlastní nápad.

Pokud na zdravou stravu a cvičení pohlížíme jen jako na něco, co od nás očekává lékař, pak se nám nejspíš nebude dařit. Pokud se na toto rozhodnutí díváme jako na to, kdo jsme a kým se chceme stát, pak máme větší šanci, že v nastoupeném směru vytrváme.

Pokud na domácí učení pohlížíme jen jako na cíl presidenta kůlu, tak možná nebudeme jeho plnění přikládat tak velkou váhu. Pokud se na něj ovšem díváme jako na svůj cíl – jako na něco, co toužíme dělat, abychom se stali více takovými, jako

je Kristus, a sloužili druhým –, pak nejenže splníme svůj závazek, ale provedeme to takovým způsobem, který požehná rodinám, jež navštívujeme, a také té naší.

Dost často jsme my sami těmi, komu pomáhají přátelé nebo členové rodiny. Když se ale s pozornými očima a s motivem starostlivého srdce rozhlédneme kolem sebe, rozpoznáme příležitosti od Pána, jak pomoci druhým znovu vstát a jít směrem k jejich skutečnému potenciálu. Písma říkají: „Všecko, což byste koli činili, [srdce] činite, jako Pánu, a ne lidem.“⁹

Úžasným zdrojem duchovní síly je vést poctivý a spravedlivý život se zrakem upřeným na to, kde bychom chtěli být na věčnosti. Dokonce i když tento božský cíl vidíme pouze okem víry, pomáhá nám to zůstat na správné cestě.

Když svou pozornost zaměřujeme hlavně na své každodenní úspěchy či selhání, můžeme ztratit směr, zabloudit a padnout. Budeme-li mít před očima vyšší cíle, pomohou nám stát se lepším synem a bratrem, laskavějším otcem a láskyplnějším manželem.

Dokonce i ti, kteří touží po božských cílech, mohou čas od času klopýtnout, ale nebudou poraženi. Důvěřují slibům Boha a spoléhají se na ně. Znovu povstanou se zářivou nadějí ve spravedlivého Boha a s inspirující vizí nádherné budoucnosti. Vědí, že teď už to zvládnou.

Teď už to zvládnete

Každý člověk, mladý či starý, má osobní zkušenosti s pády. Pády jsou pro nás smrtelníky běžnou součástí života. Ale pokud budeme ochotni pokaždé vstát a pokračovat dál po cestě za duchovními cíli, které nám Bůh dal, můžeme se z neúspěchů poučit, a v důsledku toho se stát lepšími a šťastnějšími lidmi.

Drazí bratří, drazí přátelé, přijdou chvíle, kdy si budete *myslet*, že nemůžete vstát či pokračovat. Důvěřujte Spasiteli a Jeho lásce. S vírou v Pána Ježíše Krista a s mocí a nadějí znovuzřízeného evangelia *dokážete* kráčet zpřímá a jít vpřed.

Bratří, máme vás rádi. Modlíme se za vás. Kéž byste jen mohli slyšet presidenta Monsona, jak se za vás modlí. Ať jste mladým otcem, starším nositelem kněžství, nebo nově vysvěceným jáhnem, myslíme na vás. Pán na vás myslí!

Přiznáváme, že vaše cesta bude občas obtížná. Ale ve jménu Páně vám slibuji toto: povstaňte a kráčejte ve stopách našeho Vykupitele a Spasitele, a jednoho dne pohlédnete zpět a budete naplněni věčnou vděčností za to, že jste se rozhodli důvěřovat Usmíření a jeho moci

pozvedat vás a dodávat vám sílu.

Drazí přátelé a bratří, bez ohledu na to, kolikrát jste již uklouzli nebo upadli, povstaňte! Vaše určení je nádherné! Stůjte zpřímá a kráčejte ve světle znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista! Jste silnější, než si myslíte. Jste schopnější, než si dokážete představit. Teď už to zvládnete! O tom svědčím v posvátném jménu našeho Mistra a Vykupitele, Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. F. Scott Fitzgerald, *The Great Gatsby* (1925), 180.
2. „The Voiceless“, *The Complete Poetical Works of Oliver Wendell Holmes* (1908), 99.
3. 2. Korintským 7:10; zvýraznění přidáno.
4. Viz Skutkové 3:19.
5. Viz Ezechiel 36:26; 2. Korintským 5:17; Mosiáš 3:19.
6. Viz Mosiáš 5:2.
7. Matouš 5:26.
8. Nauka a smlouvy 59:23.
9. Kolossenským 3:23.

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Obvazujte jim rány

Modlím se o to, abychom se připravili poskytnout jakoukoli kněžskou službu, kterou před nás Pán na naší cestě smrtelností může postavit.

My všichni jsme požehnáni zodpovědností za druhé. Být nositelem kněžství Božího znamená být volán Bohem k zodpovědnosti za věčný život Jeho dětí. Je to skutečné, je to nádherné a občas se tím můžeme cítit přemoženi.

Dnes večer mi naslouchají presidenti kvor starších, kteří vědí, co tím myslím. Jednomu z vás se přihodilo následující. Pravděpodobně se to přihodilo mnohým z vás – a ne jednou. Podrobnosti se mohou lišit, ale je to tatáž situace.

Požádal vás o pomoc starší, kterého moc neznáte. Právě zjistil, že dnes musí přestěhovat manželku a malého synka z bytu, ve kterém dosud bydleli, do jiného bytu poblíž.

S manželkou již požádali jednoho přítele o zapůjčení nákladního auta, aby mohli svou domácnost a osobní věci přestěhovat. Přítel jim nákladní auto půjčil. Mladý otec začal vše, co vlastnili, nakládat do auta, ale během prvních pár minut si namohl záda. Přítel, který jim auto půjčil, jim kvůli své zaneprázdněnosti nemohl pomoci. Mladý otec byl zoufalý. Vzpomněl si na vás, na svého presidenta kvora starších.

Když vás požádal o pomoc, bylo již odpoledne. Ten den se večer konala církevní schůzka. Manželce jste již

slíbili, že jí pomůžete s domácími pracemi. Děti vás požádaly, abyste s nimi něco udělali, ale ještě jste se k tomu nedostali.

Také jste věděli, že členové vašeho kvora, obzvláště ti nejvěrnější, ti, které obvykle žádáte o pomoc, jsou pravděpodobně pod tímž časovým tlakem jako vy.

Pán věděl, že takové dny nastanou, když vás do této funkce povolal, a proto vám dal na povzbuzení jeden příběh. Je to podobenství pro přetížené nositele kněžství. Někdy ho nazýváme příběhem o milosrdném Samaritánovi. Ve skutečnosti je to však příběh pro skvělého nositele kněžství v těchto hektických a obtížných posledních dnech.

Tento příběh dokonale sedí na přetaženého služebníka kněžství. Pamatujte však, že jste Samaritáni, a ne kněží nebo Levíté, kteří kolem zraněného muže jen prošli.

Možná vás tento příběh nenapadl, když jste těmto těžkostem čelili. Modlím se ale o to, abyste na něj pomysleli, až tyto dny znovu nastanou, neboť ony vskutku nastanou.

V písmech se nepíše, proč Samaritán cestoval z Jeruzaléma do Jericha. Není pravděpodobné, že by se jen tak procházel, protože musel vědět,

že lupiči číhají na neopatrné. Měl pro cestu vážný důvod, a jak bylo zvykem, měl s sebou tažné zvíře i olej a víno.

Když Samaritán uviděl zraněného muže, zastavil, protože byl podle slov Páně pohnut soucitem.

Soucit však pouze nepociťoval, on podle něho i jednal. Vždy mějte na paměti podrobnosti tohoto příběhu:

„A přistoupiv, uvázal rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ jej na hovado své, vedl do hospody, a péči o něj měl.

Druhého pak dne odjiti maje, vyňav dva peníze, dal hospodáři, a řekl jemu: Měj o něj péči, a cožkoli nad to vynaložíš, já když se vrátím, zaplatím tobě“.¹

Vám a nositelům kněžství, které jste povoláni vést, se může dostat alespoň tři ujištění. Zaprvé – pokud o to požádáte, Pán vám dá pocítit soucit, který vůči potřebným pocítuje On sám. Zadruhé – poskytne vám další lidi, jako byl onen hostinský, kteří budou sloužit s vámi. A zatřetí – Pán, tak jako milosrdný Samaritán, bohatě vynahradí snahu všech těch, kteří se do pomoci potřebným zapojí.

Presidenti kvor, vy jste podle těchto ujištění zřejmě jednali již nejednou. Požádali jste další nositele Pánova kněžství o pomoc s důvěrou, že soucitně pomohou. Nebáli jste se požádat ty, kteří v minulosti pomohli nejčastěji, protože jste věděli, že pocítují soucit snadno. Požádali jste je s vědomím, že když se v minulosti rozhodli pomoci, pocítili Pánovu štědrost. Požádali jste někoho, kdo již nesl těžké břemeno, s vědomím, že čím větší obětí přináší, tím víc mu to Pán vynahradí. Ti, kteří pomohli již dříve, pocítili zaplavující vděčnost Spasitele.

Právě tak jste mohli být inspirováni k tomu, abyste někoho o pomoc s nakládáním a vykládáním auta nepožádali. Vy, jako vedoucí, znáte členy svého kvora a jejich rodiny dobře. Pán je zná dokonale.

On ví, čí manželka již téměř nemůže dál, protože její manžel není schopen najít si čas, aby se postaral o její potřeby a udělal, co od něj potřebuje. On ví, čí děti by byly požehnány tím, kdyby viděly, jak jejich otec znovu pomáhá druhým, nebo zda by tyto děti potřebovaly pocítit, že otci na nich záleží natolik, aby tohoto dne strávil nějaký čas s nimi. On však také ví, kdo potřebuje výzvu ke službě, ale přitom se možná nezdá být právě slibným či ochotným kandidátem.

Vy nemůžete znát všechny členy svého kvora dokonale, ale Bůh ano. A tak jste se, jako již tolikrát, pomodlili o to, abyste věděli, koho požádat o pomoc se službou druhým. Pán ví, kdo bude požehnán, když jej o pomoc požádáte, a čí rodina bude požehnána, když jej o pomoc nepožádáte. Toto je zjevení, které můžete očekávat jako vedoucí v kněžství.

Jako mladý muž jsem toho byl svědkem. Byl jsem prvním asistentem v kvoru kněží. Biskup mi jednoho dne zatelefonoval domů. Řekl, že by byl rád, abych s ním šel navštívit jednu velmi potřebnou vdovu. Řekl, že mě potřebuje.

Když jsem na něho čekal, až mě doma vyzvedne, vrtalo mně něco hlavou. Věděl jsem, že biskup má silně a moudře rádce. Jeden byl známým soudcem. Druhý vedl velkou společnost a později se stal generální autoritou. I sám biskup pak jednoho dne sloužil jako generální autorita. Proč tento biskup řekl jednomu nezkušenému knězi: „Potřebuji tvoji pomoc“?

Nyní již lépe chápu, co mi býval mohl říct: „Pán ti potřebuje požehnat.“ Doma u oné vdovy jsem byl svědkem toho, jak biskup k mému úžasu této ženě řekl, že od Církve nemůže dostat žádnou pomoc, dokud nevyplní rozpočtový formulář, který jí dal již dříve. Cestou domů, když viděl, jak mě to

šokovalo, se usmíval mému překvapení a řekl: „Hale, když získá kontrolu nad tím, jak utrácí, bude schopna pomáhat druhým.“

Při jiné příležitosti mě biskup vzal s sebou do domova rodičů, kteří byli alkoholici a kteří poslali dvě vyděšená děvčátka, aby nám otevřela dveře. Když si biskup s těmito děvčátky popovídal, odešli jsme a on mi řekl: „Tragické okolnosti jejich života zatím změnit nemůžeme, ale mohou pocítit, že je Pán miluje.“

Jiný večer mě vzal s sebou k jednomu muži, který již léta nepřišel na shromáždění. Biskup mu řekl, jak moc ho má rád a jak moc ho sbor potřebuje. Nezdálo se, že to tohoto muže nějak zvlášť ovlivnilo. Ale tato příležitost a každá další, při které mě biskup

vzal s sebou, velmi ovlivnila mě.

Neexistuje způsob, jak bych zjistil, zda se biskup modlil o to, aby věděl, který kněz má být požehnán díky tomu, že s ním půjde na tyto návštěvy. Často s sebou mohl vzít jiné kněze. Avšak Pán věděl, že jednoho dne budu biskupem, který bude vyzývat ty, jejichž víra vychladla, aby se vrátili k hřejivému evangeliu. Pán věděl, že jednoho dne na mě bude vložena kněžská zodpovědnost za stovky, ba tisíce dětí Nebeského Otce, které mají naléhavé časné potřeby.

Vy, mladí muži, nevíte, na jakou kněžskou službu vás Pán připravuje. Avšak větší výzvou pro každého nositele kněžství je to, aby poskytoval duchovní pomoc. Tuto zodpovědnost má každý z nás. Přichází s členstvím

v kvoru. Přichází s členstvím v rodině. Když bude víra kohokoli ve vašem kvoru nebo ve vaší rodině napadena Satanem, pocítíte soucit. Podobně jako sloužil a projevil milosrdenství onen Samaritán, i vy těmto lidem ve chvíli potřeby poskytnete hojivý balzám pro jejich rány.

Ve vaší službě misionářů na plný úvazek půjdete k tisícům lidí, kteří budou ve veliké duchovní nouzi. Mnozí si dokonce, dokud je nezačnete učit, ani nebudou vědomi toho, že mají duchovní rány, které jim přinesou nekonečnou bídu, pokud je nezačnou léčit. Vyjdete plnit Pánovo pověření zachránit je. Jen Pán jim může obvázat duchovní rány, když přijmou obřady vedoucí k věčnému životu.

Jako členové kvora, domácí učitelé a misionáři nemůžete lidem pomoci napravit duchovní škody, pokud vaše vlastní víra není plná síly. To znamená mnohem více než jen pravidelně číst

písma a modlit se o ně. Modlitba pronesená jen v daném okamžiku a letmý pohled do písem nejsou dostatečnou přípravou. Ujistění o tom, co budete potřebovat, přichází v této radě z 84. oddílu Nauky a smluv: „Ani nevěnujte předem myšlenku tomu, co budete říkati; ale neustále si v mysli ukládejte jako poklad slova života a v pravou hodinu vám bude dána ta část, jež bude odměřena každému člověku.“²

Tohoto slibu se můžeme dožadovat jen tehdy, pokud si slova života ukládáme „jako poklad“ – a to neustále. Ona část verše o ukládání pokladu pro mě znamená, že mám ze slov něco pocítit. Když jsem se například snažil pomoci někomu, kdo kolísal ve víře ohledně božského povolání Proroka Josepha Smitha, tyto pocity se mi vrátily.

Nejsou to jen slova z Knihy Mormonovy. Je to pocit ujistění o pravdě, který přichází, kdykoli si přečtu i jen

několik řádek z Knihy Mormonovy. Nemohu slíbit, že ho získá každý, kdo je nakažen pochybami ohledně Proroka Josepha nebo Knihy Mormonovy. Vím ale, že Joseph Smith je prorok Znovuzřízení. Vím, že Kniha Mormonova je slovo Boží, protože si jí velmi vážím.

Z vlastní zkušenosti vím, že ujistění o pravdě můžete získat od Ducha, protože tak jsem ho získal i já. Vy i já toto ujistění musíme mít předtím, než nám Pán přivede do cesty poutníka, kterého máme rádi a kterého zranili nepřátelé pravdy.

Musíme se připravit ještě na něco. Jistou lidskou vlastností je skutečnost, že se stáváme otrlými vůči bolesti druhých. To je jedním z důvodů, proč nám Spasitel tak obšírně vyprávěl o svém Usmíření a o tom, že na sebe vzal bolesti a zármutek všech dětí Nebeského Otce, aby mohl poznat, jak jim pomoci.

Ani ti nejlepší smrtelní nositelé kněžství Nebeského Otce nedosahují takové úrovně soucitu snadno. Lidé mají sklon být netrpělivými s těmi, kteří nechápou pravdu, kterou my vidíme tak snadno. Musíme být opatrní, aby naše netrpělivost nebyla vykládaná jako odsouzení nebo odmítnutí.

Při přípravě na to, abychom v Pánově zastoupení mohli pomáhat jako Jeho kněžští služebníci, nás může vést jedna pasáž z písem. Popisuje dar, který budeme potřebovat na cestu, kamkoli nás Pán vyšle. Milosrdný Samaritán tento dar měl. Budeme ho potřebovat a Pán nám řekl, jak ho můžeme nalézt:

„Pročež, milovaní bratří moji, nemáte-li pravou lásku, nejste ničím, neboť pravá láska nikdy nepomíjí. Pročež, přilněte k pravé lásce, která je největší ze všeho, neboť všechny věci musejí pominouti –

Ale pravá láska je čistá láska Kristova a vytrvá na věky; a kdokoli bude posledního dne shledán, že ji má, s tím bude dobře.

Pročež, milovaní bratří moji, modlete se k Otci z celé síly srdce, abyste mohli býti naplněni touto láskou, kterou uděluje všem, kteří jsou pravými následovníky Syna jeho, Ježíše Krista; abyste se mohli státi syny Božími; abychom, až se zjeví, byli jako on, neboť ho budeme viděti takového, jaký je; abychom mohli míti tuto naději; abychom mohli býti očištěni tak, jako on je čistý.“³

Modlím se o to, abychom se připravili poskytnout jakoukoli kněžskou službu, kterou před nás Pán na naší cestě smrtelností může postavit. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Lukáš 10:33–35.
2. Nauka a smlouvy 84:85.
3. Moroni 7:46–48.

President Thomas S. Monson

Praví pastýři

Domácí učení zodpovídá mnohé modlitby a umožňuje nám sledovat proměny, k nimž může v životě lidí docházet.

Dnes večer jsou v Konferenčním centru v Salt Lake City a na místech blízkých i vzdálených shromáždění nositelé kněžství Božího. Jste vskutku „královské kněžstvo“ – dokonce „rod vyvolený“, jak prohlásil apoštol Petr.¹ Jsem poctěn, že mám výsadu k vám hovořit.

Když jsem vyrůstal, jezdívala naše rodina každé léto do kaňonu Provo, což je asi 70 kilometrů jižně a trochu na východ od Salt Lake City, kde jsme několik týdnů bydlívali v rodinném srubu. My chlupci jsme se pokaždé nemohli dočkat, až půjdeme na ryby k potoku nebo až si zaplaveme, a tak jsme se snažili, aby auto jelo trochu rychleji. Otec tehdy měl Oldsmobile z roku 1928. Když jel přes 50 kilometrů za hodinu, maminka vždy volala: „Zpomal! Zpomal!“ Já jsem volal: „Šlápni na plyn, tati! Šlápni na to!“

Tatínek jel rychlostí 50 kilometrů za hodinu buď až do kaňonu Provo, nebo jen dokud nás za zatáčkou na silnici nezastavilo stádo ovcí. Dívali jsme se na stovky ovcí, jak procházely kolem nás, zdánlivě bez pastýře, a jak šly, poštekávalo jim za patami několik psů. Daleko vzadu bylo vidět pastevece na koni – ten nemíval uzdu, ale jen ohlávku. Pastervec občas sedával v sedle shrbený a pospával, protože

kůň věděl, kam má jít, a všechnu práci dělali ti poštekávající psi.

Porovnejte to s výjevem, který se mi naskytl před mnoha lety v Mnichově v Německu. Byla neděle ráno a my jsme cestovali na misionářskou konferenci. Když jsem se podíval z okénka automobilu misijního presidenta, uviděl jsem pastýře s holí v ruce, který ovce *vedl*. Následovaly ho, ať šel kamkoli. Když zahnul doleva, ovce šly za ním doleva. Když zahnul doprava, šly za ním tím směrem. Srovnával jsem opravdového pastýře, jenž své ovce vede, s pastevcem, který jen jede bezstarostně za nimi.

Ježíš řekl: „Já jsem ten dobrý pastýř, a známť [ovce] své.“² On nám poskytuje dokonalý příklad toho, jaký by opravdový pastýř měl být.

Bratří, jako kněžstvo Boží máme pastýřské zodpovědnosti. Pánova moudrost nám poskytla návod, díky němuž můžeme být pastýři rodin v Církvi, kterým můžeme sloužit, které můžeme učit a kterým můžeme vydávat svědectví. Říká se tomu domácí učení a já bych vám o něm dnes večer něco rád řekl.

Biskup každého sboru v Církvi pověřuje nositele kněžství, aby jako domácí učitelé každý měsíc navštěvovali členy u nich doma. Chodívají ve dvojicích. Je-li to možné, mladý

muž, který je knězem nebo učitelem v Aronově kněžství, doprovází muže dospělého, jenž je držitelem kněžství Melchisedechova. Když vstupují do domu těch, za něž nesou zodpovědnost, má se nositel Aronova kněžství podílet na výuce, která tam bude probíhat. Takový úkol pomůže těmto mladým mužům připravit se na misi i na celoživotní kněžskou službu.

Domácí učení je odpovědí na novodobé zjevení, které mužům vysvěceným ke kněžství dává za úkol „učít, vysvětlovati, nabádati, křtíti ... a navštěvovati příbytek každého člena a nabádati je, aby se modlili nahlas i v skrytu a konali všechny rodinné povinnosti, ... vždy bdí nad církví a býti s jejími členy a posilovati je; a hleděti, aby v církvi nebyla žádná

nepravost ani tvrdost jednoho ke druhému, ani lhaní, pomlouvání, ani zlé řeči“.³

President David O. McKay nabádal: „Domácí učení je jednou z nejnaléhavějších a nejdělejších příležitostí k tomu, abychom pečovali o děti našeho Otce, abychom je inspirovali, radili jim a vedli je. ... Je to božská služba, božské povolání. Naší povinností jako domácích učitelů je přinášet ... Ducha do každé rodiny a do každého srdce. Budeme-li mít tuto práci rádi a vykonávat ji co nejlépe, pak budeme jako ušlechtilí a oddaní učitelé Božích dětí pociťovat nekonečný pokoj, radost a uspokojení.“⁴

V Knize Mormonově čteme, že Alma „vysvěcoval všechny jejich kněze a všechny jejich učitele; a nikdo nebyl vysvěcen, ledaže to byl spravedlný muž.

Tudíž oni bděli nad svým lidem a živili jej věcmi, jež se týkají spravedlivosti.“⁵

Je moudré, když při vykonávání svých zodpovědností v rámci domácího učení zjistíme, jakým potíží čelí členové každé rodiny a porozumíme jim, aby naše učení mohlo být účinné a abychom byli schopni poskytnout potřebnou pomoc.

Návštěva domácích učitelů bude mít rovněž pravděpodobně větší úspěch, pokud si schůzku smluvíme předem. Dovolte mi, abych se s vámi pro ilustraci podělil o zážitek, který jsem měl před několika lety. V té době sestával Misionářský výkonný výbor ze Spencera W. Kimballa, Gordona B. Hinckleyho a Thomase S. Monsona. Jednoho večera bratr a sestra Hinckleyovi pozvali členy výboru a jejich manželky k sobě domů na večeři. Zrovna jsme dojedli výtečné jídlo, když vtom někdo zaklepal na dveře. President Hinckley otevřel a za dveřmi stál jeden z jeho

domácích učitelů. Řekl: „Vím, že nemám domluvenou schůzku a nemám s sebou ani svého společníka, ale měl jsem pocit, že bych měl dnes večer přijít. Nevěděl jsem, že budete mít návštěvu.“

President Hinckley ho zdvořile pozval dál, aby se posadil a poučil tři apoštoly a jejich ženy o povinnostech, které mají jakožto členové. Domácí učitel se o to poněkud nervózně vynasnažil. President Hinckley mu poděkoval za to, že přišel, načež on spěšně odešel.

Zmíním se ještě o jednom příkladu toho, jak neprovádět domácí učení. President Marion G. Romney, který byl před několika lety rádcem v Prvním předsednictvu, čas od času vyprávěl o svém domácím učiteli, který k nim domů přišel jednoho chladného zimního večera. Když byl vyzván, aby se posadil a předal své poselství, stále třímal v ruce klobouk a nervózně přešlapoval. Zůstal stát a řekl: „Víte, bratře Romney, venku je zima, a tak jsem nechal běžet motor od auta, abych ho nemusel vypínat. Jen jsem se stavil, abych mohl říct biskupovi, že jsem u vás byl.“⁶

President Ezra Taft Benson, poté, co zmínil tento zážitek presidenta Romneyho na schůzce nositelů kněžství, řekl: „Umíme to přece mnohem lépe, bratří – mnohem lépe!“⁷ A já souhlasím.

Domácí učení je více než jen rutinní návštěva jednou za měsíc. Naší zodpovědností je učit, inspirovat, motivovat a tam, kde učíme ty, kteří jsou neaktivní, přivést syny a dcery Boží zpět k aktivitě a nakonec i k oslavení.

Abych napomohl našemu úsilí, podělím se o tuto moudrou radu, která se jistě vztahuje i na domácí učitele. Je připisována Abrahamu Lincolnovi: „Pokud chcete získat pro svou věc některého člověka, nejprve

Generální autority Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

PRVNÍ PŘESEDNICTVO

Henry B. Eyring
První rádce

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce

KVORUM DVANÁCTI APOŠTOLŮ

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PŘESEDNICTVO SEDMDESÁTI

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tod R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

PRVNÍ KVORUM SEDMDESÁTI

(v abecedním pořádku)

Marcos A. Adlakonis

Jose L. Alonso

Carlos H. Amador

Ion S. Ardern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Condrige

Claudio R. M. Costa

LeGrand R. Curtis ml.

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Durcan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Fabbello

Eduardo Gavarret

Robert C. Gny

Carlos A. Gobby

Christoffel Golden

Gerrit W. Gong

Walter F. González

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keenan

Erich W. Kopschke

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Peeper

Rafael E. Pino

Bruce D. Poner

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitrati

Steven E. Snow

Michael John U. Teh

Jose A. Teixeira

Juan A. Uceda

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

J. Devin Cornish

Timothy J. Dyches

Bradley D. Foster

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry R. Lawrence

James B. Martino

Jaro Muzzagnari

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Terence M. Vinson

Larry Y. Wilson

PŘESEDÁJÍCÍ BISKUPSTVO

Gérald Gagné
První náčelník

Gary E. Stevenson
Předsedající biskup

Dean M. Davies
Druhý náčelník

Vysílání generální konference dosáhlo podle slov presidenta Thomase S. Monsona „přes kontinenty k lidem po celém světě“. Shora zleva ve směru hodinových ručiček jsou členové Církve a misionáři v Římě v Itálii; v Cavite na Filipínách; v Limě v Peru; v Colleyville v Texasu; ve Foz do Iguaçu v Brazílii; v Londýně v Anglii; v Arraijánu v Panamě a v Lyonu ve Francii.

jej přesvědčte, že jste jeho upřímným přítelem.“⁸ President Ezra Taft Benson nás vybízel: „Především buďte opravdovými přáteli těm lidem a rodinám, které učíte. ... Přítel vykoná víc, než jednu návštěvu z povinnosti každý měsíc. Přítel se zajímá více o to, aby ostatním pomohl, než o to, aby si připsal zásluhy. Příteli na vás záleží. Přítel vám [prokazuje lásku]. Přítel vám naslouchá. A přítel vám podává pomocnou ruku.“⁹

Domácí učení zodpovídá mnohé modlitby a umožňuje nám sledovat proměny, k nimž může v životě lidí docházet.

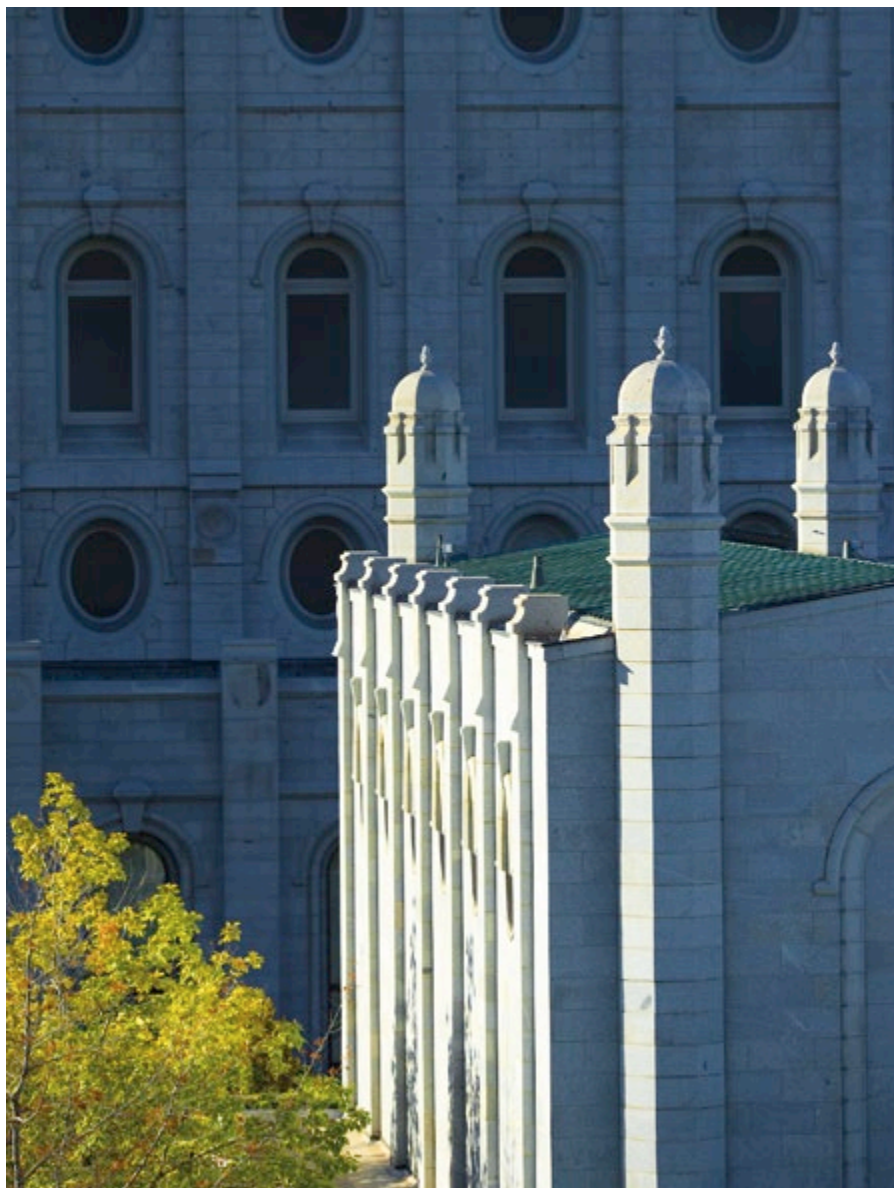
Příkladem tohoto by mohl být Dick Hammer, který do Utahu přišel s jednotkami civilní obrany během hospodářské krize. Seznámil se s mladou ženou Svatých posledních dnů a oženil se s ní. V St. George v Utahu si otevřel kavárnu U Dicka, která se stala oblíbeným místem na schůzky.

Jako domácí učitel Hammerovy rodiny byl povolán Willard Milne, jeden z mých přátel. Protože jsem Dicka Hammera také znal, neboť jsem tiskl jídelní lístky pro jeho kavárnu, tak vždy, když jsem navštívil St. George, jsem se ptával svého přítele, bratra Milneho: „Jak to jde s naším kamarádem Dickem Hammerem?“

Odpověď obyčejně zněla: „Jde to dobře, ale pomalu.“

Když Willard Milne se svým společníkem každý měsíc Hammerovy navštívili, vždy se jim podařilo předat Dickovi a jeho rodině poselství evangelia a podělit se s nimi o svědectví.

Roky ubíhaly a pak mi jednoho dne Willard zavolal, že má dobrou zprávu. „Bratře Monsoně,“ začal, „Dick Hammer se obrátil a nechá se pokřtít. Je mu teď 90 a jsme přátelé téměř celý život. Jeho rozhodnutí mě hřeje u srdce. Mnoho let jsem byl jeho domácím učitelem.“ Když mi

tuto vítanou zprávu sděloval, chvěl se mu hlas.

Bratr Hammer byl opravdu pokřtěn a o rok později vstoupil do nádherného chrámu St. George, kde přijal své obdarování a požehnání pečetením.

Zeptal jsem se Willarda: „Pocítoval jsi někdy beznaděj, když jsi ho jako domácí učitel učil tak dlouho?“

Odpověděl: „Ne, rozhodně to za všechnu tu námahu stálo. Když vidím tu radost, jakou to přineslo členům Hammerovy rodiny, srdce se mi plní vděčností za požehnání, která jim evangelium vneslo do života, a za výsadu, kterou jsem měl, že jsem tomu mohl nějakým způsobem napomoci. Jsem šťastný člověk.“

Bratří, naší výsadou v mnoha následujících letech bude navštěvovat a učit mnoho lidí – ty méně aktivní i ty, kteří jsou evangeliu zcela oddáni. Pokud své povolání budeme vykonávat svědomitě, budeme mít mnoho příležitostí požehnat životu druhých. Naše návštěvy u těch, kteří se vzdálili od aktivity v Církvi, mohou být klíčem, který jim nakonec otevře dveře k návratu.

Mějme to na mysli a podávejme pomocnou ruku těm, za něž zodpovídáme, a uveďme je k Pánovu stolu, aby hodovali na Jeho slově a těšili se ze společenství Jeho Ducha a nebyli již „hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácích Boží“.¹⁰

Sklouzli-li někdo z vás, pokud jde o návštěvy domácího učení, k lhostejnosti, chtěl bych říci, že lepší okamžik pro to, abyste se znovu zasvětili plnění svých povinností v rámci domácího učení, než je právě teď, nenajdete. Rozhodněte se nyní, že vyvinete jakékoli úsilí, kterého bude zapotřebí, abyste se dotkli těch, za něž vám byla dána zodpovědnost. Někdy bude možná zapotřebí trochu více pobízení, abyste pomohli svému společníkovi pro domácí učení najít si čas, aby mohl jít s vámi, ale budete-li vytrvalí, úspěch se dostaví.

Bratří, naše úsilí při domácím učení je neutuchající. Toto dílo neskončí, dokud nás Pán a Mistr neřekne: „To stačí.“ Jsou životy, které je třeba rozjasnit. Jsou srdce, kterých je třeba se dotknout. Jsou duše, které je třeba zachránit. To my máme onu posvátnou výsadu rozjasnit ony drahocenné duše, které nám jsou svěřeny do péče,

dotknout se jich a zachránit je. Máme tak činit věrně a se srdcem naplněným radostí.

Na závěr uvedu jeden konkrétní příklad toho, jakými domácími učiteli máme být. Existuje jeden Učitel, jehož život zastihuje životy všech ostatních. Učil o životě a smrti, o službě a o našem určení. Žil proto, aby sloužil, a ne aby Mu bylo slouženo, aby dával, a ne aby dostával, aby obětoval svůj život pro druhé, a ne aby si zachránil ten svůj. Popsal lásku krásnější než chtíč a chudobu bohatší než poklady. O tomto Učiteli se říkalo, že učil s mocí, a ne tak, jak učili zákoníci.¹¹ Jeho zákony nebyly vytesány do kamene, ale do lidských srdcí.

Mluvím o Mistru Učiteli – Ježíši Kristu, Synu Božím, Spasiteli a Vykupiteli celého lidstva. Biblický záznam o Něm říká, že „chodil, dobře čině“.¹² S Ním jako se spolehlivým

průvodcem a příkladem budeme oprávněni při svém domácím učení získat Jeho božskou pomoc. Životy budou požehnány. Srdce budou utěšena. Duše budou zachráněny. My se staneme pravými pastýři. Aby tomu tak mohlo být, o to se modlím ve jméno onoho velikého Pastýře, Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. 1. Petrova 2:9.
2. Jan 10:14.
3. Nauka a smlouvy 20:42, 47, 53–54.
4. David O. McKay, *Priesthood Home Teaching Handbook*, rev. ed. (1967), ii–iii.
5. Mosiáš 23:17–18.
6. Citován Marion G. Romney, z proslavu proneseného na semináři pro nositele kněžství o domácím učení, 9. srpna 1963.
7. Ezra Taft Benson, „To the Home Teachers of the Church“, *Ensign*, May 1987, 50.
8. Abraham Lincoln, v knize Davida Decampa Thompsona, *Abraham Lincoln, the First American* (1895), 226.
9. Ezra Taft Benson, *Ensign*, May 1987, 50.
10. Efezským 2:19.
11. Viz Matouš 7:28–29.
12. Skutkové 10:38.

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Mým vnoučatům

Je zde jedno zastřešující přikázání, jež nám pomůže vyrovnávat se s potížemi a povede nás přímo k jádru šťastného rodinného života.

Letos uzavřou sňatek naše první dvě vnoučata. Za několik málo let deset jejich bratrance a sestřenic nejspíš dojdou v životě do bodu, kdy přejdou do úžasného světa vytváření rodiny.

Tyto šťastné vyhlídky mě přiměly k hlubokému zamyšlení, když mě vnučky požádaly o radu. V podstatě se zeptaly: „Jaká moje rozhodnutí povedou k tomu, abych byla šťastná?“ A naopak: „Jaká rozhodnutí pravděpodobně povedou k tomu, že budu nešťastná?“

Nebeský Otec stvořil každého z nás jako jedinečnou bytost. Žádní dva z nás nemají přesně tytéž zkušenosti. Žádné dvě rodiny nejsou stejné. Takže není překvapující, že poradit někomu, jak se rozhodnout pro štěstí v rodinném životě, je těžké. Avšak milující Nebeský Otec určil tutéž cestu vedoucí ke štěstí všem svým dětem. Ať již jsou naše osobní vlastnosti či zkušenosti, které získáme, jakékoli, existuje jen jeden jediný plán štěstí. Tím plánem je řídit se všemi Božími přikázáními.

Pro každého z nás, včetně mých vnoučat, která přemýšlejí o manželství, je zde jedno zastřešující přikázání, jež

nám pomůže vyrovnávat se s potížemi a povede nás přímo k jádru šťastného rodinného života. Platí pro všechny vztahy bez ohledu na okolnosti. Opakuje se v písmech a v učení novodobých proroků. Takto je Pánova rada všem těm, kteří spolu chtějí navždy žít v lásce a štěstí, zapsána v Bibli:

„I otázal se jeden z nich zákonník, pokoušeje ho, a rka

Mistře, které jest přikázání veliké v zákoně?

I řekl mu Ježíš: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí mysli své.

To jest přední a veliké přikázání.

Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

Na těch dvou přikázáních všecken zákon záleží i proroci.¹

Na základě onoho jednoduchého prohlášení není těžké shrnout vše, co jsem se naučil o rozhodnutích, která vedou ke štěstí v rodině. Začnu otázkou: „Která rozhodnutí mě vedla k tomu, abych miloval Pána celým srdcem, duší a myslí?“ Pro mě to znamenalo rozhodnout se být tam, kde jsem pociťoval radost z odpuštění skrze Pánovo Usmíření.

Před mnoha lety jsem v Albuquerque v Novém Mexiku pokřtil mladého muže, kterého jsem učil se svým misionářským společníkem. Ponořil jsem tohoto mladíka do vody a zase ho zvedl. Musel být skoro tak vysoký jako já, protože mi mluvil přímo do ucha. Voda z křtitelnice a slzy mu stékaly po tvářích, když s radostí v hlase řekl: „Jsem čistý, jsem čistý.“

Tytéž slzy štěstí jsem viděl i v očích ženy, která popisovala slova jednoho apoštola Božího. Po zpytavém a dojemném rozhovoru jí řekl: „Ve jménu Páně ti odpouštím. On ti dá ujistění o svém odpuštění ve svém vlastním čase a svým vlastním způsobem.“

A tak se i stalo.

Byl jsem svědkem toho, proč Pán říká, že když jsou člověku odpuštěny hříchy, On už na ně nevzpomíná. Mocí Usmíření se lidé, které dobře znám a mám je rád, znovuzrodili a následky hříchu byly zahlazeny. Mé srdce je naplněno láskou ke Spasiteli a k milujícímu Otci, který Ho poslal.

Toto velké požehnání se dostavuje vždy, když povzbuzuji lidi, na nichž mi záleží, aby šli ke Spasiteli a požádali Ho o úlevu od bolesti, o úlevu, kterou může poskytnout jedině On. Proto povzbuzuji ty, které mám rád, aby přijali a zvelebovali každé povolání, jež je jim v Církvi nabídnuto. Toto rozhodnutí je jedním z nejdůležitějších klíčů k rodinnému štěstí.

Vnější vlivy nás v každé fázi života mohou pokoušet, abychom odmítali či zanedbávali povolání sloužit Spasiteli. To může způsobit, že se ocitneme v duchovním nebezpečí my sami, náš manželský partner i naše rodina. Některá povolání se mohou zdát nedůležitá, ale *moje* život i má rodina se změnily k lepšímu, když jsem přijal povolání učít kворum jáhnů. Pociťoval jsem lásku těchto jáhnů ke Spasiteli a Jeho lásku k nim.

Byl jsem toho svědkem v životě bývalého presidenta kůlu a misie, když byl povolán jako poradce kvora učitelů. Vím o dalším muži, který býval biskupem a pak i územním sedmdesátníkem a jehož Pán využil, aby pomáhal v kvoru učitelů chlapci, který byl zraněn při nehodě. Zázraky pramenící z oné služby se dotkly života mnohých, včetně toho mého, a posílily jejich lásku ke Spasiteli.

Při službě druhým budeme s největší pravděpodobností prosit o společenství Ducha Svatého. Úspěch ve službě Pánu s sebou vždy nese zázraky, které se vymykají našim schopnostem. O tom, že je to pravda, ví rodič s dítětem, které prochází obdobím velké vzpurnosti, i navštěvující

učitelka, za níž si přijde pro útěchu žena, jejíž manžel jí řekl, že ji opouští. Oba tito služebníci jsou vděční za to, že se toho rána modlili, aby jim Pán seslal jako společníka Ducha Svatého.

Jedině díky společenství Ducha Svatého můžeme doufat, že budeme spojeni v rovnocenném manželském svazku bez sporů. Byl jsem svědkem toho, jak je toto společenství důležité pro manželské štěstí. Zázrak, kdy se dva stávají jedním, vyžaduje nebeskou pomoc a zabere nějaký čas. Naším cílem je žít navždy spolu v přítomnosti Nebeského Otce a Spasitele.

Můj otec a matka se od sebe velmi lišili. Moje matka byla zpěvačka a umělkyně. Otec miloval chemii. Jednou na symfonickém koncertě matku

překvapilo, když otec vstal a měl se k odchodu ještě předtím, než začal potlesk. Zeptala se ho, kam jde. Ve vší nevinnosti odpověděl: „Vždyť už to skončilo, nebo ne?“ V prvé řadě to byl jedině jemný vliv Ducha Svatého, který ho tam s ní přivedl a přiváděl ho na koncerty znovu a znovu.

Moje matka žila 16 let v New Jersey, aby otec mohl zaopatřovat rodinu díky tomu, že pracoval jako vědecký výzkumník a učil chemii. Odloučení od její ovdovělé matky a neprovdané sestry, která se o ni na staré rodinné farmě starala, pro ni představovalo obět. Obě zemřely v době, kdy byla matka daleko v New Jersey. To byly jediné okamžiky, kdy jsem viděl maminku plakat.

Po letech pak otci nabídli práci v Utahu. Zeptal se matky, opět ve vší nevinnosti: „Mildred, co myslíš, že bych měl udělat?“

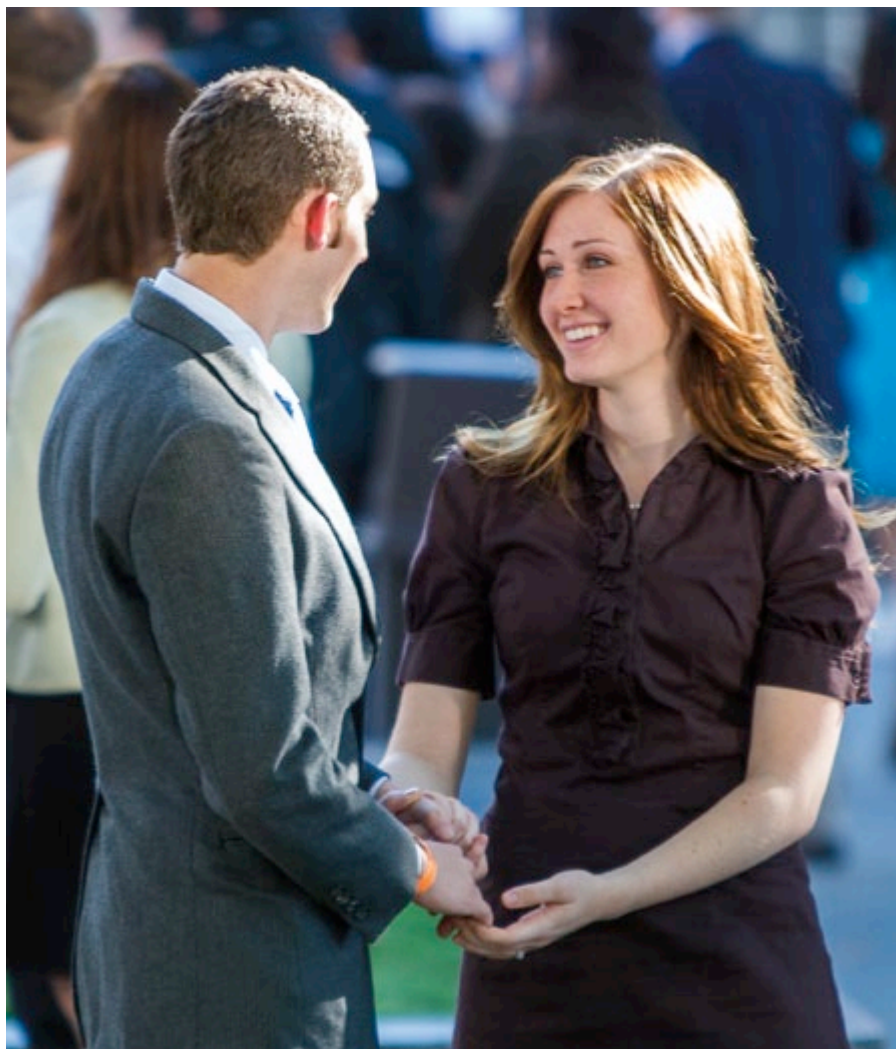
Odpověděla: „Co bude podle tebe nejlepší, Henry.“

A tak nabídku odmítl. Druhý den ráno mu napsala dopis; kéž bych ho ještě měl! Vzpomínám si, že mu řekla: „Neotvírej ho tady. Jdi do kanceláře a otevři ho tam.“ Začínal výtkou. Před lety jí slíbil, že pokud to bude kdy možné, zajistí, aby mohla žít blízko své rodiny. Překvapilo ho, jak ji to podráždilo. Nevzpomněl si na to, po čem v srdci toužila. Okamžitě poslal zprávu, že nabídku práce přijímá.

Zeptal se jí: „Mildred, proč jsi mi to neřekla?“

Odvětila: „Měl sis to pamatovat.“

O přestěhování do Utahu vždy hovořil jako o svém vlastním rozhodnutí, nikdy tak, že by obětoval svou profesní kariéru. Zažili zázrak, kdy se dva stávají jedním. Bývalo by bylo lepší, kdyby Duch Svatý tatínkovi připomněl slib, který mamince před lety dal. Avšak on umožnil Duchu Svatému, aby mu obměkčil srdce, aby se tak její rozhodnutí stalo rozhodnutím jeho.

Nebeský Otec má dokonalou předvídavost, zná každého z nás a zná i naši budoucnost. Ví, jakými obtížemi budeme procházet. Poslal svého Syna, aby trpěl, a mohl tak poznat, jak nám pomoci v našich zkouškách.

Víme, že Nebeský Otec má v tomto světě duchovní děti, které se někdy rozhodují pro hřích a velký zármutek. Proto poslal svého Prvorozeného, aby se stal naším Vykupitelem – byl to největší skutek lásky v celém vesmíru. Proto musíme očekávat, že bude zapotřebí Boží pomoci a času, abychom se zušlechtili pro věčný život, kdy budeme moci dlít se svým Otcem.

Život v rodině nás podrobí zkoušce. Jedním z důvodů, proč nám Bůh dal dar života ve smrtelnosti, je posílit nás tím, že budeme procházet zkouškami. To platí obzvláště v rodinném životě, v němž nalézáme velikou radost i veliký zármutek a obtíže, které se občas mohou zdát nad naše síly.

President George Q. Cannon řekl o tom, jak Bůh připravil mě i vás a naše děti na zkoušky, jimž budeme čelit, toto: „Není jediného z nás, na něž by nebyla vynaložena Boží láska. Není jediného z nás, o něž by se Bůh

nestaral a koho by nemiloval. Není jediného z nás, koho by netoužil spasit a pro něž by nenalezl způsob, jak toho dosáhnout. Není jediného z nás, kvůli němuž by nerozkázal svým andělům. V očích svých i v očích druhých lidí můžeme být bezvýznamní a opovrženíhodní, ale pravdou zůstává, že jsme děti Boží a že Bůh skutečně vydal rozkazy svým andělům – neviditelným bytostem disponujícím silou a mocí – a oni nad námi bdí a pečují o nás.“²

To, čemu president Cannon učil, je pravda. Budete potřebovat toto ujištění, stejně jako ho potřebuji já a spoléhám na něj.

S vírou jsem se modlil, aby někdo, koho jsem měl rád, usiloval o moc Usmíření a pocítil ji. S vírou jsem se modlil, aby mu lidští andělé přispěchali na pomoc, a oni přišli.

Bůh připravuje prostředky pro záchranu každého ze svých dětí. Pro mnohé to znamená ocitnout se ve společnosti bratra, sestry nebo prarodiče, který je miluje bez ohledu na to, co dělají.

Před lety jeden můj přítel hovořil o své babičce. Prožila naplněný život

a byla vždy věrná Pánu a Jeho Církvi. Nicméně jeden z jejích vnuků se vydal na dráhu zločinu. Nakonec byl poslán do vězení. Můj přítel vyprávěl, jak jeho babička, když jela po dálnici navštívit svého vnuka ve vězení, měla oči plné slz a úzkostně se modlila: „Snažila jsem se vést dobrý život. Proč mě tedy musela potkat tato tragédie, kdy si můj vnuk nejspíš zničil život?“

Na mysl jí přišla tato odpověď: „Dal jsem ti ho, protože jsem věděl, že ho dokážeš a budeš milovat bez ohledu na to, co udělal.“

V tomto se pro každého z nás skrývá úžasné ponaučení. Život milujících rodičů, prarodičů a všech služebníků Božích nebude v tomto světě, jehož měřítka upadají, jednoduchý. Nemůžeme přinutit děti Boží, aby se rozhodly pro cestu vedoucí ke štěstí. Bůh to nemůže učinit, protože nám dal svobodu jednání.

Nebeský Otec a Jeho Milovaný Syn milují všechny děti Boží bez ohledu na to, co se rozhodnou dělat nebo čím se stávají. Spasitel zaplatil cenu za všechny hříchy, bez ohledu na to, jak jsou ohavné. Přestože musí existovat spravedlnost, je dána i příležitost pro

milosrdenství, které onu spravedlnost neoloupí.

Alma tuto naději popsal svému synu Koriantonovi těmito slovy: „Tudíž, podle spravedlnosti nemohl plán vykoupení býti uskutečněn, jedině za podmínky, že lidé budou činiti pokání v tomto zkušebním stavu, ano, v tomto přípravném stavu; neboť kdyby nebylo této podmínky, milosrdenství by nemohlo míti působnosti, aniž by zničilo dílo spravedlnosti. Nyní, dílo spravedlnosti nemohlo býti zničeno; kdyby tomu tak bylo, Bůh by přestal býti Bohem.“³

Mým poselstvím pro má vnoučata a pro všechny z nás, kteří se snažíme vytvořit věčnou rodinu, je to, že věrní mají záruku radosti. Ještě než byl stvořen svět, milující Otec v nebi a Jeho Milovaný Syn milovali ty, o nichž vědí, že zbloudí, a pracovali s nimi. Bůh je bude milovat navždy.

Máte výhodu v tom, že víte, že se dozvěděli o plánu spasení díky tomu, čemu se učili v duchovním světě. Oni i vy jste byli dostatečně věrní, aby vám bylo dovoleno přijít na tento svět, zatímco mnohým jiným se to nepodařilo.

S pomocí Ducha Svatého se rozpomeneme na všechny pravdy. Nemůžeme to nutit ostatním, ale můžeme jim ukázat, jak to působí v našem životě. Vždy můžeme čerpat odvahu z jistoty, že jsme kdysi všichni prožívali radost z toho, že jsme byli pohromadě jako členové milované rodiny Nebeského Otce. S pomocí Boží můžeme všichni onu naději a radost znovu pocítit. Modlím se, aby tomu tak mohlo být pro všechny z nás, ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Matouš 22:35–40.
2. George Q. Cannon, „Our Pre-existence and Present Probation“, *Contributor*, Oct. 1890, 476.
3. Alma 42:13.

Starší Dallin H. Oaks

Kvorum Dvanácti apoštolů

Žádní jiní bohové

Sloužíme prioritám či bohům namísto Bohu, kterého podle svých slov uctíváme?

Desatero přikázání je základem křesťanské i židovské víry. Bůh ho dal dětem Izraele skrze proroka Mojžíše, přičemž první dvě přikázání udávají směr našemu uctívání a prioritám. V prvním Pán přikázal: „Nebudeš míti bohů jiných přede mnou.“ (Exodus 20:3.) O staletí později, když se Ježíše zeptali, „které jest přikázání veliké v zákoně“, odpověděl: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své.“ (Matouš 22:36–37.)

Druhé přikázání z Desatera upřesňuje, že nemáme mít jiné bohy, a uvádí, co má být v našem životě, jakožto dětí Božích, nejvyšší prioritou. „Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí“, které jsou na nebi nebo na zemi. (Exodus 20:4.) Toto přikázání pak dodává: „Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti.“ (Exodus 20:5.) Toto nejen zapovídá fyzické modly, ale také to navždy stanovuje základní prioritou. Jehova vysvětluje: „Nebo já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh ... horlivý, ... činící milosrdenství ... [těm], kteříž mne milují, a [dodržují má] přikázání.“ (Exodus 20:5–6.) Význam slova *horlivý* mnohé prozrazuje. Jeho původní význam v hebrejštině zní: „Majíce jemné a hluboké pocity.“

(Exodus 20:5, poznámka pod čarou *b* v anglickém vydání Bible.) A tak když „sloužíme“ jiným bohům – když máme na prvním místě jiné priority –, urážíme Boha.¹

I.

Jakým jiným prioritám v dnešní době lidé – dokonce i lidé věřící – „slouží“ namísto Bohu? Zamysleme se nad těmito možnostmi, které jsou v našem světě rozšířené:

- Kulturní a rodinné tradice
- Politická korektnost
- Budování kariéry
- Materiální statky
- Cíle týkající se odpočinkových aktivit
- Moc, prominentní postavení a prestiž

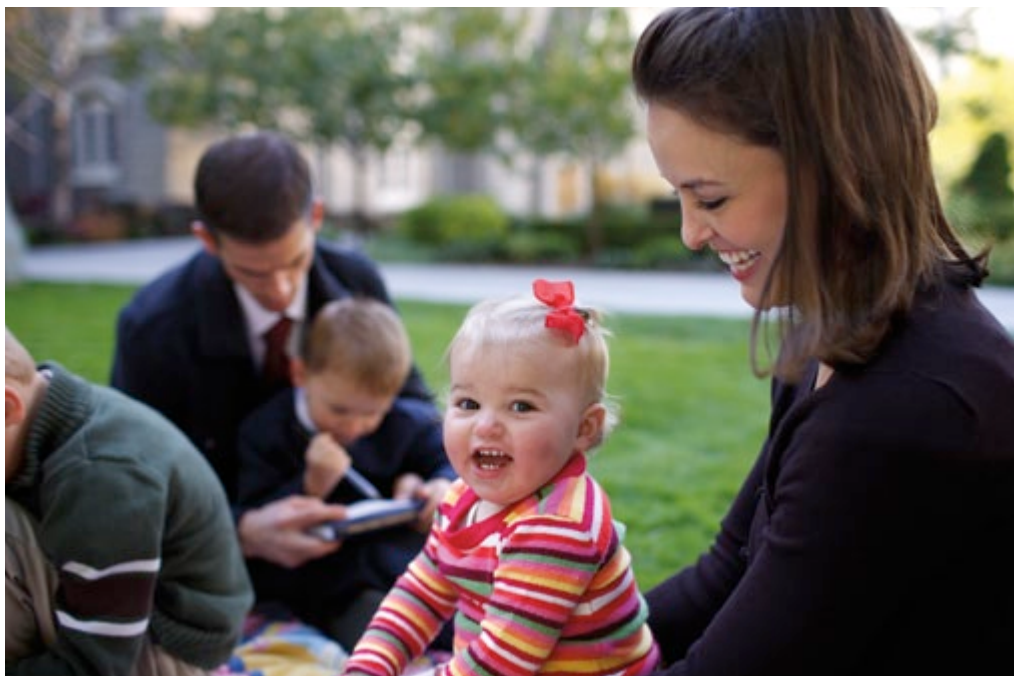
Pokud se zdá, že žádný z těchto příkladů se nikoho z nás netýká, našli bychom nejspíš další, které by se nás týkaly. Zásada je důležitější než jednotlivé příklady. Tato zásada se netýká toho, zda máme jiné priority. Otázka, kterou pokládá druhé přikázání, zní: „Co je naší *nejvyšší* prioritou?“ Sloužíme prioritám či bohům namísto Bohu, kterého podle svých slov uctíváme? Zapomínáme následovat Spasitele, který učil, že

pokud Ho milujeme, budeme dodržovat Jeho přikázání? (Viz Jan 14:15.) Pokud ano, naše priority jsou obrácené vzhůru nohama kvůli duchovní apatii a neukázněným choutkám, které jsou v dnešní době tak široce rozšířené.

II.

Pokud jde o Svaté posledních dnů, Boží přikázání jsou neoddělitelně založena na Božím plánu pro Jeho děti – na velkém plánu spasení. Tento plán, někdy nazývaný jako „veliký plán štěstí“ (Alma 42:8), vysvětluje náš původ i určení jako dětí Božích – odkud jsme přišli, proč jsme zde a kam jdeme. Plán spasení vysvětluje účel stvoření a podmínky smrtelnosti, včetně Božích přikázání, toho, že potřebujeme Spasitele, a životně důležité role rodiny ve smrtelnosti i na věčnosti. Pokud my, Svatí posledních dnů, kteří toto víme, nemáme srovnané priority podle tohoto plánu, riskujeme, že sloužíme jiným bohům.

Znalost Božího plánu pro Jeho děti poskytuje Svatým posledních dnů unikátní náhled na manželství a rodinu. Jsme právem známi jako církev, která se zaměřuje na rodinu. Na počátku naší teologie jsou nebeští rodiče a naším nejvyšším cílem je dosáhnout plnosti věčného oslavení. Víme, že toto je možné pouze v rodinném svazku. Víme, že manželství muže a ženy je pro naplnění Božího plánu nezbytné. Pouze takovéto manželství zajišťuje schválené prostředí pro narození do smrtelnosti a pro přípravu členů rodiny na věčný život. Na manželství a na přivádění dětí na svět a na jejich výchovu pohlížíme jako na součást Božího plánu a posvátnou povinnost danou těm, kteří mají možnost tak činit. Věříme, že největším pokladem na zemi i v nebi jsou naše děti a potomstvo.

III.

Vzhledem k tomu, co víme o potenciálně věčné roli rodiny, se rmoutíme nad prudce klesajícím počtem rodičích se dětmi a klesajícím počtem sňatků v mnoha západních zemích, jejichž kultura je z historického pohledu křesťanská a židovská. Odpovědné zdroje uvádějí toto:

- Spojené státy nyní mají nejnižší porodnost ve své historii² a mnohé národy v Evropské unii i další rozvinuté země mají porodnost pod úrovní zachování své populace.³ To ohrožuje přežití jednotlivých kultur, a dokonce i celých národů.
- V Americe se procento mladých dospělých ve věku 18 až 29 let, kteří uzavřeli sňatek, snížilo z 59 v roce 1960 na 20 v roce 2010.⁴ Střední hodnota věku u prvního sňatku je nyní na nejvyšší úrovni v historii – 26 let u žen a téměř 29 let u mužů.⁵
- V mnoha zemích a kulturách je skutečností, že 1) tradiční rodina sestávající z vdané matky, ženatého otce a dětí se stává spíše výjimkou než pravidlem, 2) že mnoho mladých žen se čím dál častěji rozhoduje spíše pro budování kariéry než pro uzavření manželství a přivádění dětí na svět, a 3) že

role otců a to, jak lidé vnímají jejich nezbytnost, upadá.

Uprostřed těchto znepokojujících trendů jsme si rovněž vědomi toho, že Boží plán je určen pro všechny Jeho děti a že Bůh své děti miluje, ať jsou kdekoli.⁶ V první kapitole Knihy Mormonovy se píše, že Boží „moc a dobrotivost a milosrdenství jsou nade všemi obyvateli země“. (1. Nefi 1:14.) V pozdější kapitole se uvádí, že „dal [své spasení] bezplatně pro všechny lidi“ a že „všichni lidé mají onu výsadu, jeden jako druhý, a žádnému není zakázáno“. (2. Nefi 26:27–28.) Písma nás tedy učí tomu, že máme zodpovědnost být soucitnými a láskyplnými vůči všem lidem. (Viz 1. Tessalonicenským 3:12; 1. Janova 3:17; NaS 121:45.)

IV.

Respektujeme rovněž náboženské přesvědčení všech lidí, a to i těch, jejichž počet narůstá a kteří prohlašují, že v Boha nevěří vůbec. Víme, že v důsledku Bohem dané schopnosti rozhodovat se zastávají mnozí opačné názory než my, ale doufáme, že druzí budou stejnou měrou respektovat naše náboženské názory a budou chápat, že naše víra nás nabádá k jiným rozhodnutím a jinému chování, než

je to jejich. Například věříme, že jako nezbytnou součást plánu spasení stanovil Bůh věčné měřítko, že sexuální vztahy se mají odehrávat pouze mezi mužem a ženou, kteří uzavřeli sňatek.

Moc stvořit smrtelný život je nejvznešenější mocí, kterou Bůh dal svým dětem. Její používání sice bylo nařizováno prvním přikázáním Adamovi a Evě (viz Genesis 1:28), ale další důležitá přikázání byla dána ohledně zákazu jejího zneužívání (viz Exodus 20:14; 1. Tessalonicenským 4:3). Důraz, který klademe na zákon cudnosti, je dán tím, že rozumíme účelu naší moci plození v uskutečňování Božího plánu. Mimo manželský svazek muže a ženy je jakékoli používání schopnosti plození ať v té či oné míře hříšné a je v rozporu s Božím plánem pro oslavení Jeho dětí.

To, jakou důležitost přikládáme zákonu cudnosti, vysvětluje naši oddanost vzoru manželství, který má počátek u Adama a Evy a který pokračuje po celé věky jako Boží vzor

pro rozmnožovací vztah mezi Jeho syny a dcerami a pro výchovu Jeho dětí. Pokud jde o podstatu a důležitost manželství, mnozí lidé z jiných denominací či organizací s námi naštěstí souhlasí – někteří na základě náboženské nauky, jiní na základě toho, co považují za nejlepší pro společnost.

Naše znalost Božího plánu pro Jeho děti⁷ vysvětluje, proč jsme tolik znepokojeni tím, že se čím dál více dětí rodí mimo manželství – v současnosti je to 41 procent všech narozených dětí ve Spojených státech⁸ – a že za posledního půlstoletí dramaticky narostl počet párů, které spolu žijí bez sňatku. Před padesáti lety bylo jen mizivé procento prvních sňatků, kdy spolu manželé žili ještě před sňatkem. Nyní dochází k nemanželskému soužití před sňatkem v 60 procentech případů.⁹ A lidé, zvláště dospívající, toto čím dál častěji tolerují. Podle nedávné studie asi 50 procent dospívajících uvádí, že přivádění dětí na svět mimo manželský svazek je „hodnotný životní styl“.¹⁰

V.

Existuje mnoho politických a společenských tlaků na změny zákonů a pravidel, jež by opravňovaly chování, které je v rozporu s Božími prohlášeními ohledně sexuální morálky a v rozporu s věčnou podstatou a účely manželství a přivádění dětí na svět. V důsledku těchto tlaků jsou již v různých státech a národech úředně povoleny sňatky osob stejného pohlaví. Další tlaky chtějí směřovat role pohlaví nebo homogenizovat rozdíly mezi muži a ženami, které jsou zásadní pro naplňování Božího velikého plánu štěstí.

Naše porozumění Božímu plánu a Jeho nauce nám poskytuje věčný náhled, s nímž nemůžeme tyto snahy schvalovat, ani shledávat oprávněnost zákonů, které toto dovolují. A na rozdíl od jiných organizací, které mohou svá pravidla, a dokonce i nauky měnit, naše pravidla se zakládají na pravdách, které Bůh označil za nezměnitelné.

Dvanáctý článek naší víry popisuje naše přesvědčení, že máme být poddáni občanským představitelům a že „máme býti poslušni zákona, že ho máme cítiti a podporovati“. Lidské zákony ale nemohou stanovit jako morální to, co Bůh prohlásil za nemorální. Oddanost naší nejvyšší prioritě – milovat Boha a sloužit Mu – vyžaduje, abychom za měřítko chování považovali Jeho zákon. Například se nás dál týká božský příkaz, abychom nepáchali cizoložství nebo smilstvo, i když tyto činy již neodporují zákonům státu nebo země, kde žijeme. Podobně ani zákony legalizující takzvané „sňatek osob stejného pohlaví“ nemění Boží zákon ohledně manželství a ani Boží přikázání a naše měřítko, která se toho týkají. Jsme dál zavázáni milovat Boha a dodržovat Jeho přikázání a nesloužit jiným bohům a prioritám – a to ani tehdy, když se tito bohové a priority stávají v naší době a v místě, kde žijeme, populárními.

Kvůli tomuto odhodlání se může stát, že nás druzí nebudou chápat a možná budeme nařčeni z fanatismu, budeme diskriminováni nebo budeme čelit zásahům do práva svobodně praktikovat své náboženství. Pokud tomu tak bude, máme pamatovat na svou prvořadou prioritu – sloužit Bohu – a podobně jako naši pionýrští předkové máme tlačit svůj osobní ruční vozík stejně statečně jako oni.

Této situace se týká jeden proslov presidenta Thomase S. Monsona. Před 27 lety na této konferenci odvážně prohlásil: „Mějme odvahu vzdorovat společenským kompromisům, odvahu stát za zásadou. Právě odvaha, nikoli kompromis, přináší úsměv Božího schválení. Odvaha se stává hodnotnou a smysluplnou ctností, chápeme-li ji nejen jako ochotu hrdinně zemřít, ale jako odhodlání správně žít. Mravním zbabělcem je ten, kdo se bojí dělat

to, co je podle jeho názoru správné, a to kvůli nesouhlasu či posměchu druhých. Pamatujte na to, že všichni lidé mají své obavy, ale ti, kteří jim důstojně čelí, mají rovněž odvahu.“¹¹

Modlím se o to, abychom kvůli dočasným obtížím smrtelnosti nezapomínali na ona veliká přikázání a priority, které nám dal náš Stvořitel a náš Spasitel. Nesmíme srdcem natolik ulpívat na věcech tohoto světa a usilovat o počty lidí (viz NaS 121:35), že ztratíme ze zřetele naše věčné určení. My, kteří známe Boží plán pro Jeho děti – my, kteří jsme uzavřeli smlouvy, že se na něm budeme podílet –, máme jasnou zodpovědnost. Nikdy se nesmíme odchýlit od naší nejvyšší touhy, kterou je dosáhnout věčného života.¹² Nikdy nesmíme oslabit naši prvořadou prioritu – nemít jiné bohy a nesloužit jiným prioritám než Bohu Otci a Jeho Synu, našemu Spasiteli Ježíši Kristu.

Kež nám Bůh pomáhá tuto prioritu chápat a zároveň být chápáni druhými, zatímco o ni moudře a laskavě usilujeme, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz např. Nauka a smlouvy 124:84.
2. Viz Joyce A. Martin and others, „Births: Final Data for 2011“, *National Vital Statistics Reports*, vol. 62, no. 1 (June 28, 2013), 4; Gloria Goodale, „Behind a Looming Baby Bust“, *Christian Science Monitor Weekly*, Feb. 4, 2013, 21, 23.
3. Viz Population Reference Bureau, „2012 World Population Data Sheet“, www.prb.org/Publications/Datasheets/2012/world-population-data-sheet/data-sheet.aspx.
4. Viz D'Vera Cohn a další, „Barely Half of U.S. Adults Are Married – a Record Low“, Pew Research Center, Social and Demographic Trends, Dec. 14, 2011, dostupné na www.pewsocialtrends.org/2011/12/14/barely-half-of-u-s-adults-are-married-a-record-low; „Rash Retreat from Marriage“, *Christian Science Monitor*, Jan. 2 and 9, 2012, 34.
5. U.S. Census Bureau, „Estimated Median Age at First Marriage, by Sex: 1890 to the Present“, dostupné na www.census.gov/population/socdemo/hh-fam/ms2.xls.
6. Viz Dallin H. Oaks, „Všem lidem, ať žijí kdekoli“, *Liahona*, květen 2006, 77–80.
7. Viz Dallin H. Oaks, „The Great Plan of Happiness“, *Ensign*, Nov. 1993, 72–75.
8. Viz Martin, „Births: Final Data for 2011“, 4.
9. Viz *The State of Our Unions: Marriage in America, 2012* (2012), 76.
10. Viz *The State of Our Unions*, 101, 102.
11. Thomas S. Monson, „Courage Counts“, *Ensign*, Nov. 1986, 41.
12. Viz Dallin H. Oaks, „Touha“, *Liahona*, květen 2011, 42–45.

Bonnie L. Oscarsonová
Generální presidentka Mladých žen

Obrat'te se

K opravdovému obrácení dochází tehdy, když dál jednáte podle nauk, o nichž víte, že jsou pravdivé, a dodržíte příkázání, den po dni, měsíc po měsíci.

Bratři a sestry, naplňuje mě pokorou, že stojím u tohoto řečnického pultu, kde již stálo tolik hrdinů mého života. Chtěla bych se s vámi podělit o několik pocitů svého srdce a věnovat je zvláště mládeži.

Jedním z velkých hrdinů Starého zákona byl prorok a válečník Jozue. Dětem Izraele, které vedl, předložil tuto výzvu: „Vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili; ... jáť pak a dům můj sloužití budeme Hospodinu.“¹ Z Jozuova prohlášení je vidět opravdové obrácení se k evangeliu. Pro Jozua i pro nás všechny platí, že k zásadám evangelia se obracíme tím, že podle nich spravedlivě žijeme a jsme věrni smlouvám s Pánem.

Chtěla bych vám vyprávět příběh z historie naší rodiny o obrácení dalšího člověka, který je mým hrdinou. Je jím Agnes Hogganová, která s manželem vstoupila do Církve roku 1861 ve Skotsku. Protože kvůli tomu v rodné zemi vytrpěli mnoho útisku, odstěhovali se i s dětmi do Ameriky. Po několika letech Agnes ovdověla a musela těžce pracovat, aby dokázala uživit a ošatit svých osm dětí. Její 12letá dcera Isabelle měla štěstí, že našla práci jako služka v jedné bohaté rodině nečlenů.

Isabelle s nimi žila v jejich velkém domě a pomáhala s péčí o menší děti. Za tuto službu vypláceli její matce každý týden malou mzdu. Zanedlouho se k Isabelle chovali jako ke členovi rodiny, a tak měla do značné míry tytéž výsady – například taneční lekce, krásné oblečení či návštěvy divadla. Tak to trvalo čtyři roky, dokud se rodina, pro niž Isabelle pracovala, nemusela přestěhovat do jiného státu. Oni si však Isabelle oblíbili natolik, že požádali její matku Agnes o svolení k tomu, aby ji mohli legálně adoptovat. Slíbili, že jí poskytnou dobré vzdělání, dohlédnou na to, aby se dobře vdala, a zařídí jí podíl na dědictví z majetku spolu s jejich vlastními dětmi. Také by za ni Agnes nadále platili.

Tato chudá vdova a matka stála před obtížným rozhodnutím, ale nezaváhala ani na okamžik. Poslechněte si slova její pravnučky zapsaná o mnoho let později: „Pokud by [jí] láska nedonutila říci ne, měla ještě lepší důvod – kvůli evangeliu přišla až ze Skotska a prožila mnoho soužení a neměla v úmyslu, pokud by to bylo v lidských silách, nechat jedno ze svých dětí přijít o to, za čím ušla tak dlouhou cestu.“² Ona bohatá rodina použila všechny možné

argumenty a Isabelle sama plakala a prosila, aby jí matka dovolila jít, ale Agnes zůstala neoblomná. Jak si dokážete představit, 16letá Isabelle měla pocit, že jí to zničilo život.

Isabelle Hogganová je moje prababička a já jsem velmi vděčná za svědectví a přesvědčení, jež hořelo v srdci její matky tak jasně, že jí nedovolilo vyměnit členství její dcery v Církvi za světská zaslíbení. Agnesina hluboko zakořeněná víra a její obrácení k evangeliu jsou dnes přínosem pro stovky jejích potomků, kteří se radují z požehnání členství v Církvi.

Mladí přátelé, žijete v nebezpečné době a rozhodnutí, která musíte činit každý den nebo i každou hodinu, mají věčné následky. Tato rozhodnutí, která činíte v každodenním životě, určí to, co se s vámi stane později. Nemáte-li ještě pevně zakořeněné svědectví a přesvědčení o tom, že Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je království Boží na zemi, je nyní načase udělat vše nutné pro to, abyste toto přesvědčení získali. Váhání, zda vynaložit úsilí nutné pro dosažení tohoto přesvědčení, může ohrozit vaši duši.

Opravdové obrácení znamená něco více než jen znalost zásad evangelia a vyžaduje něco více než jen mít o těchto zásadách svědectví. O evangeliu je možné mít svědectví, aniž bychom podle něj žili. Opravdu se obrátit znamená jednat podle toho, v co věříme, a dovolit, aby to „v nás neboli v srdci našem [způsobilo] mocnou změnu“.³ V brožurce *Věrní víře* se dočítáme, že „obrácení je proces, [nikoli jedna] událost. Obráceními se stanete díky ... spravedlivému úsilí následovat Spasitele.“⁴ Vyžaduje to čas, úsilí a snahu. Moje prababička měla silné přesvědčení, že evangelium je pro její děti důležitější než vše, co jim mohl nabídnout

svět v podobě bohatství a pohodlí, protože pro evangelium přinesla oběti, vytrvala v něm a žila podle něj. Dosáhla obrácení díky tomu, že podle zásad evangelia žila a přinášela pro ně oběti.

Chceme-li získat totéž přesvědčení, musíme projít stejným procesem. Spasitel učil: „Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, tenť bude uměti rozeznati, jest-li to učení z Boha, či mluvím já sám od sebe.“⁵ Někdy se to snažíme dělat obráceně. Například můžeme zaujmout tento postoj: rád budu žít podle zákona desátku, ale nejprve potřebuji vědět, že to je pravda. Možná se i modlíme o svědectví ohledně zákona desátku a doufáme, že nám Pán tímto svědectvím požehná, aniž bychom vyplnili jedinou poukázku desátku. Ale tak to prostě nefunguje. Pán očekává, že použijeme víru. Abychom získali svědectví o desátku, je třeba důsledně platit plný a poctivý desátek. Totéž pravidlo platí pro všechny zásady evangelia, ať jde o zákon cudnosti, zásadu zdrženlivosti, Slovo moudrosti nebo zákon půstu.

Chtěla bych se podělit o příklad toho, jak nám dodržování určité zásady pomáhá se k této zásadě obrátit. V 60. letech jsem jako mladá žena byla jedinou členkou Církve na střední škole. Bylo to převratné období charakteristické odmítáním tradiční morálky, užíváním drog a postojem, že „vše se smí“. Mnozí moji vrstevníci byli dobří lidé, ale s nadšením se oddávali této nové morálce, která však ve skutečnosti byla jen starou nemorálností. Rodiče a učitelé v Církvi mi vštípili, že je důležité chovat se ke svému tělu s úctou, udržovat si čistou mysl a především naučit se důvěřovat Pánovým přikázáním. Rozhodla jsem se, že se budu vyhýbat situacím, o nichž jsem věděla, že tam bude

alkohol, a že se nedotknu tabáku a drog. Často to znamenalo nebýt pozvaná na večírek a jen málokdy jít na schůzku. Užívání drog se mezi mladými lidmi rozmáhalo stále více a jejich rizika nebyla tak známá jako v dnešní době. Mnoho mých vrstevníků pak kvůli drogám měnícím vědomí utrpělo trvalé poškození nebo upadlo do hluboké závislosti. Byla jsem vděčná, že mě doma učili žít podle Slova moudrosti, a díky tomu, že jsem používala víru a žila podle této zásady, jsem o ní získala hluboké svědectví. Onen dobrý pocit, který jsem měla díky dodržování této pravdivé zásady evangelia, byl vliv Ducha Svatého, jenž potvrzoval její pravdivost. Tehdy začíná opravdové obrácení.

Prorok Moroni v Knize Mormonově učil: „Chtěl bych ukázati světu, že víra

je to, v co doufáme a co není viděti; pročez, nepřete se, protože nevidíte, neboť neobdržíte žádné svědectví, teprve až po zkoušce své víry.“⁶ V našem světě, který usiluje o okamžité uspokojení, jsme často vinni očekáváním odměny, aniž bychom pro ni něco udělali. Jsem přesvědčena, že Moroni říká, že musíme nejprve něco udělat a použít víru tím, že podle evangelia žijeme, a pak získáme svědectví, že je pravdivé. K opravdovému obrácení dochází tehdy, když dál jednáte podle nauk, o nichž víte, že jsou pravdivé, a dodržujete přikázání, den po dni, měsíc po měsíci.

Toto je skvělá doba na to být mladým v Církvi! Jako první využíváte učební osnovy pro mládež *Pojď, následuj mne*, které mají za jeden z hlavních cílů vaše obrácení k evangeliu Ježíše Krista. Je dobré

si pamatovat, že nehledě na to, jak inspirovaní mohou vaši rodiče nebo vedoucí být, „vaší prvořadou zodpovědností je vaše vlastní obrácení. Nikdo nemůže být obrácen za vás a nikdo vás nemůže přinutit, abyste se obrátili.“⁷ K obrácení dochází tehdy, když se pilně modlíme, studujeme písmo, chodíme na shromáždění a jsme hodni účastnit se chrámových obřadů. Obrácení přichází tehdy, když jednáme podle spravedlivých zásad, jímž se učíme doma a v Církvi. Obrácení přichází tehdy, když vedeme čistý a ctnostný život a pocítujeme společenství Ducha Svätého. Obrácení přichází tehdy, když

rozumíme Usmíření Ježíše Krista, uznáváme Ho jako svého Spasitele a Vykupitele a necháváme Usmíření působit ve svém životě.

Osobní obrácení vám pomůže připravit se na uzavření smluv v chrámu, na službu na misi a na založení vlastní budoucí rodiny. Když jste obráceni, budete si přát podělit se s ostatními o to, co jste poznali, a poroste vaše sebedůvěra a schopnost svědčit druhým s přesvědčením a mocí. Tato touha dělit se o evangelium s druhými a sebedůvěra statečně svědčit jsou přirozené důsledky opravdového obrácení. Spasitel učil Petra: „A ty někdy obrátě se, [posiluj] bratří svých.“⁸

Vzpomínáte si na Jozua, proroka a válečníka? Nejenže se obrátil sám, ale do konce života neúnavně usiloval o to, aby k Bohu přivedl i děti Izraele. Ve Starém zákoně čteme: „I sloužil Izrael Hospodinu po všechny dny Jozue.“⁹ Ten, kdo zažil opravdové obrácení, čerpá z moci Usmíření a získává spasení pro svou duši a poté se snaží mocně působit na všechny ty, kteří ho znají.

Žít podle evangelia a stát na svatých místech není vždy snadné či pohodlné, ale svědčím o tom, že to stojí za to! Pán radil Emmě Smithové, aby „[odložila] věci tohoto světa a [hledala] věci světa lepšího“.¹⁰ Myslím, že si nedokážeme ani z části představit, jak velkolepé jsou věci onoho lepšího světa!

Svědčím o tom, že máme milujícího Nebeského Otce, Jehož největším přáním je pomáhat a žehnat nám v naší snaze žít podle evangelia a obrátit se. Jasně prohlásil, že Jeho hlavním zájmem a dílem je naše „nesmrtelnost a věčný život“.¹¹ Přeje si dovést nás domů do své přítomnosti. Svědčím o tom, že jednáme-li podle nauk evangelia a používáme-li je v každodenním životě, dosáhneme obrácení a naším prostřednictvím se v naší rodině i ve světě uskuteční mnoho dobra. Kéž jsme požehnáni v každodenní snaze dosáhnout tohoto cíle, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Jozue 24:15.
2. Fuschia Stringham, „Sketch of the Life of Isabelle Hunter Hoggan Stringham“ (nepublikovaný životopis, 1934), 4.
3. Mosiáš 5:2.
4. *Věrní víře – slovník evangelia* (2004), 81.
5. Jan 7:17.
6. Eter 12:6.
7. *Věrní víře*, 83.
8. Lukáš 22:32.
9. Jozue 24:31.
10. Nauka a smlouvy 25:10.
11. Mojžiš 1:39.

Starší Richard J. Maynes
Předsednictvo Sedmdesáti

Síla vytrvat

Naše schopnost vytrvat do konce ve spravedlivosti bude přímo úměrná síle našeho svědectví a hloubce našeho obrácení.

Každé ráno se probouzíme vstříc novému dni plnému životních zkoušek. Tyto zkoušky mají mnoho podob – fyzické zkoušky, finanční nezdary, problémy ve vztazích, citové zkoušky, či dokonce zápolení s vlastní vírou.

Mnoho zkoušek, kterým v životě čelíme, lze vyřešit a překonat; jiné však může být těžké pochopit a nemožné překonat a provázejí nás až do doby, kdy přejdeme do příštího života. Zatímco dočasně vytrváváme ve zkouškách, které můžeme vyřešit, a nadále vytrváváme i ve zkouškách, které vyřešit nemůžeme, je důležité pamatovat na to, že duchovní síla, kterou rozvíjíme, nám pomůže úspěšně vytrvat ve všech životních zkouškách.

Bratři a sestry, máme milujícího Nebeského Otce, který naplánoval naši pozemskou existenci tak, abychom mohli individuálně získat poučení, která potřebujeme, abychom byli hodni věčného života v Jeho přítomnosti.

Tuto zásadu dokládá příhoda ze života Proroka Josepha Smitha. Prorok byl několik měsíců uvězněn s několika společníky v Liberty v Missourii. Během útrap ve vězení Prorok žádal Pána v pokorné modlitbě, aby Sváté zprostil jejich tehdejších strastí. Pán

ve své odpovědi učil Proroka Josepha i nás všechny, že tyto naše zkoušky, pokud v nich úspěšně vytrváme, budou nakonec pro naše dobro. Toto je Pánova odpověď na Josephovu žádost:

„Synu můj, pokoj buď duši tvé; protivenství tvé a strasti tvé potvrzají jen malou chvilku;

A potom, jestliže v tom vytrváš dobře, Bůh tě oslaví na výsosti.“¹

Nebeský Otec nám připravil cestu životem tak, aby byla zkouškou našeho charakteru. Jsme vystaveni dobrým i zlým vlivům a je nám dána mravní svoboda jednání, abychom se sami rozhodli, kudy se vydáme. Dávny prorok Samuel z Knihy Mormonovy učil: „Jste svobodni; je vám dovoleno, abyste jednali sami za sebe; neboť vizte, Bůh vám dal poznání a učinil vás svobodnými.“²

Nebeský Otec také věděl, že vzhledem k naší smrtelnosti se nebudeme vždy rozhodovat správně a spravedlivě. Protože nejsme dokonalí a chybuje, potřebujeme v návratu do Jeho přítomnosti pomoc. Tuto nezbytnou pomoc nám poskytují nauky Ježíše Krista, Jeho příklad a smírná obět. Spasitelova smírná obět umožňuje naše budoucí spasení a oslavení skrze zásadu pokání. Činíme-li upřímné pokání, Usmíření nám může pomoci

stát se čistými, změnit naši povahu a úspěšně vytrvat ve zkouškách.

Vytrvalost je v nauce Ježíše Krista důležitou zásadou. Je důležitá, protože kvalita naší věčné budoucnosti je úměrná naší schopnosti vytrvat ve spravedlivosti.

Ve 2. Nefim 31 učí prorok Nefi tomu, že poté, co obdržíme spásný obřad křtu, který obdržel i Ježíš Kristus, a následně obdržíme dar Duchu Svátého, musíme se „tlačiti kupředu, hodující na slově Kristově, a [vytrváme-li] do konce, vizte, tak praví Otec: [Budeme] mítí život věčný.“³

Abychom tudíž obdrželi od Nebeského Otce největší ze všech požehnání, což je věčný život, musíme přijmout příslušné obřady a poté neustále dodržovat s nimi spojené smlouvy. Jinými slovy, musíme úspěšně vytrvat.

Naše schopnost vytrvat do konce ve spravedlivosti bude přímo úměrná síle našeho svědectví a hloubce našeho obrácení. Když je naše svědectví silné a jsme opravdu obrácení k evangeliu Ježíše Krista, naše rozhodnutí budou inspirována Duchem Svátým, budou zaměřena na Krista a budou podporovat touhu vytrvat ve spravedlivosti. Je-li naše svědectví slabé a naše obrácení povrchní, je mnohem větší riziko, že nás svedou falešné světské tradice a budeme se rozhodovat špatně.

Rád bych se podělil o zážitek, který znázorňuje, jakého úsilí je zapotřebí k fyzickému vytrvání, a poté ho porovnal s úsilím nutným k duchovnímu vytrvání. Po návratu z misie jsem měl příležitost hrát basketbal pod vedením jednoho uznávaného trenéra a spisovatele na vysoké škole v Kalifornii. Tento trenér považoval za velmi důležité, aby jeho hráči byli před začátkem basketbalové sezóny v kondici. Jednou z podmínek

tréninku, než mohl kdokoli z nás sáhnout na míč na hřišti, bylo uběhnout trasu v přespolním běhu v horách nedaleko školy ve velmi těžko dosažitelném čase. Pamatuji se na svůj první pokus o uběhnutí této trasy bezprostředně po návratu z misijního pole. Myslel jsem, že umřu.

Musel jsem několik týdnů pilně trénovat, než jsem konečně dosáhl času, který trenér stanovil. Měl jsem skvělý pocit nejen z toho, že jsem dokázal trasu uběhnout, ale také jsem byl schopen na cílové rovině zrychlit.

Aby se vám dařilo v basketbalu, musíte být v kondici. Být v dobré fyzické kondici něco stojí a touto cenou je oddanost, výdrž a sebekázeň. Duchovní vytrvalost také něco stojí. Cena je stejná – oddanost, výdrž a sebekázeň.

Svědectví musí být v kondici stejně jako tělo, chceme-li, aby nám vydrželo. Jak si tedy můžeme udržet svědectví v kondici? Tělo nedostaneme do kondice prostě tím, že budeme sledovat basketbal v televizi. Stejně tak nedostaneme svědectví do kondice prostě tím, že budeme sledovat generální konferenci v televizi. Musíme studovat základní zásady evangelia Ježíše Krista a pak se musíme ze všech sil snažit podle nich žít. Tím se staneme učedníkem Ježíše Krista a vybudujeme si trvalé svědectví.

Když v životě čelíme protivenství a máme touhu napodobovat vlastnosti Ježíše Krista, je nutné být duchovně připravený. Být duchovně připravený znamená, že jsme v sobě rozvinuli duchovní vitalitu neboli sílu – budeme duchovně v kondici. Budeme v natolik dobré duchovní kondici, že se budeme vytrvale rozhodovat správně. Staneme se neochvějnými v touze a schopnosti žít podle evangelia. Jak prohlásil neznámý básník: „Musíte se stát balvanem, který řeka neodnese.“

Zkouškám čelíme každý den, a proto je důležité, abychom každý den na duchovní vitalitě pracovali. Když rozvineme duchovní vitalitu, falešné světské tradice i každodenní

osobní zkoušky nebudou mít negativní vliv na naši schopnost vytrvat ve spravedlivosti.

Úžasné příklady duchovní vitality pocházejí z historie naší vlastní rodiny. Mezi mnoha příběhy o našich předcích najdeme příklady, které znázorňují pozitivní znaky vytrvalosti.

Tuto zásadu ilustruje příběh i z mé rodinné historie. Můj pradědeček Joseph Watson Maynes se narodil v roce 1856 v Hullu v anglickém Yorkshiru. Jeho rodina vstoupila do Církve v Anglii a pak odcestovala do Salt Lake City. Roku 1883 se oženil s Emily Keepovou a měli spolu osm dětí. V červnu roku 1910 byl Joseph v 53 letech povolán na misií na plný úvazek. S podporou manželky a osmi

Joseph Watson Maynes (vpravo) se svým společníkem Gilpinem S. Woolleym.

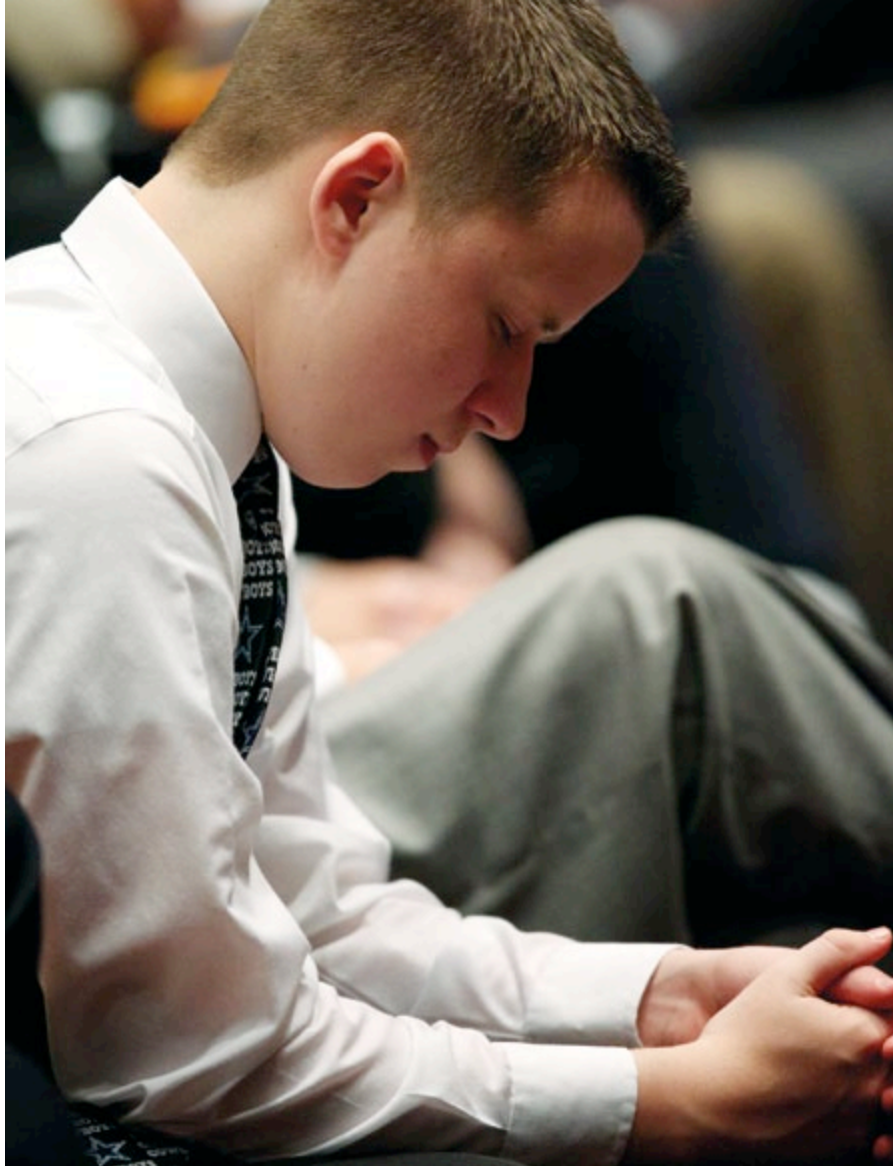
děti se vrátil do své rodné Anglie, aby tam sloužil na misi.

Poté, co věrně sloužil asi dva roky, jel jednou se svým společníkem na kole na shromáždění Nedělní školy v Gloucesteru a najednou mu praskla pneumatika. Slezl z kola, aby se podíval, jak velká škoda vznikla. Když viděl, že je to vážné a že potrvá nějakou dobu, než to opraví, řekl společníkovi, aby vyrazil napřed a zahájil nedělní shromáždění, a že on brzy dorazí. Jakmile to dořekl, sesunul se k zemi. Zemřel na místě na infarkt.

Joseph Watson Maynes svou ženu a osm dětí v tomto životě již nespátřil. Podařilo se jim převézt jeho tělo zpět do Salt Lake City, kde uspořádali pohřeb v aule staré Waterloo Assembly Hall. Starší Anthony W. Ivins z Kvora Dvanácti apoštolů na jeho pohřbu pronesl slova, která nás učí důležitým zásadám o životě, smrti a vytrvalosti: „Právě to nám evangelium dává – ne imunitu před smrtí, ale vítězství nad smrtí skrze naši naději ve slavné vzkříšení. ... To platí i pro [Josepha Maynese]. ... Je potěšením a radostí vidět, že lidé pokládají život ve spravedlivosti, ve víře, věrní víře.“⁴

Tento příběh z mé rodiny mě inspiruje k tomu, abych se snažil následovat příklad vytrvalosti a duchovní vitality svého pradědečka. Stejně tak mě inspiruje i víra jeho ženy Emily, jejíž život byl po Josephově smrti nepochybně obtěžkán mnoha břemeny. Po zbytek života sama pečovala o osm dětí, byla věrná víře, její svědectví bylo silné a její obrácení bylo úplné.

Apoštol Pavel prohlásil: „Odvrhovce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje.“⁵ Běh, který je nám na této zemi uložen, je vytrvalostní běh plný překážek. Překážky v tomto běhu jsou zkoušky, které nás čekají každý nový

den. Jsme zde na zemi, abychom běželi, používali mravní svobodu jednání a rozhodovali se mezi tím, co je správné a co špatné. Abychom tento běh uběhli úspěšně a se ctí se vrátili k Nebeskému Otci, musíme zaplatit cenu v podobě oddanosti, vytrvalosti a sebekázně. Musíme se dostat duchovně do kondice. Musíme rozvinout duchovní vitalitu. Musíme mít silné svědectví, které povede k opravdovému obrácení, a díky tomu v sobě najdeme vnitřní klid a sílu potřebnou k tomu, abychom vytrvali v jakýchkoli zkouškách.

Ať už se ráno probouzíte do jakýchkoli zkoušek, pamatujte na toto: díky duchovní síle, kterou rozvíjíte, a s Pánovou pomocí se budete moci na konci běhu těšit z důvěry, kterou vyjádřil apoštol Pavel slovy:

„Nebo já se již k tomu blížím, abych

obětován byl, a čas rozdělení mého nastává.

Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval.

Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce.“⁶

Svědčím o tom, že skutečně máme milujícího Nebeského Otce, a svědčím o Jeho velikém a věčném plánu štěstí, který nás přivedl na tuto zemi v této době. Kéž nás všechny Duch Páně inspiruje k tomu, abychom v sobě rozvíjeli sílu vytrvat. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 121:7–8.
2. Helaman 14:30.
3. 2. Nefi 31:20.
4. Anthony W. Ivins, proslov pronesený na pohřbu Josepha Watsona Maynese (osobní záznamy rodiny Maynesových).
5. Židům 12:1.
6. 2. Timoteovi 4:6–8.

Starší Richard G. Scott
Kvorum Dvanácti apoštolů

Jak získat osobní sílu z Usmíření Ježíše Krista

Díky Usmíření Ježíše Krista se každý z nás může stát čistým a břemeno naší vzpoury bude odňato.

Nedávno jsem se setkal se skupinou mladých z Idaho, která na mě udělala velký dojem. Jedna ctnostná mladá žena se mě zeptala, co je to nejdůležitější, co by podle mě právě nyní měli mladí ve svém životě dělat. Navrhl jsem, aby se ve svém životě učili rozpoznávat moc Usmíření Ježíše Krista. Dnes objasním jeden aspekt této moci, a tím je osobní síla, kterou můžeme získat prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista.

V Knize Mormonově čteme o Ammonovi a jeho bratrech, kteří kázali evangelium Ježíše Krista „divokému a zatvrzelému a krutému lidu“.¹ Mnozí lidé byli obráćeni a rozhodli se zanechat hříšného chování. Jejich obráćení bylo tak úplné, že pohřbili své zbraně do země a uzavřeli smlouvu s Pánem, že je nikdy znovu nepoužijí.²

Později je napadli jejich bratři, kteří nebyli obráćeni, a začali je pobíjet. Tito nyní věrní lidé se rozhodli, že raději podlehnou meči, než aby pozvedli zbraně, a tím riskovali svůj duchovní život. Svým spravedlivým příkladem pomohli ještě více lidem obráćit se a odložit zbraně vzpoury.³

Prostřednictvím Ammona je Pán vedl k tomu, aby našli útočiště mezi Nefity,

kde se stali známí jako lid Ammonův.⁴ Nefité je po mnoho let ochraňovali, ale časem nefitské vojsko zesláblo a nezbytně potřebovalo posily.⁵

Lid Ammonův se ocitl v kritickém momentě svého duchovního života. Až dosud byli věrní smlouvě nikdy nepozvednout zbraně. Ale rozuměli tomu, že otcové jsou zodpovědlni za to, že se postarají o ochranu své rodiny.⁶ Tato potřeba se zdála být natolik důležitá, že začali uvažovat o porušení své smlouvy.⁷

Jejich moudrý kněžský vedoucí Helaman věděl, že porušení smlouvy s Pánem nelze nikdy ospravedlnit. Nabídl jim jinou inspirovanou možnost. Připomněl jim, že jejich synové se neprovinili stejným hříchem jako oni, a tudíž nebylo třeba, aby uzavřeli stejnou smlouvu.⁸ Ačkoli jejich synové byli velmi mladí, byli fyzicky silní, a co bylo ještě důležitější, byli ctnostní a čistí. Tito synové byli opevněni vírou svých matek.⁹ Pod vedením prorockého vůdce zaujali tito mladí muži místo svých otců při obraně rodin a domovů.¹⁰

Události doprovázející toto kritické rozhodnutí ukazují, jak Usmíření Ježíše Krista přináší osobní sílu do

života dětí Božích. Přemýšlejte o pohnutých pocitech těchto otců. Jak se asi museli cítit, když věděli, že jejich vzpurné činy v minulosti jim znemožnily ochránit manželky a děti v okamžiku, kdy to bylo potřeba? Protože na vlastní kůži znali ukrutnosti, jimž jejich synové nyní čelili, jistě ve skrytu plakali. Otcové, ne děti, se mají starat o ochranu své rodiny!¹¹ Jejich zármutek musel být nesmírný.

Proč se jejich inspirovaný kněžský vedoucí obával, že kdyby se znovu chopili válečných zbraní, „ztratili by svou duši“?¹² Pán prohlásil: „Vizte, ten, kdo činil pokání z hříchů svých, tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.“¹³ Tito věrní otcové již dávno učinili pokání ze svých hříchů a stali se čistými skrze Usmíření Ježíše Krista, tak proč jim bylo řečeno, aby nebránili svou rodinu?

Základní pravdou je, že skrze Usmíření Ježíše Krista můžeme být očistěni. Můžeme se stát ctnostnými a čistými. Někdy však mají naše špatná rozhodnutí dlouhodobé následky. Jedním ze zásadních kroků k dokončení pokání je nést krátkodobé a dlouhodobé následky našich minulých hříchů. Minulá rozhodnutí těchto ammonitských otců je vystavila tělesným touhám, a ty se mohly opět stát slabým místem, které by se Satan pokoušel využít.

Satan se bude pokoušet použít naše vzpomínky na jakoukoli předchozí vinu, aby nás svedl zpět pod svůj vliv. Musíme být vždy ostražití, abychom se vyhnuli jeho svodům. To byl také případ těchto věrných ammonitských otců. I po letech, kdy žili věrně, bylo nutné, aby se duchovně chránili před vším, co by je přilákalo ke vzpomínkám na minulé hříchy.

Uprostřed mnoha bojů dal velitel Moroni příkaz k opevnění nejslabších měst. „A přiměl je, aby stavěli předprseň z trámů na vnitřní straně příkopu;

a vyhazovali zem z příkopů proti předprsni z trámů ..., dokud neobklopili město ... silnou zdí z trámů a země do převeliké výšky.¹⁴ Velitel Moroni rozuměl důležitosti opevnění slabých míst, aby se stala silnými.¹⁵

Toto platilo i v případě těchto ammonitských otců. Potřebovali vyšší a širší opevnění oddělující jejich věrný život od nespravedlivého chování v minulosti. Jejich synové, kteří byli požehnáni spravedlivými tradicemi, nebyli tak náchylní ke stejnému pokušení. Byli schopni věrně bránit své rodiny, aniž by tím ohrožovali své duchovní blaho.

Radostnou zprávou pro všechny ty, kteří se touží zbavit následků

minulých špatných rozhodnutí, je to, že Pán nahlíží na slabost jinak než na vzpouru. Zatímco Pán varuje, že vzpoura, ze které lidé nečiní pokání, přinese trest,¹⁶ tak když mluví o slabosti, je to vždy se soucitem.¹⁷

Nepochybně se zde projevuje určitá shovívavost, neboť ammonitští otcové byli učeni falešným tradicím svých rodičů, ale všechny děti Otce v nebi přicházejí do smrtelnosti se světlem Kristovým. Bez ohledu na to, co bylo příčinou jejich hříšných skutků, výsledkem byla duchovní zranitelnost, kterou se Satan chtěl pokusit využít.

Naštěstí byli učeni evangeliu, činili pokání a stali se skrze Usmíření Ježíše

Krista duchovně mnohem silnějšími, než jsou Satanovy svody. Je pravděpodobné, že nepociťovali pokušení vrátit se ke své násilné minulosti, nicméně následováním svého prorockého vůdce nedali Satanovi šanci „[oklamat] duši jejich a [svést ji] opatrně dolů do pekla“.¹⁸ Spasitelovo Usmíření je nejen očistilo od hříchu, ale díky tomu, že uposlechli radu vedoucího kněžství, mohl je Spasitel ochránit před jejich slabostmi a posilovat je. Jejich pokorný celoživotní závazek upustit od hříchu hrál při ochraně jejich rodin větší roli než cokoli, co by vykonali na válečném poli. Jejich poddajnost je nepřipravila o požehnání. Posílila je a přinesla požehnání jim i příštím generacím.

Konec příběhu názorně dokládá, jak milosrdenství Pána způsobuje, že se „slabé věci stanou silnými“.¹⁹ Tito věrní otcové vyslali své syny do Helamanovy péče. Přestože tito synové bojovali v prudkých bojích a všichni byli nějak zraněni, ani jeden z nich nepřišel o život.²⁰ Mladí muži se ukázali být podstatnou posilou pro oslabené nefitské vojsko. Když se vrátili domů, byli věrní a duchovně silnější. Jejich rodiny byly požehnány, ochraňovány a posilovány.²¹ V naší době získává poučení z příkladu těchto čistých a spravedlivých synů nespočet studentů Knihy Mormonovy.

Každý z nás měl v životě okamžiky, kdy učinil špatná rozhodnutí. My všichni zoufale potřebujeme vykupující moc Usmíření Ježíše Krista. Každý z nás musí činit pokání z jakékoli vzpoury. „Neboť já, Pán, nemohu pohlížeti na hřích se sebe-menší mírou shovívavosti.“²² Nemůže, protože ví, co to znamená stát se takovým jako On.

Mnozí z nás dopustili, aby se jim v povaze rozvinula nějaká slabost. Stejně jako Ammonité můžeme i my

díky Usmíření Ježíše Krista budovat duchovní opevnění mezi sebou a jakýmkoli minulými chybami, kterých se Satan pokouší využít. Duchovní ochrana vybudovaná kolem otců z lidu Ammonova byla požehnáním pro ně samé, pro jejich rodiny, jejich zemi i budoucí generace. To samé může platit i pro nás.

Jak tedy můžeme budovat tato věčná opevnění? Prvním krokem musí být upřímné, důkladné a úplné pokání. Díky Usmíření Ježíše Krista se každý z nás může stát čistým a břemeno naší vzpoury bude odňato. Patmatujte, pokání není trest. Je to cesta naplněná nadějí vedoucí ke skvělejší budoucnosti.

Otec v nebi nám poskytuje nástroje, které pomáhají budovat opevnění mezi našimi náchylnostmi a naší věrností. Zvažte tyto rady:

- Uzavřete smlouvy a přijměte obřady sami pro sebe. Poté soustavně a důsledně pracujte na tom, abyste v chrámu zajistili obřady za své předky.
- Sdílejte evangelium se členy rodiny, kteří nejsou členy Církve nebo jsou méně aktivní, nebo s přáteli. Sdílení

těchto pravd vám může přinést do života nové nadšení.

- Věrně služte ve všech církevních povoláních, především jako domácí učitelé a navštěvující učitelky. Nebuďte domácí učitel nebo navštěvující učitelka pouze na 15 minut v měsíci. Spíše projevujte zájem o každého člena rodiny. Poznejte je osobně. Buďte opravdovým přítelem. Skrze skutky laskavosti jim ukažte, jak velkou pozornost věnujete každému z nich.
- A co je nejdůležitější, služte členům své rodiny. Učiňte duchovní rozvoj svého manželského partnera a svých dětí prioritou. Všimněte si toho, co můžete dělat, abyste pomohli každému z nich. Udílejte jim bohatě ze svého času a pozornosti.

Všechny tyto návrhy mají jedno společné téma – naplňujte svůj život službou druhým. Když ztratíte svůj život ve službě dětem Nebeského Otce,²³ Satanova pokušení ztratí ve vašem životě moc.

Vzhledem k tomu, že vás Otec v nebi hluboce miluje, můžete tuto sílu díky Usmíření Ježíše Krista získat. Nemí to nádherné? Mnozí z vás již

někdy pociťovali břemeno špatných rozhodnutí a každý z vás může pociťovat povznášející moc Pánova odpuštění, milosrdenství a síly. Já jsem ji pociťoval a svědčím o tom, že je dostupná každému z vás. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Alma 17:14; viz také Alma 17–27.
2. Viz Alma 23:4–7; 24:5–19.
3. Viz Alma 24:20–27.
4. Viz Alma 27.
5. Viz Alma 53:8–9; 56:10–17.
6. Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
7. Viz Alma 53:10–13.
8. Viz Alma 53:14–16.
9. Viz Alma 56:48.
10. Viz Alma 53:17–22; 56:3–10, 30–57.
11. Viz *Liahona*, listopad 2010, 129.
12. Alma 53:15.
13. Nauka a smlouvy 58:42.
14. Alma 53:4.
15. Viz Eter 12:27.
16. Viz 1. Samuelova 12:15; Izaiáš 1:20; 1. Nefi 2:23; Mosiáš 15:26; Alma 9:24; Nauka a smlouvy 76:25; Mojžíš 4:3.
17. Viz Přísloví 28:13; 1. Korintským 2:3; 15:43; 2. Korintským 13:4; Jakub 3:17; 2. Nefi 3:13; Jákob 4:7; Alma 34:17; 3. Nefi 22:8; Eter 12:26–28; Nauka a smlouvy 24:11; 35:17; 38:14; 62:1.
18. 2. Nefi 28:21.
19. Eter 12:27.
20. Viz Alma 57:25; 58:39.
21. Viz Alma 58:40.
22. Nauka a smlouvy 1:31.
23. Viz Matouš 16:25; Nauka a smlouvy 88:125.

President Thomas S. Monson

„Nenechám tebe samého, aniž tě opustím“

Nebeský Otec ... ví, že se učíme a rosteme a stáváme se silnějšími, když čelíme a odoláváme zkouškám, kterými musíme procházet.

Dnes večer si do deníku zapíši: „Toto bylo jedno z nejinspirovanějších zasedání ze všech generálních konferencí, kterých jsem se kdy zúčastnil. Vše bylo nanejvýš nádherné a duchovní.“

Bratři a sestry, když jsme se před šesti měsíci sešli na generální konferenci, má drahá žena Frances ležela v nemocnici poté, co pár dnů předtím upadla a vážně se zranila. V květnu, po několika týdnech statečného boje se svým zraněním, pokojně odešla na věčnost. Její ztráta je pro mě nesmírně těžká. Byli jsme oddáni 7. října 1948 v chrámu Salt Lake. Zítra bychom oslavili 65. výročí svatby. Frances byla má celoživotní láska, můj spolehlivý důvěrník a můj nejbližší přítel. Říci, že mi chybí, ani zdaleka nevyjadřuje hloubku mých citů.

Na této konferenci je tomu 50 let od doby, kdy mě president David O. McKay povolal do Kvora Dvanácti apoštolů. Během všech těch let se mi od mé drahé spolence nedostávalo

ničeho jiného než plné a naprosté podpory. Přinášela bezpočet obětí, abych mohl vykonávat své povolání. Nikdy jsem od ní neslyšel jediné slovo stížnosti, i když jsem byl často nucen trávit dny a někdy i celé týdny daleko od ní a našich dětí. Byla vskutku anděl.

Rád bych vyjádřil poděkování, za sebe i za naši rodinu, za ten ohromný příliv lásky, kterého se nám dostalo poté, co Frances zemřela. Z celého světa jsme dostali stovky pohlednic a dopisů, které vyjadřovaly obdiv k ní a projevovaly soustrast naší rodině. Dostali jsme desítky nádherných kytic. Jsme vděční i za mnohé příspěvky, které byly jejím jménem věnovány do Všeobecného misionářského fondu Církve. Jménem všech pozůstalých vám chci hluboce poděkovat za laskavé a upřímné projevy vašeho zájmu.

Největší útěchu mi v tomto bolestivém období, kdy jsme se museli rozloučit, přináší svědectví o evangeliu Ježíše Krista a vědomí toho, že má drahá Frances žije dál. Víím, že naše

odloučení je jen dočasné. Byli jsme zpečetěni v domě Božím tím, kdo má pravomoc svazovat na zemi i v nebi. Víím, že jednoho dne se znovu sejdeme a již nikdy nebudeme rozděleni. A právě tato znalost mi pomáhá a posiluje mě.

Bratři a sestry, lze bezpečně předpokládat, že nikdy nežil nikdo, kdo by byl zcela osvobozen od utrpení a soužení, a že v lidských dějinách nebylo období, které by nemělo svůj příděl nepokojů a bídy.

Když se stezka života krutě stočí, existuje pokušení klást si otázku: „Proč já?“ Občas se zdá, že na konci tunelu není žádné světlo a že po temné noci nepřichází svítání. Cítíme se obklopeni zklamáním ze zmařených snů a zoufalstvím ze ztracených nadějí. Připojujeme se k biblickému zvolání: „Což není žádného lékařství v Galád?“¹ Cítíme se opuštěni, zlomení a osamělí. Máme sklon nahlížet na své osobní neštěstí skrze zkreslující čočky pesimismu. Netrpělivě očekáváme vyřešení problémů a zapomínáme na to, že mnohdy je zapotřebí nebeské ctnosti trpělivosti.

Obtíže, které na nás dopadají, jsou pro nás skutečnou zkouškou naší schopnosti vytrvat. Základní otázka však zůstává a musí si ji zodpovědět každý z nás – vzdám to, nebo dojdou do cíle? Někteří to opravdu vzdávají, když zjišťují, že nejsou schopni povznést se nad své problémy. Abychom došli do cíle, musíme vytrvat až do konce života.

Když přemítáme o událostech, které mohou potkat každého z nás, můžeme si říci s Jobem z dávných dob: „Člověk rodí se k bídě.“² Job „byl [dokonalý] a upřímný“ člověk, „boje se Boha, a vystříhaje se zlého“.³ Job, zbožný v chování a úspěšný ve správě svého jmění, musel čelit zkoušce, která by dokázala zničit kohokoli.

Přišel o všechno svůj majetek, přátelé jím opovrhovali, trpěl bolestí, otrásla jím ztráta rodiny a druzí mu radili: „Zlořeč Bohu a umři.“⁴ On tomuto pokušení odolal a z hloubi své ušlechtilé duše prohlásil:

„Aj, nyní jesti i v nebesích svědek můj, svědek můj, pravím, jest na výsostech.“⁵

„Já vím, že vykupitel můj živ jest.“⁶ Job si zachoval víru. Uděláme totéž, až budeme čelit svým vlastním těžkostem?

Kdykoli máme sklon cítit se sražení k zemi ranami života, pamatujme na to, že druzí prošli stejnými zkouškami, vytrvali v nich a potom je překonali.

Historie Církve v této dispensaci plnosti časů je plná příběhů lidí, kteří měli problémy, a přesto zůstali neochvějná a dobré mysli. Důvod? Vytvořili z evangelia Ježíše Krista ústřední bod svého života. A právě to nám pomůže vytrvat, ať nám do cesty vstoupí cokoli. Stále se budeme setkávat s obtížnými výzvami, ale budeme jím schopni čelit, přistupovat k nim zpříma a nakonec budeme schopni i zvítězit.

Z lůžka bolesti, z polštářů mokřých od slz, jsme pozdviženi k nebi tímto božským ujištěním a drahocenným slibem: „Nenechám tebe samého, aniž tě opustím.“⁷ Taková útěcha je nedocenitelná.

Zatímco cestuji křížem krážem po světě při plnění zodpovědností spojených s mým povoláním, hodně toho poznávám – v neposlední řadě i to, že smutek a utrpení se vyskytují všude. Nedokáží ani zdaleka změřit veškerý zármutek a utrpení, jehož býváám svědkem, zatímco se setkávám s lidmi, kteří se potýkají se zármutkem, prodělávají nějakou nemoc, řeší rozvod, zápolí se svěhlavým synem či dcerou nebo trpí následky hříchu. Mohl bych pokračovat dál a dál, neboť problému, jež na nás mohou doléhat, je bezpočet. Vybrat jediný příklad je těžké, ale kdykoli přemýšlím o těžkostech, vzpomenu si na bratra Bremse, jednoho ze svých učitelů Nedělní školy z dětství. Byl to věrný člen Církve, člověk se zlatým srdcem. S manželkou Sadie měli osm dětí, z nichž mnohé byly v podobném věku jako děti v naší rodině.

Poté, co jsme se s Frances vzali a odstěhovali jsme se ze sboru, jsme bratra a sestru Bremsovy i členy jejich rodiny vídali na svatbách a pohřbech i na setkáních členů sboru.

V roce 1968 manželka bratra Bremse, Sadie, zemřela. V průběhu let mu také zemřely dvě z jeho osmi dětí.

Jednoho dne, téměř před 13 lety, mi zavolala nejstarší vnučka bratra Bremse. Sdělila mi, že dědeček právě oslavil 105. narozeniny. Řekla: „Žije v malém pečovatelském ústavu, ale

každou neděli se setkává s celou rodinou a učí lekci o evangeliu.“

A pokračovala: „Minulou neděli nám dědeček oznámil: ‚Moji drazí, tento týden zemřu. Zavolejte prosím Tommymu Monsonovi. On bude vědět, co má udělat.‘“

Navštívil jsem bratra Bremse hned následující večer. Již nějakou dobu jsem ho neviděl. Nemohl jsem s ním mluvit, protože přišel o sluch. Nemohl jsem mu napsat vzkaz, který by si přečetl, protože přišel o zrak. Bylo mi řečeno, že rodina s ním komunikuje tak, že ho uchopí za prst pravé ruky a tím pak napíše na dlaň jeho levé ruky jméno toho, kdo ho přišel navštívit. Jakýkoli vzkaz mu člověk musel předat tímto způsobem. S těmito pokyny jsem ho uchopil za prst a vyhláskoval „T-O-M-M-Y M-O-N-S-O-N“, neboť pod tímto jménem mě vždy znal. Bratr Brems nadšeně zareagoval, vzal mě za ruce a položil si je na hlavu. Pochopil jsem, že si přeje dostat kněžské požehnání. Společně s řidičem, který mě přivezl do pečovatelského ústavu, jsme vložili ruce na hlavu bratra Bremse a dali jsme mu požadované požehnání. Po požehnání z jeho slepých očí vytryskly slzy. Chytil nás vděčně za ruce. I když požehnání, které jsme mu dali, neslyšel, Duch byl velmi silný a jsem přesvědčen, že díky inspiraci bratr Brems poznal, že jsme mu dali požehnání, které potřeboval. Tento drahý muž již neviděl. Ani neslyšel. Musel žít dnem i nocí v malém pokoji v pečovatelském ústavu. Přesto mě však úsměv na jeho tváři a slova, která pronesl, dojal. „Děkuji,“ řekl. „Nebeský Otec ke mně byl velmi dobrotivý.“

Do týdne bratr Brems zemřel, přesně jak předpověděl. Nikdy nelpěl na tom, čeho se mu nedostávalo, ale naopak byl vždy hluboce vděčný za svá mnohá požehnání.

Nebeský Otec, který nám dává tolik věcí, z nichž se můžeme radovat, také ví, že se učíme a rosteme a stáváme se silnějšími, když čelíme a odoláváme zkouškám, kterými musíme procházet. Víme, že přicházejí chvíle, kdy zažíváme hluboké trápení, kdy jsme zarmoucení a kdy jsme možná zkoušeni až na hranici svých schopností. Avšak tyto těžkosti nám umožňují změnit se k lepšímu, přebudovat život tak, jak nás tomu učí Nebeský Otec, a stát se jinými, než jakými jsme byli – lepšími, než jsme byli, chápavějšími, než jsme byli, empatičtějšími, než jsme byli, a se silnějším svěděním, než jsme měli dříve.

To má být náš záměr – vytrvat a vydržet, ano, a také se stát duchovně vytríbenějšími, zatímco se snažíme kráčet s jasným sluncem i zataženou oblohou. Kdybychom neměli těžkosti, které musíme překonat, a problémy, které musíme vyřešit, zůstali bychom do značné míry na stejné úrovni a ke svému cíli – věčnému životu – bychom postupovali jen pomalu, či vůbec. Básník vyjádřil tutéž myšlenku těmito slovy:

*Dobrý les neroste snadno,
čím silnější vítr, tím silnější stromy.
Čím vzdálenější nebe, tím větší výška.
Čím více bouří, tím více síly.
Díky slunci a mrazu, díky dešti
a sněhu,
roste ve stromech i v lidech dobré dřevo.⁸*

Jedině Mistr zná hloubku našich zkoušek, našich bolestí a našeho utrpení. Jedině On nám v čase protivenství nabízí věčný pokoj. Jedině On se dotýká naší zmučené duše těmito utěšujícími slovy:

„Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.

Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.

Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.⁹

Ať v nejlepších časech, nebo v časech nejhorších, On je vždy s námi. Slíbil nám, že toto se nikdy nezmění.

Bratři a sestry, kéž k Nebeskému Otci pocítujeme závazek, který neochabuje ani neubývá s léty nebo s krizovými okamžiky našeho života. Nemusíme prožívat těžkosti, abychom na Něj pamatovali, a nemusíme být přinuceni k pokoře, abychom Mu věnovali svou víru a důvěru.

Kéž se vždy snažíme být Nebeskému Otci nablízku. A abychom to dokázali, musíme se k Němu každý den modlit a naslouchat Mu. Potřebujeme Ho vpravdě každou hodinu,

ať se jedná o hodiny plné slunečního svitu, nebo deště. Kéž je naším motem toto Jeho zaslíbení: „Nenechám tebe samého, aniž tě opustím.“¹⁰

Celou silou své duše svědčím o tom, že Bůh žije a že nás miluje, že Jeho Jednorozený Syn žil a zemřel za nás a že evangelium Ježíše Krista je oním pronikavým světlem, které září skrze temnotu našeho života. Kéž tomu tak je, o to se modlím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Jeremiáš 8:22.
2. Job 5:7.
3. Job 1:1.
4. Job 2:9.
5. Job 16:19.
6. Job 19:25.
7. Jozue 1:5.
8. Douglas Malloch, „Good Timber“, Sterling W. Sill, *Making the Most of Yourself* (1971), 23.
9. Matouš 11:28–30.
10. Jozue 1:5.

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Pláč Jeremiášův – vyvarujte se poroby

Naším úkolem je varovat se jakékoli poroby, pomáhat Pánovi shromážďovat Jeho vyvolené a obětovat se pro dorůstající pokolení.

Na začátku našeho manželství jsme se s Mary rozhodli, že bude-li to možné, budeme si vybírat takové akce, na které budeme moci chodit společně. Nechtěli jsme také příliš zatěžovat náš rozpočet. Mary má ráda hudbu a nepochybně se obávala, že bych mohl klást velký důraz na sportovní akce, a tak si vymínila, že pokud jde o placené akce, na každý placený sportovní zápas připadnou dva muzikály, opery nebo kulturní akce.

Zpočátku jsem vzdoroval těm operám, ale časem jsem změnil názor. Zvláště jsem si oblíbil opery od Giuseppe Verdiho.¹ Tento týden bude 200. výročí jeho narození.

V mládí byl Verdi fascinován prorokem Jeremiášem a v roce 1842, ve věku 28 let, se proslavil operou *Nabucco*, což je zkrácená italská podoba jména Nabuchodonozor, který byl babylonským králem. V této opeře se objevují myšlenky ze starozákonních knih Jeremiáše, Pláče Jeremiášova a Žalmů. Opera pojednává o dobytí Jeruzaléma a o zajetí a porobě Židů.

Dojímavá a inspirující pasáž nazvaná „Sbor židovských otroků“ je inspirována 137. žalmem. Nadpis tohoto žalmu v našich písmech zní velmi dramaticky: „Zajatí Židé plakali u babylonských řek – zármutek jim bránil ve zpěvu písní Sionu.“

Rád bych dnes mluvil o různých formách poroby a zajetí. Budu porovnávat některé dnešní poměry s poměry v Jeremiášově době, před pádem Jeruzaléma. Zatímco budu pozvedat varovný hlas, jsem vděčný za to, že většina členů Církve se spravedlivě vyhýbá chování, které bylo pro Pána tak nepřístojné v době Jeremiášově.

Jeremiášova proroctví a nářky jsou pro Svaté posledních dnů důležité. Jeremiáš a Jeruzalém v jeho době tvoří historické pozadí prvních kapitol v Knize Mormonově. Jeremiáš byl současník proroka Lehiho.² Pán informoval Jeremiáše o jeho předustanovení pozoruhodnými slovy: „Dříve než jsem tě sformoval v životě, znal jsem tebe, a dříve nežlis vyšel z života, posvětil jsem tě, za proroka národům dal jsem tebe.“³

Lehi měl od Pána jiné povolání, poslání a pověření. Nebyl povolán v mládí, ale v dospělosti. Zpočátku pozvedal varovný hlas, ale poté, co věrně hlásal totéž poselství jako Jeremiáš, mu Pán přikázal, aby vzal rodinu a odešel do pustiny.⁴ Díky tomu Lehi požehnal nejen své rodině, ale i všem lidem.

V oněch letech před zničením Jeruzaléma⁵ jsou slova, která Pán předal Jeremiášovi, dosti znepokojujivá. Řekl:

„Lid pak můj změnil slávu svou v věc neužitečnou. ...

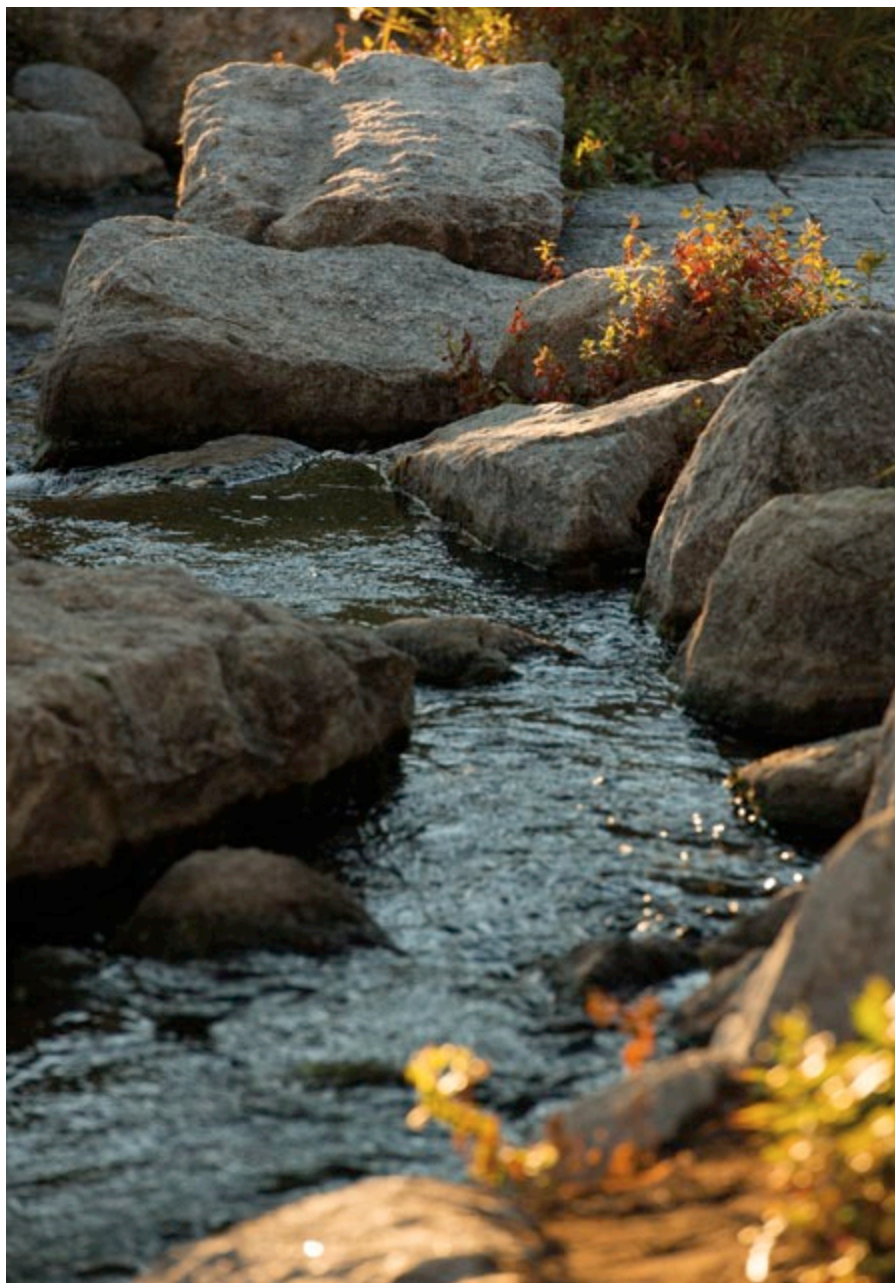
... Mne opustili pramen vod živých, aby sobě vykopali ... čisterny děravé, kteréž nedrží vody.“⁶

Když Pán mluvil o pohromách, které dopadnou na obyvatele Jeruzaléma, bědoval: „Pominula žeň, dokonalo se léto, a [oni nejsou spaseni].“⁷

Božím záměrem je, aby se muži a ženy mohli svobodně rozhodovat mezi dobrem a zlem. Když se zlá rozhodnutí stanou převažujícím znakem určité kultury nebo národa, má to závažné následky v tomto životě i v životě, který přijde. Lidé mohou být zotročeni nebo mohou uvést sami sebe do poroby nejen v důsledku škodlivých a návykových látek, ale i v důsledku škodlivých a návykových filosofí, které je odvádějí od spravedlivého života.

Odvracení se od uctívání pravého a živého Boha a naopak uctívání falešných bohů, jako jsou bohatství a světská sláva, a nemorální a nespravedlivé chování mají za následek porobu a všechny její zákeřné projevy. Patří mezi ně duchovní, fyzická i intelektuální poroba, a někdy způsobují i záhubu. Jeremiáš i Lehi také učili, že ti, kteří jsou spravedliví, musí pomáhat Pánu budovat Jeho Církev a království a shromážďovat rozptýlený Izrael.⁸

Tato poselství se opakovala a byla znovu zdůrazňována po celá staletí ve

všech dispensacích. A jsou ústředním bodem i u Znovuzřízení evangelia Ježíše Krista v této poslední dispensaci.

Zajetí Židů a rozptýlení kmenů Izraele, včetně deseti kmenů, jsou význačné naukové faktory ve Znovuzřízení evangelia. Deset ztracených kmenů Izraele vytvořilo Severní království Izraele a bylo odvedeno do zajetí do Assyrie v roce 721 před Kristem. Odešly do severních zemí.⁹ Desátý článek naší víry praví: „Věříme v doslovné shromáždění Izraele a ve znovuzřízení deseti kmenů.“¹⁰ Také věříme, že součástí smlouvy,

kteřou Pán uzavřel s Abrahamem, je to, že nebude požehnána jen rodová linie Abrahama, ale všichni lidé na zemi. Jak řekl starší Russell M. Nelson, shromáždění „není záležitostí fyzického místa. Je to záležitost osobního závazku. Lidé mohou být ‚přiveden[i] k poznání Pána‘ [3. Nefi 20:13], aniž by opustili domovskou zemi.“¹¹

Naše nauka je jasná: „Pán rozptýlil a sužoval dvanáct kmenů Izraele pro jejich nespravedlivost a vzpouru. Avšak Pán také využil tohoto rozptýlení svého vyvoleného lidu mezi

národy světa, aby těmto národům požehnal.“¹²

Z tohoto tragického období získáváme cenná poučení. Máme se ze všech sil snažit vyvarovat hříchu a vzpoury, které vedou k porobě.¹³ Také si uvědomujeme, že spravedlivý život je podmínkou k tomu, abychom mohli Pánu pomáhat při shromažďování Jeho vyvolených a při doslovném shromažďování Izraele.

Poroba, zajetí, závislosti a nevolnictví na sebe berou různé podoby. Může se jednat o doslovné fyzické otroctví, ale může se také jednat o ztrátu nebo narušení mravní svobody jednání, což může brzdit náš pokrok. Jeremiáš jasně říká, že nespravedlivost a vzpoura byly hlavními důvody zničení Jeruzaléma a zajetí v Babylonu.¹⁴

Stejně zhoubné pro lidského ducha jsou i jiné formy poroby. Mravní svobodu jednání lze zneužívat mnoha způsoby.¹⁵ Zmíním čtyři způsoby, které jsou v dnešní kultuře zvláště škodlivé.

Zprv – porobu způsobují závislosti, které omezují svobodu jednání, odporují mravním zásadám a ničí zdraví. Dopady drog a alkoholu, nemorálnosti, pornografie, hazardních her, finančního útisku a dalších soužení jsou pro ty, kteří jsou v jejich zajetí, i pro celou společnost břemenem tak ohromným, že je téměř nemožné ho jakkoli vyčíslit.

Zadruhé – závislosti nebo záliby, které ačkoli nejsou ve své podstatě špatné, mohou pohlcovat náš drahocenný příděl času, který by jinak bylo možné využít k dosahování ctnostných cílů. Patří mezi to nadměrné zaočobírání se sociálními sítěmi, videohrami a digitálními hrami, sportem, rekreací a mnoha dalšími věcmi.¹⁶

To, kolik času věnujeme rodině, je jednou z největších výzev, kterým ve většině kulturách čelíme. V době, kdy jsem byl v naší právnícké firmě jediným

členem Církve, mi jedna právnička vysvětlovala, jak se neustále cítila jako žonglér, který se snaží udržet ve vzduchu tři míčky. Jeden míček byla její právnická praxe, druhý manželství a třetí její děti. Téměř se vzdala snahy najít si nějaký čas na sebe. Velice ji znepokojovalo, že jeden z míčků byl vždy na zemi. Navrhl jsem jí, že se setkáme s ostatními a popovídáme si o svých prioritách. Došli jsme k tomu, že prvořadým důvodem toho, proč pracujeme, je uživit rodinu. Shodli jsme se, že vydělávání peněz není zdaleka tak důležité jako naše rodina, ale chápali jsme, že je zcela nezbytné pomáhat našim klientům podle našich nejlepších schopností. Diskuse se pak stočila k tomu, co jsme dělali v práci a co nebylo nezbytné a co se neslučovalo s tím, jak si vyhradit čas pro rodinu. Byli jsme nuceni trávit v práci čas, který nebyl nezbytný?¹⁷ Rozhodli jsme se, že naším cílem bude vytvořit pro ženy i muže takové prostředí, které bude brát ohled na rodinu. Stůjme v čele snahy chránit čas vyhrazený pro rodinu.

Zatřetí – nejrozšířenější formou poroby v dnešní době i v celé historii jsou ideologie nebo politické názory, které nejsou v souladu s evangeliem Ježíše Krista. Nahrazování pravdy evangelia lidskými filosofiemi nás může odvádět od jednoduchosti Spasitelova poselství. Když apoštol Pavel navštívil Atény, snažil se učit druhé o Vzkříšení Ježíše Krista. O této snaze čteme ve Skutcích: „Atenští zajisté všickni, i ti, kteříž tu byli hosté, k ničemu jinému tak hotovi nebyli, než praviti neb slyšeti *něco nového*.“¹⁸ Když si zástup lidí vyslechl jednoduchou náboženskou podstatu Pavlova poselství, které nebylo ničím novým, zavrhli ho.

Toto je typické i pro naši dobu, kdy jsou pravdy evangelia často zavrhovány nebo překrucovány, aby byly intelektuálně přitažlivější nebo slučitelné s aktuálními kulturními trendy

a intelektuálními názory. Nejsme-li opatrní, mohou nás tyto trendy polapit a můžeme se ocitnout v intelektuální porobě. Dnes existuje mnoho hlasů, které říkají ženám, jak mají žít.¹⁹ Často si vzájemně protirečí. Zvláště znepokojivé jsou názory, které kritizují nebo ponižují ženy, jež se rozhodly přinést oběti nutně k tomu, aby mohly být matkou, učitelkou, živitelkou nebo kamarádkou dětí.

Před několika měsíci nás navštívily naše dvě nejmladší vnučky – každá jiný týden. Byl jsem doma a šel jsem otevřít. Má manželka, Mary, byla v jiné místnosti. Poté, co jsme se objali, řekly vnučky v obou případech téměř totéž. Rozhlédly se kolem a řekly: „Je skvělé být u babičky. Kde je babička?“ Sice jsem jim to neřekl, ale napadlo mě: „Nejste snad také u dědečka?“ Ale uvědomil jsem si, že když jsem byl malý, naše rodina také jezdila k babičce. Vzpomněl jsem si na slova jedné známé písně: „Přes řeky a lesy jedeme tam, kde bydlí naše babička.“

Dozvolte mi jasně říci, že jsem nadšený z toho, jaké vzdělávací i jiné příležitosti jsou ženám dostupné. Cení si

toho, že ve většině oblastí světa se díky moderním vymoženostem omezila náročná práce a domácí dřina žen a že ženy mají nesmírný přínos v každém oboru svého snažení. Pokud ale dovolíme naší kultuře, aby omezovala onen výjimečný vztah, který mají děti se svou matkou, babičkou a dalšími ženami, které o ně pečují, budeme toho litovat.

Začtvrté – vlivy, které se staví proti náboženským zásadám, jež druzí upřímně zastávají, mohou přivodit porobu. Jednou z nejdopornějších podob těchto vlivů je situace, kdy jsou spravedliví lidé, kteří se cítí být za své jednání zodpovědní Bohu, nuceni dělat něco, co je v rozporu s jejich svědomím – například zdravotníci jsou nuceni rozhodovat se mezi tím, zda budou proti svému svědomí pomáhat při potratech, nebo zda přijdou o práci.

Členové Církve jsou relativně malou menšinou i tehdy, když spolupracují s lidmi, kteří mají podobné názory. Bude těžké změnit celou společnost, ale musíme se snažit zlepšovat mravní kulturu, která nás obklopuje. Svatí posledních dnů v každé zemi

mají být dobrými občany, mají se zapojovat do občanských záležitostí, vzdělávat se ohledně různých otázek a mají chodit volit.

Prvořadý důraz máme ale vždy klást na to, abychom přinesli jakoukoli oběť nutnou k tomu, abychom chránili svou rodinu i dorůstající pokolení.²⁰ Velká většina z nich dosud není v zajetí závažných závislostí nebo falešných ideologií. Musíme pomoci očkovat je před světem, který je velmi podobný Jeruzalému, který zažili Lehi a Jeremiáš. Také je musíme připravit na uzavření a dodržování posvátných smluv a na to, aby byli předními vyslanci, kteří budou pomáhat Pánovi budovat Jeho Církev a shromažďovat rozptýlený Izrael a Pánovy vyvolené, ať jsou kdekoli.²¹ Jak se krásně píše v Nauce a smlouvách: „Spravedliví budou shromážděni z prostředku všech národů a přijdou do Sionu, zpívajíce písně věčné radosti.“²²

Naším úkolem je varovat se jakékoli poroby, pomáhat Pánovi shromažďovat Jeho vyvolené a obětovat se pro dorůstající pokolení. Musíme vždy pamatovat na to, že nemůžeme spasit sami sebe. Jsme svobodní díky lásce, milosti a smírné oběti Spasitele. Když Lehiova rodina uprchla, vedlo je Pánovo světlo. Pokud budeme věrni Jeho světlu a budeme následovat Jeho přikázání a spoléhat se na Jeho zásluhu, vyvarujeme se duchovní, fyzické i intelektuální poroby, včetně nářků kvůli putování v pustině, neboť On je mocný, aby spasil.

Vyvarujeme se zoufalství a utrpení těch, kteří upadají do zajetí a již nemohou zpívat písně Sionu. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mnohé Verdiho opery, jako jsou například *Aida*, *La traviata* či *Il trovatore*, patří mezi nejpůvodnější opery, které se v dnešní době hrají po celém světě.

2. Viz 1. Nefi 5:13; 7:14.
3. Jeremiáš 1:5.
4. Viz 1. Nefi 2:2–3.
5. Zničení Šalomounova chrámu, pád Jeruzaléma a zajetí kmene Judy se stalo kolem roku 586 př. Kr.
6. Jeremiáš 2:11, 13.
7. Jeremiáš 8:20. Jeremiáš již předtím zaznamenal, jak Pán vyzýval ku pokání: „Kormouti se ve mně srdce mé“ (Jeremiáš 4:19), a naléhavě žádal: „Naleznete-li muže, ... ješto by činil soud, a vyhledával toho, což pravého jest, a odpustím jemu.“ (Jeremiáš 5:1.)
8. Viz Jeremiáš 31; 1. Nefi 10:14.
9. Viz 2. Královská 17:6; Nauka a smlouvy 110:11.
10. Články víry 1:10; viz také 2. Nefi 10:22.
11. Russell M. Nelson, „The Book of Mormon and the Gathering of Israel“, proslav pronesený na semináři pro nové presidenty misí, 26. června 2013.
12. Průvodce k písmům, „Izrael“, scriptures.lds.org.
13. Když Pán promlouval v dnešní době, řekl: „Celý svět leží v hříchu a sténá pod temnotou a pod porobou hříchu, ... protože nepřicházejí ke mně.“ (Nauka a smlouvy 84:49–50.)
14. Nevinní lidé mohou být samozřejmě také zotročeni.
15. Naukové zásady se nemění, ale prostředky poroby, zajetí a zničení se šíří nebyvalou měrou.
16. Toto bylo trefně a poněkud humorně uvedeno na obálce loňského časopisu *New York Times Magazine* (8. dubna 2012), v němž se pojednávalo a návykovém charakteru digitálních her. Stálo zde: „Hypernávyková, časoztrátová, vztahy ničící a myšlení drtící moc a kouzlo hloupých digitálních her.“ A poté tam bylo malým písmem napsáno: „(Což

neznamená, že je taky rádi nehrajeme.)“ To určitým odlehčeným způsobem zdůrazňuje, že při používání závažných technických vynálezů dnešní doby je nutné používat moudrost.

17. Společnou mantrou mnoha pracovních prostředí jsou tato slova: „Pracujeme naplno a hrajeme si naplno.“ I když je soudržnost mezi zaměstnanci důležitá, pokud „práce a hra“ vytlačuje čas na rodinu, je sebezničující.
18. Skutkové 17:21; zvýraznění přidáno.
19. Viz Keli Goff, „Female Ivy League Graduates Have a Duty to Stay in the Workforce“, *Guardian*, Apr. 21, 2013, www.theguardian.com/commentisfree/2013/apr/21/female-ivy-league-graduates-stay-home-moms; Sheryl Sandberg, *Lean In: Women, Work, and the Will to Lead* (2013); Anne-Marie Slaughter, „Why Women Still Can't Have It All“, *The Atlantic*, June 13, 2012, www.theatlantic.com/magazine/print/2012/07/why-women-still-cant-have-it-all/309020; Lois M. Collins, „Can Women ‚Have It All‘ When It Comes to Work and Family Life?“ *Deseret News*, June 28, 2012, A3; Judith Warner, „The Midcareer Timeout (Is Over)“, *New York Times Magazine*, Aug. 11, 2013, 24–29, 38; Scott Schieman, Markus Schafer a Mitchell McIvor, „When Leaning In Doesn't Pay Off“, *New York Times*, Aug. 11, 2013, 12.
20. Církev povzbuzuje biskupstva, aby pomáhala rodinám trávit více času s mladými muži, mladými ženami a mladými svobodnými dospělými. Biskupstva jsou povzbuzována, aby delegovala více zodpovědností na radě sboru k vorům Melchisedechova kněžství, pomocným organizacím a členům se zvláštními příležitostmi, kteří mohou vhodným způsobem pomáhat druhým.
21. Viz Nauka a smlouvy 29:7.
22. Nauka a smlouvy 45:71.

Starší Neil L. Andersen
Kvorum Dvanácti apoštolů

Moc v kněžství

Muž může roztáhnout závěsy, aby do pokoje vstoupilo hřejivé sluneční světlo, ale onen muž není majitelem slunce, světla ani tepla, které slunce přináší.

Kněžská požehnání jsou pro všechny

Když děti na shromáždění svátosti radostně zpívaly píseň z Primárek „Cítíme lásku“, všichni se uznale usmívali. Statečná matka vychovávající pět dětí pozorně naslouchala druhému verši: „Můj domov je ve dne v noci požehnan silou kněžské moci.“¹ Smutně si pomyslela: „Moje děti takový domov nikdy nepoznaly.“²

Mým poselstvím pro tuto věrnou ženu a všechny ostatní je to, že můžeme žít ve dne v noci „[požehnaní] silou kněžské moci“, ať je naše životní situace jakákoli.

Někdy si moc kněžství až příliš spojujeme s muži v Církvi. Kněžství je moc a pravomoc od Boha daná ke spasení a požehnaní všech lidí – mužů, žen i dětí.

Muž může roztáhnout závěsy, aby do pokoje vstoupilo hřejivé sluneční světlo, ale onen muž není majitelem slunce, světla ani tepla, které slunce přináší. Požehnání kněžství jsou nesrovnatelně větší než ten, kdo je pověřen tento dar spravovat.

Přijímat požehnaní, moc a zaslíbení kněžství v tomto životě i v životě příštím je jednou z velkých příležitostí a zodpovědností ve smrtelnosti. Jsme-li způsobilí, obohacují obřady kněžství náš život zde na zemi

a připravují nás na nádherná zaslíbení světa, který nás čeká. Pán řekl: „V obřadech ... se projevuje moc božskosti.“³

Bůh má připravena zvláštní požehnání pro každého způsobilého jedince, který je pokřtěn, přijme Ducha Svatého a pravidelně přijímá svátost. Chrám přináší další světlo a moc spolu s příslibem věčného života.⁴

Všechny obřady nás vybízejí k tomu, abychom prohloubili víru v Ježíše Krista a uzavřeli a dodržovali smlouvy s Bohem. Když tyto posvátné smlouvy dodržujeme, získáváme kněžskou moc a požehnaní.

Nepocitujeme snad ve svém životě moc kněžství a nevidáme ji mezi členy Církve, kteří dodržují smlouvy? Vidáme ji u nově obrácených, když vycházejí z vod křtu a pocítují, že jim bylo odpuštěno a že jsou čistí. Vidíme, že naše děti a mládež jsou citlivější vůči nabádáním a vedení Ducha Svatého. Vidíme, že obřady chrámu se stávají majákem síly a světla pro spravedlivé muže a ženy na celém světě.

Minulý měsíc jsem byl svědkem toho, jak jeden manželský pár čerpal obrovskou sílu ze zaslíbení chrámového pečetění, když se jim narodil milovaný chlapec, který však po týdnu

zemřel. Skrze obřady kněžství se tomuto mladému manželskému páru i každému z nás dostává útěchy, síly, ochrany, pokoje a věčných zaslíbení.⁵

Co víme o kněžství

Někteří se mohou upřímně zeptat: „Mají-li na moc a požehnaní kněžství nárok všichni, proč obřady kněžství vykonávají muži?“

Když se anděl otázel Nefiho: „Znáš blahosklonnost Boží?“ Nefi mu upřímně odpověděl: „Vím, že Bůh miluje své děti; nicméně neznám význam všech věcí.“⁶

Mluvíme-li o kněžství, je spousta věcí, které víme.

Všichni jsou Bohu stejní

Víme, že Bůh miluje všechny své děti a nikomu nestraní. „Neodpírá žádnému, který k němu přichází, ... muži ani ženě; ... a všichni jsou Bohu stejní.“⁷

A tak jistě, jako víme, že Bůh chová ke svým synům a dcerám „stejnou“ lásku, tak také víme, že nestvořil muže a ženy úplně stejné. Víme, že pohlaví je základní charakteristikou naší smrtelné i věčné totožnosti a účelu. Každému pohlaví jsou dány posvátné zodpovědnosti.⁸

Již od počátku

Víme, že Bůh hned na počátku určil, jak bude Jeho kněžství spravováno. „Kněžství bylo nejprve dáno Adamovi.“⁹ Noé, Abraham a Mojžíš vykonávali kněžské obřady. Ježíš Kristus byl a je Velikým vysokým knězem. Povolal apoštoly. „Ne vy jste mne vyvolili,“ řekl, „ale já jsem vás vyvolil, a [vysvětlil].“¹⁰ V naší době Bůh seslal nebeské posly. Jan Křtitel, Petr, Jakub a Jan znovuzřídili na zemi kněžství skrze Proroka Josepha Smitha.¹¹ Takto náš Otec v nebi spravuje své kněžství.¹²

Mnohé dary od Boha

Víme, že moc svatého kněžství nepůsobí nezávisle na víře, Duchu Svatém a duchovních darech. Písma varují: „[Nepopírejte] dary Boží, neboť jsou mnohé. ... A jsou různé způsoby, jimiž jsou tyto dary udíleny; ale je to tentýž Bůh, který působí všechno ve všech.“¹³

Způsobilst

Víme, že klíčovým prvkem při vykonávání a přijímání kněžských obřadů je způsobilst. Sestra Linda K. Burtonová, generální presidentka Pomocného sdružení, řekla: „Spravedlivost nás opravňuje ... přivolávat do života moc kněžství.“¹⁴

Vezměte v úvahu například epidemii pornografie, která se šíří po celém světě. Pánova měřítko způsobilsti pro ty, kteří vykonávají obřady kněžství, neposkytují pornografii žádný prostor. Spasitel řekl:

„Čiňte pokání ... z tajných ohavností svých.“¹⁵

„Svíce těla jestiž oko; ... Pakliž by oko tvé bylo nešlechtné, všecko tělo tvé tmavé bude.“¹⁶

„[Neboť] každý, kdož by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém.“¹⁷

Pokud někdo, kdo není způsobilý, vykonává obřad svátosti nebo svátost roznáší, žehná nemocným nebo se účastní jiných kněžských obřadů, je to, jak řekl starší David A. Bednar, brání jména Božího nadarmo.¹⁸ Pokud někdo není způsobilý, má se zdržet vykonávání kněžských obřadů a s modlitbou se obrátit na biskupa, čímž učiní první krok v procesu pokání a návratu k příkázáním.

Pokora

Dále víme, že v rodinách, v nichž spravedlivá matka a spravedlivý otec vedou své děti ve vzájemné jednotě, je hojnost kněžských požehnání. Ale zároveň víme, že Bůh dychtivě uděluje tatáž požehnání i těm, kteří jsou v mnoha jiných situacích.¹⁹

Jedna matka, na níž spočívá duchovní i časné břemeno péče o rodinu, citlivě vysvětlila, že k tomu, aby zavolala svým domácím učitelům, aby přišli požehnat jednomu z jejich dětí,

je z její strany zapotřebí pokory. Pak ale s porozuměním dodala, že ona pokora není o nic větší než ta, kterou musí projevít její domácí učitelé, když se chystají na to, aby mohli dítěti požehnat.²⁰

Klíče kněžství

Víme, že klíče kněžství, které drží členové Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů, řídí dílo Páně na zemi. Určité klíče kněžství jsou předávány presidentům kůlů a biskupům, aby mohli plnit zodpovědnosti ve své geografické oblasti působnosti. A skrze zjevení povolávají muže a ženy, kterým je vyjádřena podpora a jsou ustanoveni k tomu, aby uplatňovali delegovanou pravomoc, zatímco učí druhé a spravují církevní záležitosti.²¹

I když toho víme o kněžství mnoho, náš pohled z perspektivy smrtelnosti nám vždy neumožňuje zcela rozumět tomu, jak Bůh jedná. Ale Jeho laskavá připomínka: „Nejsouť zajisté myšlení má [jako] myšlení vaše, ani cesty vaše [jako] cesty mé,“²² nás utvrzuje v tom, že časem a z věčné perspektivy uvidíme věci „tak, jak skutečně jsou,“²³ a porozumíme v mnohem větší míře Jeho dokonalé lásce.

Všichni ochotně sloužíme. Občas máme pocit, že nám naše povolání nestačí, a přejeme si, aby toho po nás bylo požadováno více. Jindy jsme vděční, když nastane čas našeho uvolnění. My nejsme ti, kdo rozhodují o tom, jaké povolání obdržíme.²⁴ Této zásadě jsem se naučil brzy po svatbě. Jako mladí manželé jsme s manželkou Kathy žili na Floridě. Jednou v neděli mi rádce v předsednictvu kůlu řekl, že byli inspirováni k tomu, aby povolali Kathy jako učitelku ranního semináře.

„Ale jak to budeme dělat?“ zeptal jsem se. „Máme malé děti, seminář začíná v 5 hodin ráno a já jsem ve sboru

presidentem Mladých mužů.“

Rádce se usmál a řekl: „To je v pořádku, bratře Andersene. Manželku povoláme a vás uvolníme.“

A to se také stalo.

Přínos žen

Upřímně zjišťovat, co si ženy myslí a z čeho mají obavy, a naslouchat jim, je v životě, v manželství a při budování království Božího zcela zásadní.

Před dvaceti lety na generální konferenci vyprávěl starší M. Russell Ballard o rozhovoru, který měl s generální presidentkou Pomocného sdružení. Byla nadnesena otázka ohledně posilování způsobilosti mladých lidí, kteří se chystají sloužit na misi. Sestra Elaine Jacková s úsměvem řekla: „Víte, starší Ballarde, [ženy] z Církve by vám mohly dát několik dobrých návrhů, ... ale musí se [jich] někdo zeptat. Konec konců ... *my* jsme jejich matky!“²⁵

President Thomas S. Monson se o starosti žen zajímá a reaguje na ně celý život. Ženou, která ho ovlivnila nejvíce, je sestra Frances Monsonová. Velmi nám chybí. A minulý čtvrtek

president Monson připomněl generálním autoritám také to, kolik se toho naučil jako biskup od 84 vdov ze svého sboru. Tyto vdovy velmi ovlivnily jeho službu i celý jeho život.

Není tedy divu, že předtím, než president Monson s modlitbou učinil rozhodnutí snížit věk pro misionářskou službu, vedl mnoho diskusí s generálními předsednictvy Pomocného sdružení, Mladých žen a Primárek.

Biskupové, budete-li se řídit příkladem presidenta Monsona, pocítíte v ještě větší míře, že ruka Páně, jež vás vede, žehná vašemu posvátnému dílu.

Několik let jsme žili v Brazílii. Brzy po našem příjezdu jsem se setkal s Adelsonem Parrelou, který sloužil

Vany Parrellová

jako sedmdesátník, a s jeho bratrem Adilsonem, který sloužil v předsednictvu našeho kůlu. Později jsem poznal ještě jejich bratra Adaltona, který sloužil jako president kůlu ve Florianopolis, a jejich dalšího bratra Adelma, který sloužil jako biskup. Víra těchto bratrů na mě velmi zapůsobila, a tak jsem se zeptal na jejich rodiče.

Rodina byla pokřtěna ve městě Santos v Brazílii před 42 lety. Adilson Parrella řekl: „Z počátku se zdálo, že je otec z toho, že se rodina připojila k Církvi, nadšený. Avšak [brzy] už nebyl tak aktivní a požádal matku, aby nechodila na shromáždění.“

Adilson mi prozradil, že jejich matka šla sousedům oblečení, aby vydělala peníze dětem na jízdné za autobus, a ony se tak dostaly na shromáždění. Tito čtyři malí chlápci museli jít skoro dva kilometry pěšky do jiného města, tam nastoupili do autobusu, jeli asi 45 minut a pak jim cesta pěšky ke kapli zabrala ještě dalších 20 minut.

Přestože sestra Parrellová s dětmi na shromáždění chodit nemohla,

četla se svými syny a dcerami písma, učila je evangeliu a modlila se s nimi. Jejich skromný domov byl naplněn bohatými požehnáními kněžské moci. Chlapci vyrostli, sloužili na misiích, získali vzdělání a uzavřeli sňatek v chrámu. Jejich domovy naplnila požehnání kněžství.

Po mnoha letech sestra Vany Parrellová vstoupila jako svobodná žena do chrámu, aby přijala své vlastní obdarování, a ještě o něco později sloužila na třech misiích v Brazílii. Nyní je jí 84 let a její víra nadále žehná generacím, které ji následují.

Svědectví a zaslibení

Moc svatého kněžství Božího se nachází v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Svědčím o tom, že když se budete způsobilé účastnit obřadů kněžství, dá vám Pán větší sílu, pokoj a věčnou perspektivu. Ať již jste v jakékoli situaci, váš domov bude „požehnan silou kněžské moci“ a vaši blízcí budou více toužit po tom, aby tato požehnání získali i pro sebe.

Jako muži a ženy, sestry a bratři a synové a dcery Boží kráčíme společně kupředu. Toto je naše příležitost, naše zodpovědnost a naše požehnání. Toto je naše určení – připravovat království Boží na návrat Spasitele. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. „Cítíme lásku“, *ZNPPD 2*, č. 74.
2. Osobní e-mail z 5. srpna 2013.
3. *Nauka a smlouvy* 84:20.
4. Viz *Nauka a smlouvy* 138:37, 51.
5. Viz *Nauka a smlouvy* 84:35; 109:22.
6. 1. Nefi 11:16–17.
7. 2. Nefi 26:33.
8. Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
9. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 103; viz také *Nauka a smlouvy* 84:16; 107:40–53; 128:18, 21; Russell M. Nelson, „Lessons from Eve“, *Ensign*, Nov. 1987, 86–89.
10. Jan 15:16.
11. Viz Joseph Smith–Životopis 1:72; viz také *Nauka a smlouvy* 13; 27.
12. Viz M. Russell Ballard, „Let Us Think Straight“ (BYU Campus Education Week devotional, Aug. 20, 2013); speeches.byu.edu. Starší Ballard řekl: „Proč jsou muži vysvěcováni do kněžských úřadů, a ženy nikoli? President Gordon B. Hinckley vysvětlil, že to byl Pán, nikoli člověk, „kdo určil, že muži v Jeho Církvi mají být nositeli

kněžství,“ a že to byl rovněž Pán, kdo obdařil ženy „[schopnostmi, aby] doplnily tuto velkou a úžasnou organizaci – Církev a království Boží.“ („Women of the Church“, *Ensign*, Nov. 1996, 70.) Pán koneckonců nezjevil, proč zorganizoval svou Církev tak, jak ji zorganizoval.“

13. Moroni 10:8.
14. Linda K. Burton, „Priesthood: A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children“ (Brigham Young University Women’s Conference address, May 3, 2013); ce.byu.edu/cw/womensconference/pdf/archive/2013/lindaBurtonTalk.pdf.
15. 3. Nefi 30:2.
16. Matouš 6:22–23.
17. Matouš 5:28; viz také Alma 39:9. President Thomas S. Monson řekl: „Pornografie je zvláště nebezpečná a návyková. Ze sledování pornografie ze zvědavosti se může stát zlovyk, který vás ovládne a povede k ještě horším materiálům a k sexuálnímu přestupku. Vyhybejte se pornografii za každou cenu.“ („Připravenost přináší požehnání“, *Liahona*, květen 2010, 66.)
„Mimořádně znepokojující [jsou však] zprávy o mnoha jednotlivcích, kteří využívají internet pro zlé a potupné účely, z nichž nejrozšířenějším je prohlížení pornografie. Bratři a sestry, zapojování se do takovýchto činností doslova zničí vašeho ducha. Buďte silní. Buďte čisti. Vyhybejte se takovému potupnému a ničivému obsahu za každou cenu – kdekoli na něj narazíte! Říkám toto varování všem a všude.“ („Než se sejdeme zas“, *Liahona*, květen 2009, 113.)
„Vyvarujte se jakéhokoli náznaku pornografie. Ta znecitlivuje ducha a narušuje svědomí. V Nauce a smlouvách je nám řečeno: ‚To, co nevzdělává, není od Boha a je to temnota.‘ [Nauka a smlouvy 50:23.]“ („Věrní víře“, *Liahona*, květen 2006, 19.)
18. Viz David A. Bednar, *Act in Doctrine* (2012), 53.
19. Viz Dallin H. Oaks, „Kněžská pravomoc v rodině a v Církvi“, *Liahona*, listopad 2005, 24–27.
20. Osobní e-mail z 5. srpna 2013; viz *Jakub* 5:14.
21. Viz *Židům* 5:4.
22. *Izaiáš* 55:8.
23. *Jáko* 4:13.
24. Viz *Nauka a smlouvy* 81:4–5. President Gordon B. Hinckley řekl: „Vaše povinnost je ve sféře vaší zodpovědnosti stejně tak závažná, jako ta moje v mé sféře. Žádné povolání v této Církvi není malé nebo bezvýznamné.“ („This Is the Work of the Master“, *Ensign*, May 1995, 71.)
25. M. Russell Ballard, „Strength in Counsel“, *Ensign*, Nov. 1993, 76.

David M. McConkie

První rádce v generálním předsednictvu Nedělní školy

Učme s mocí a pravomocí Boží

Pán umožňuje, aby každý způsobilý Svatý posledních dnů mohl učit Spasitelovým způsobem.

Jsme vděční za všechny učitele v Církvi – tak, že to ani nedokážeme vyjádřit. Máme vás rádi a vkládáme ve vás velkou důvěru. Vy jste jedním z velkých zázraků znovuzříženého evangelia.

Existuje určité tajemství, jak se stát úspěšným učitelem evangelia a učit s mocí a pravomocí Boží. Použil jsem slovo *tajemství*, protože zásadám, na kterých úspěch učitele spočívá, mohou porozumět jen ti, již mají svědectví o tom, k čemu došlo onoho nádherného jasného rána zjara roku 1820.

V odpověď na pokornou modlitbu 14letého chlapce se otevřela nebesa. Bůh Věčný Otec a Jeho Syn, Ježíš Kristus, se zjevili Proroku Josephu Smithovi a mluvili s ním. Započalo dlouho očekávané napravení všech věcí a v naší dispensaci byla navždy nastolena zásada zjevení. Josephovo poselství, a naše poselství světu, lze shrnout dvěma slovy: „Bůh promlouvá.“ Promlouval v dávných dobách, promlouval k Josephovi a bude promlouvat i k vám. To vás odlišuje od všech ostatních učitelů ve světě. A právě proto nemůžete neuspět.

Byli jste povoláni duchem prorocství a zjevení a ustanoveni kněžskou pravomocí. Co to znamená?

Zprv – znamená to, že jste v Pánově službě. Jste Jeho zmocněnci a jste oprávněni a pověřeni Ho zastupovat a jednat v Jeho jménu. Jako Jeho zmocněnci máte nárok na Jeho pomoc. Musíte se sami sebe ptát: „Co by říkal Spasitel, kdyby dnes učil mé studenty, a jak by to říkal?“ Vy pak musíte udělat totéž.

Kvůli této zodpovědnosti budou mít možná někteří pocity nedostatečnosti, nebo budou mít dokonce

Řím, Itálie

strach. Ta cesta ale není obtížná. Pán umožňuje, aby každý způsobilý Svatý posledních dnů mohl učit Spasitelovým způsobem.

Zadruhé – jste povoláni kázat evangelium Ježíše Krista. Nesmíte učit vlastní myšlenky či filosofie, a to ani ty, které se prolínají s písmy. Evangelium je moc Boží ke spasení¹ a spasení jsme jedinečně skrze evangelium.

Zatřetí – je vám přikázáno, abyste učili zásadám evangelia, jak se nacházejí ve standardních dílech Církve, slozům novodobých apoštolů a proroků a tomu, čemu vás naučí Duch Svatý.

Kde tedy máme začít?

Naši hlavní a prvořadou zodpovědností je žít tak, abychom mohli mít Ducha Svatého jako svého průvodce a společníka. Když se Hyrum Smith snažil zapojit do tohoto velkolepého díla posledních dnů, Pán řekl: „Viz, toto je dílo tvé, zachovávatí přikázání má, ano, celou svou mocí, myslí a silou.“² Tam musíme začít. Rada, kterou dal Pán Hyrumovi, je táž rada, kterou dával a dává Svatým v každé době.

Když členové Prvního předsednictva hovořili k dnešním učitelům, řekli: „Nejdůležitější součástí vaší služby bude vaše každodenní duchovní příprava, jež zahrnuje modlitbu, studium písem a poslušnost přikázání. Povzbuzujeme vás, abyste svůj život zasvětili evangeliu s hlubším úmyslem než kdy dříve.“³

Je příznačné, že členové Prvního předsednictva neřekli, že nejdůležitější částí vaší služby je připravovat si dobře lekce nebo si osvojovat různé výukové metody. Samozřejmě že se musíte pilně připravovat na každou lekci a snažit se poznávat, jak učit, abyste studentům pomáhali používat svobodu jednání a aby jim evangelium vstoupilo do srdce; ale tou první a nejdůležitější součástí vaší služby je

Arraiján, Panama

vaše osobní duchovní příprava. Když se budete touto radou řídit, První předsednictvo slibuje: „Duch Svátý vám bude pomáhat poznat, co máte dělat. Vaše svědectví poroste, vaše obrácení se prohloubí a vy budete posílení, abyste dokázali čelit životním výzvám.“⁴

Jaká větší pozhnání by si mohl učitel přát?

Pán dále přikázal, že než budeme usilovat o oznamování Jeho slova, musíme nejprve usilovat o to, abychom ho získali.⁵ Musíte se stát muži a ženami s hlubokými znalostmi tím, že budete pilně studovat písmo a uchovávat si je v srdci jako poklad. Když pak požádáte Pána o pomoc, požehná vám svým Duchem a svým slovem. Budete mít moc Boží k přesvědčování lidí.

Pavel nám říká, že evangelium přichází k člověku dvěma způsoby – slovem a mocí.⁶ Slovo evangelia

je napsáno v písmech a toto slovo můžeme poznat pilným bádáním. Moc evangelia získávají v životě ti, kteří žijí tak, aby byl Duch Svátý jejich společníkem, a kteří se řídí nabádáními, jež obdrží. Někteří se zaměřují pouze na získávání slova a stávají se experty v předávání informací druhým. Jiní zanedbávají přípravu a doufají, že jim Pán ve své dobrotivosti pomůže lekci nějak odučit. Nemůžete očekávat, že vám Duch pomůže vybavit si verše a zásady, které jste si neprostudovali nebo o kterých jste nepřemýšleli. Abyste byli ve výuce evangelia úspěšní, musíte mít v životě jak slovo evangelia, tak i jeho moc.

Těmto zásadám rozuměl také Alma, když se radoval ze synů Mosiášových a z toho, jak učili s mocí a pravomocí Boží. Čteme:

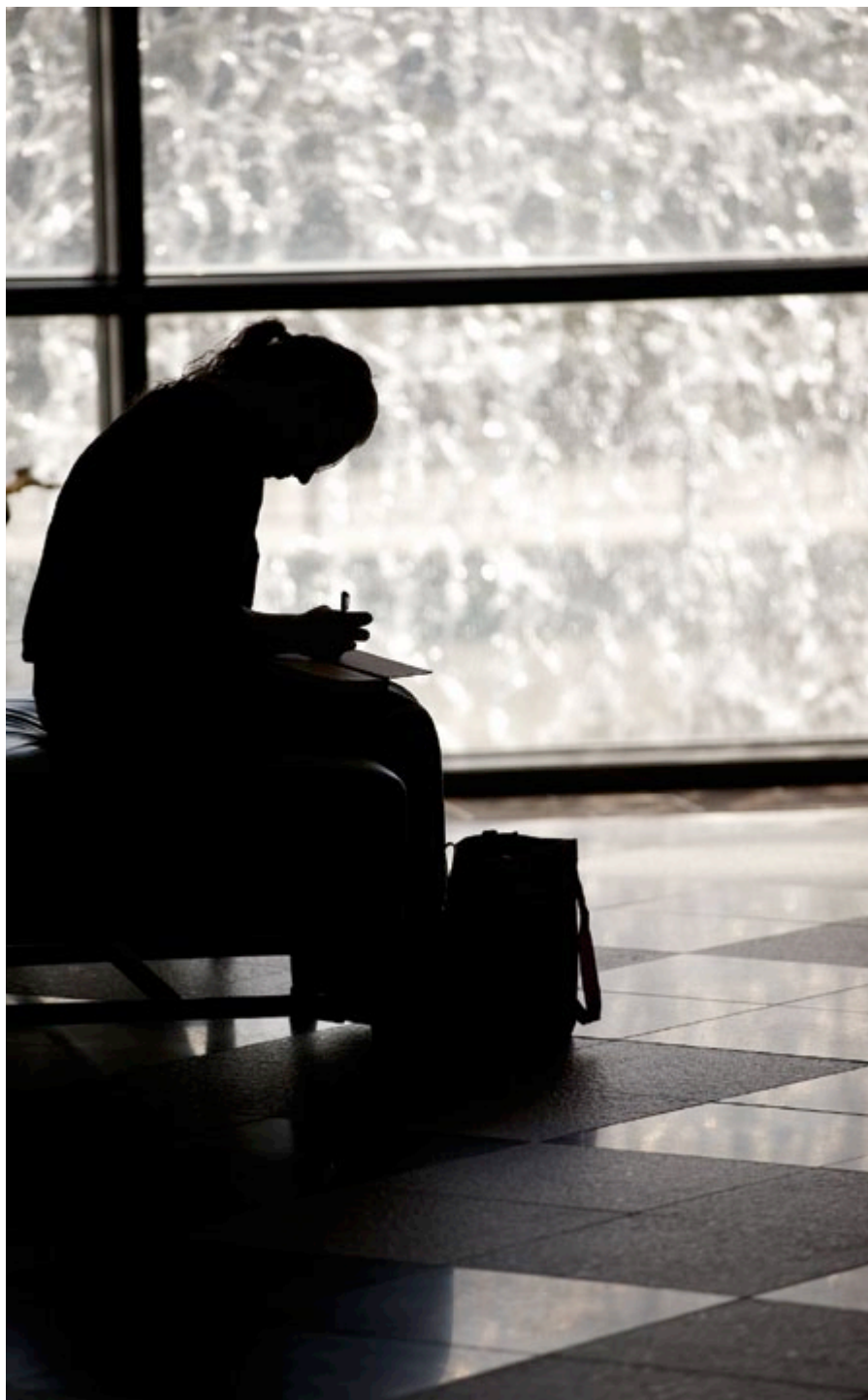
„Byli [to] muži zdravého rozumu a zkoumali pilně písmo, aby znali slovo Boží.

Ale to není vše; věnovali se velice modlitbě a půstu; tudíž měli ducha ... zjevení.“⁷

Dále se musíte naučit naslouchat. Starší Jeffrey R. Holland učil této zásadě misionáře. Budu citovat z proslavu staršího Hollanda, ale dovolil jsem si nahradit slova *misionáři* a *zájemci* slovy *učitelé* a *studenti*: „Hned po zodpovědnosti [učitelů] naslouchat Duchu následuje jejich zodpovědnost naslouchat [studentovi]. ... Budeme-li naslouchat duchovníma ušima ..., [naši studenti] nám řeknou, jaké zásady potřebují slyšet.“

Starší Holland pokračoval: „Skutečností zůstává, že [učitelé] se dál příliš soustřeďují na pohodlný a stále stejný přednes látky, místo aby se soustředili na jednotlivé [studenty].“⁸

Poté, co jste podle svých nejlepších schopností připravili sebe i lekci, musíte být ochotni nechat zbytek na Duchu. Když se dostaví tichá vnuknutí

od Ducha Svatého, musíte mít odvahu odložit plán lekce a své poznámky a jít směrem, kterým vás ona vnuknutí vedou. Když to uděláte, vyučovaná lekce už nebude vaší lekcí, ale stane se lekcí Spasitelovou.

Když zasvětíte život evangeliu s hlubším úmyslem než kdy dříve a budete bádát v písmech a uchovávat je v srdci jako poklad, tentýž Duch

Svatý, který zjevoval tato slova apoštolům a prorokům v dávných dobách, vám dosvědčí, že jsou pravdivá. Duch Svatý vám je v podstatě zjeví nanovo. Když k tomu dojde, tak slova, která čtete, již nebudou pouze slova Nefiho, Pavla nebo Almy – ale stanou se slovy vašimi. Když pak budete učit, Duch Svatý vám bude moci všechno připomenout. Vskutku „vám bude dáno

v pravou hodinu, ano, v pravou chvíli, co budete říkatí“.⁹ Když toto nastane, zjistíte, že říkáte něco, co jste vůbec neměli v plánu říci. Když se pak soustředíte, sami se ze svých slov při výuce něčemu naučíte. President Marion G. Romney řekl: „Vždy poznám, kdy mluvím pod vlivem inspirace Ducha Svatého, neboť tehdy se z toho, co říkám, něčemu naučím.“¹⁰ Pamatujte, učitel je také studentem.

A nakonec – musíte být nezávislým svědkem toho, čemu učíte, a nemáte jen papouškovat slova z příručky nebo myšlenky druhých. Když budete hovořit na slovech Kristových a budete se snažit žít podle evangelia s hlubším úmyslem než kdy dříve, Duch Svatý vám projeví pravdivost toho, čemu učíte. Toto je duch zjevení, a tentýž duch vnese vaše poselství do srdce těch, kteří mají touhu a jsou ochotni ho přijmout.

Skončeme nyní tam, kde jsme začali – v Posvátném háji. Díky tomu, k čemu došlo onoho krásného jarního rána před ne tak dlouhou dobou, máte právo učit s mocí a pravomocí Boží. O tom vydávám posvátné a nezávislé svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Římanům 1:16.
2. Nauka a smlouvy 11:20.
3. První předsednictvo, *Teaching the Gospel in the Savior's Way: A Guide to Come, Follow Me: Learning Resources for Youth* (2012), 2.
4. First Presidency, *Teaching the Gospel in the Savior's Way*, 2.
5. Viz Nauka a smlouvy 11:21.
6. Viz 1. Tessalonicenským 1:5.
7. Alma 17:2–3.
8. Jeffrey R. Holland, „The Divine Companionship“ (proslov pronesený na semináři pro nové presidenty misí, 26. června 2009), 7, 8, Knihovna církevní historie, Salt Lake City; zvýraznění obsaženo již v originále.
9. Nauka a smlouvy 100:6.
10. Marion G. Romney, v knize Boyda K. Packera, *Teach Ye Diligently* (1975), 304.

Starší Kevin S. Hamilton
Sedmdesátník

Neustále se pevně držíme

Kéž se neustále pevně držíme železné tyče, jež vede do přítomnosti našeho Nebeského Otce.

Můj otec si dobře pamatoval onen den, a dokonce i hodinu, kdy jako rodina – otec, matka a čtyři děti – opustili Církev, přičemž mnozí z nich se v tomto životě nikdy nevrátili. Bylo mu 13 let, byl jáhnem, a v té době navštěvovaly rodiny Nedělní školu ráno a shromáždění svátosti odpoledne. Jednoho krásného jarního dne po návratu z ranní nedělní bohoslužby se při společném obědě jeho matka obrátila k otci a zeptala se ho: „Co myslíš, drahý, půjdeme odpoledne na shromáždění svátosti, nebo se pojedeme jako rodina někam projet?“

Myšlenka, že byla i jiná možnost než jít na shromáždění svátosti, mého otce nikdy nenapadla, ale on a jeho tři náctiletí sourozenci zbystřili a pozorně naslouchali. Tu nedělní byla odpolední vyjízdka nejspíš příjemnou rodinnou činností, ale toto malé rozhodnutí bylo prvním krokem ve směru, který nakonec odvedl jeho rodinu od Církve a jejího bezpečí, ochrany a požehnání na jinou cestu.

Jako ponaučení pro ty, kteří v naší době možná pocítují pokušení vydat se jinou cestou, vyprávěl Lehi, prorok z Knihy Mormonovy, své rodině

o vidění, v němž viděl „nesčetné zástupy lidí, z nichž se mnozí tlačili kupředu, aby dosáhli cesty, která vedla ke stromu, u kterého ... stál.

A ... [oni] se přiblížili a vkročili na cestu, která vedla k tomuto stromu.

A ... povstala mlha temnoty ..., natolik, že ti, kteří vkročili na cestu, ztratili směr, zabloudili a ztratili se.“¹

Lehi pak spatřil další skupinu lidí, kteří se „[tlačili] kupředu, a přiblížili se a chopili se konce tyče ze železa; a tlačili se kupředu mlhou temnoty, držíce se tyče ze železa, až se přiblížili a pojedli z ovoce tohoto stromu“. Naneštěstí „poté, co pojedli z ovoce tohoto stromu, rozhlíželi se kolem, jako by se styděli“, protože ti ve veliké a prostorné stavbě „se posmívali a ukazovali prstem na ty, kteří přišli a pojídali z ovoce“. Tito lidé pak „odpadli na zakázané cesty a byli ztraceni“.² Nedokázali, nebo možná nebyli ochotni, vytrvat až do konce.

Nicméně tam byla ještě třetí skupina lidí, kteří nejenže došli až ke stromu života, ale ani poté neodpadli. O těchto lidech písmo říká, že „se tlačili kupředu a *neustále se pevně drželi* tyče ze železa, dokud se nepřiblížili a nepadli a nepojedli

z ovoce stromu“.³ Tyč ze železa byla pro tyto lidi jediným zdrojem jistoty a bezpečí, který měli k dispozici, a tak se jí neustále pevně drželi; odmítali se pustit i kvůli něčemu tak malému jako nedělní odpolední vyjízdka do přírody.

Starší David A. Bednar o této skupině lidí řekl: „Klíčovým výrazem v tomto verši jsou slova ‚neustále se pevně držíce‘ tyče ze železa. Možná, že tato třetí skupina lidí *důsledně* četla a studovala slova Kristova a hledala v nich. ... A právě k této skupině se máme snažit přidat, vy i já.“⁴

My, kteří jsme členy Boží Církve v dnešní době, jsme uzavřeli smlouvu, že budeme následovat Ježíše Krista a budeme poslušni Božích přikázání. Při křtu jsme uzavřeli smlouvu, že budeme stát jako svědkové Spasitele,⁵

pomáhat slabým a potřebným,⁶ dodržovat přikázání Boží a činit pokání, kdykoli to bude potřeba, protože, jak učil apoštol Pavel, „všichniť zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží“.⁷

Každý týden máme příležitost navštívit shromáždění svátosti, kde můžeme obnovit tyto smlouvy tím, že přijmeme chléb a vodu při obřadu svátosti. Díky tomuto prostému skutku se můžeme znovu zavázat, že budeme následovat Ježíše Krista a činit pokání, kdykoli uděláme nějakou chybu. Bůh nám na oplátku slibuje svého Ducha jako průvodce a ochránce.

Z příručky *Kažte evangelium mé* naši misionáři učí, že zjevení a svědectví přicházejí tehdy, když se účastníme nedělních církevních shromáždění: „Tím, že se účastníme církevních bohoslužeb a společně uctíváme, se navzájem posilujeme. Obnovujeme své síly ve společnosti přátel a rodiny. Když studujeme písmo a učíme se více o znovuzřízeném evangeliu, posiluje to naši víru.“⁸

Někdo by se mohl zeptat, proč máme v neděli tři samostatná shromáždění a proč se máme účastnit

každého z nich. Podívejme se v krátkosti na tato tři shromáždění:

- Shromáždění svátosti nám dává příležitost zúčastnit se obřadu svátosti. Obnovujeme své smlouvy, získáváme větší míru Ducha a přijímáme i další požehnání díky tomu, že nás učí a povznáší Duch Svatý.
- Nedělní škola nám umožňuje „učiti jeden druhého nauce království“,⁹ aby všichni mohli být „vzdělávání a [radovali] se spolu“.¹⁰ Když se učíme naukám znovuzřízeného evangelia, získáváme velkou sílu a osobní pokoj.
- Kněžská shromáždění jsou časem, kdy se muži a mladí muži „učí povinností svým“¹¹ a jsou „[poučováni] dokonaleji“,¹² a shromáždění Pomocného sdružení poskytují ženám Církve příležitost „prohlubovat víru ..., posilovat rodinu a domov a pomáhat potřebným“.¹³

Stejně tak i naše mladé ženy a děti mají své vlastní shromáždění a třídu, kde se učí evangeliu a připravují se na důležité zodpovědnosti, které na

ně čekají. V každém z těchto jedinečných, ale propojených shromáždění se učíme nauce, pocítujeme Ducha a navzájem si sloužíme. Ačkoli existují výjimky kvůli vzdálenosti, cestovním nákladům nebo zdraví, máme se snažit účastnit se všech svých nedělních shromáždění. Slibuji vám požehnání radosti a pokoje, která se dostaví díky uctívání během našich tříhodinových nedělních shromáždění.

Naše rodina se zavázala, že se bude účastnit všech svých nedělních shromáždění. Zjistili jsme, že to posiluje naši víru a prohlubuje naše porozumění evangeliu. Uvědomili jsme si, že z rozhodnutí účastnit se církevních shromáždění máme dobrý pocit, obzvláště když pak přijdeme domů a pokračujeme ve svěcení sabatu. Všechny nedělních shromáždění se účastníme i tehdy, když jsme na dovolené či na cestách. Jedna z našich dcer nám nedávno napsala, že byla na shromáždění ve městě, které navštívila, a dodala: „Ano, tati, zůstala jsem na všechny tři části shromáždění.“ Víme, že díky tomuto spravedlivému rozhodnutí byla požehnána.

Všichni čelíme mnoha rozhodnutím, pokud jde o to, jak budeme dodržovat den sabatu. Vždy se najde nějaká „dobrá“ činnost, kterou můžeme a máme obětovat ve prospěch lepšího rozhodnutí jít na shromáždění. Toto je ve skutečnosti jedním ze způsobů, jak protivník „klame duši [naši] a svádí [nás] opatrně dolů“.¹⁴ Používá „dobré“ činnosti k tomu, aby jimi nahradil činnosti „lepší“, či dokonce i ty „nejlepší“.¹⁵

Neustále se pevně držet tyče znamená, že se účastníme nedělních shromáždění, kdykoli je to možné – shromáždění svátosti; Nedělní školy; a shromáždění kněžství či Pomocného sdružení. Naše děti a mládež se účastní svých shromáždění v Primárkách, Mladých mužích a Mladých ženách. Nikdy si nemáme vybírat, jakých shromáždění se zúčastníme. Slova Božího se jednoduše držíme tím, že uctíváme Pána a navštěvujeme sabatní shromáždění.

Neustále se pevně držet tyče znamená, že se snažíme dodržovat všechna Boží přikázání, denně se modlit sami i jako rodina a denně studovat písma.

Neustále se pevně držet je součástí nauky Kristovy, jak jí učí Kniha Mormonova. Používáme víru v Ježíše Krista; činíme pokání z hříchů; měníme své srdce; a poté následujeme Krista do vod křtu a přijímáme dar Ducha Svatého, který slouží jako průvodce a utěšitel. A poté, jak učil Nefi, se „[tlačíme] kupředu, hodující na slově Kristově,“ až do konce svého života.¹⁶

Bratři a sestry, jsme lidem smlouvy. Ochotně uzavíráme a dodržujeme smlouvy, za což máme slíbené požehnání, že obdržíme „vše, co ... Otec má“.¹⁷ Budeme-li se neustále pevně držet tyče tím, že budeme dodržovat smlouvy, budeme mít větší sílu

odolávat pokušením a nebezpečím světa. Budeme schopni procházet tímto smrtelným životem se všemi jeho výzvami, dokud nedojdeme ke stromu s ovocem, jež je „nesmírně cenné a žádoucí nade všechno jiné ovoce“.¹⁸

Můj otec měl to štěstí, že si vzal spravedlivou ženu, která ho povzbuzovala k tomu, aby se vrátil zpět do církve svého mládí a znovu začal kráčet po správné cestě. Jejich věrný život požehnal a žehná životu všech jejich dětí, vnoučat a nyní i pravnoučat.

Stejně jako prosté rozhodnutí jít, nebo nejít na jedno ze sabatních shromáždění zásadně změnilo život mých prarodičů, tak i naše každodenní rozhodnutí významně ovlivňují náš život. Zdánlivě malé rozhodnutí, jako například zda se zúčastníme, či nezáčastníme shromáždění svátosti, může mít dalekosáhlé, a dokonce i věčné důsledky.

Kěž se rozhodujeme být pilní a získávat velká požehnání

a ochranu, které přicházejí ze společného shromažďování a z dodržování smluv. Kěž se neustále pevně držíme železných tyčů, jež vede do přítomnosti našeho Nebeského Otce. O to se modlím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. 1. Nefi 8:21–23.
2. 1. Nefi 8:24–28.
3. 1. Nefi 8:30; zvýraznění přidáno.
4. David A. Bednar, „Rezervoár živé vody“ (fireside Církevního vzdělávacího systému pro mladé dospělé, 4. února 2007), 8–9; speeches.byu.edu.
5. Viz Mosiáš 18:9.
6. Viz Nauka a smlouvy 81:5.
7. Římanům 3:23.
8. *Kažte evangelium mě – příručka k misionářské službě* (2004), 73.
9. Nauka a smlouvy 88:77.
10. Nauka a smlouvy 50:22.
11. Nauka a smlouvy 107:99.
12. Nauka a smlouvy 88:78.
13. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 9.1.1.
14. 2. Nefi 28:21.
15. Viz Dallin H. Oaks, „Dobré, lepší, nejlepší“, *Liahona*, listopad 2007, 104–108.
16. 2. Nefi 31:20.
17. Nauka a smlouvy 84:38.
18. 1. Nefi 15:36.

Starší Adrián Ochoa
Sedmdesátník

Dívejte se vzhůru

Dnešek je dobou na to, abychom se dívali ke Zdroji pravdy a dbali na to, aby naše svědectví bylo silné.

Když mi bylo osm, byli jsme se dvěma bratřenci posláni do ne-dalekého města nakoupit jídlo na příštích 15 dní. Když se ohlídím zpět, žasnu nad tím, jak moc nám moje babička, teta a strýc důvěřovali. Ranní nebe bylo jasné a slunečné a my jsme vyrazili se svou malou karavanou tří koní na cestu.

V půlce prémie jsme dostali skvělý nápad, že na chvíli zastavíme a zahrájeme si kuličky. A tak jsme hráli – dlouho. Byli jsme tak zabráni do hry, že jsme neviděli ona „znamení časů“ nad svými hlavami, když obloha zakryla černá mračna. Než jsme si uvědomili, co se děje, neměli jsme ani čas nasednout zpět na koně. Hustý déšť nás zasáhl tak silně a kroupy nás tloukly do tváře, že jediné, co nás napadlo, bylo odsedlat koně a schovat se pod malé sedlové deky.

Bez koní, mokří a prochladlí jsme pokračovali v cestě, přičemž jsme se snažili jít co nejrychleji. Když jsme se přiblížili k městu, všiml jsem si, jak se širokou příjezdovou cestou valí voda a jako řeka se žene přímo na nás. Nyní bylo naší jedinou volbou zahodit přikrývku a vylézt na plot z ostnatého drátu, který obepínal celé město. Bylo pozdě večer, když jsme vstoupili do města a unavení, zmožení a promáčení vyhledali úkryt

v prvním domě. Dobrotivá mladá rodina nás osušila, pohostila vynikajícími burritos s fazolemi a potom nás uložila do postele v samostatném pokoji. Brzy jsme zjistili, že v pokoji je rovná hliněná podlaha, a dostali jsme další skvělý nápad. Nakreslili jsme na podlahu kruh a pokračovali ve hře s kuličkami, dokud jsme na podlaze neusnuli.

Jako děti jsme mysleli pouze na sebe. Ani jednou jsme nepomysleli na své blízké doma, kteří nás zoufale hledali – kdybychom na ně mysleli, nikdy bychom se na cestě nezdrželi takovými zbytečnostmi. A kdybychom byli moudřejší, podívali bychom se na nebe, uviděli tvořící se mraky a zrychlili tempo, abychom před bouří utekli. Dnes, kdy mám o trochu více zkušeností, si vždy připomínám: „Nezapomeň se dívat vzhůru.“

Onen zážitek s bratřenci mě naučil věnovat pozornost znamením našich časů. Žijeme v bouřlivých a nebezpečných dnech, jež popsal Pavel taktó: „Nebo nastanou lidé sami sebe milující, ... rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní, ... utrhači, nestřední, ... rozkoší milovníci více nežli milovníci Boha.“ (2. Timoteovi 3:2–4.)

Starší Dallin H. Oaks o těchto dnech řekl: „Musíme se časné i duchovně připravit. ...

A nejpravděpodobněji zanedbávaná příprava je ta méně viditelná a obtížnější – ta duchovní.“ („Příprava na Druhý příchod“, *Liahona*, květen 2004, 9.) Jinými slovy, nezapomínejte se dívat vzhůru.

Vzhledem k naléhavé potřebě duchovní přípravy v tak nebezpečných časech chci pronést varování ohledně jednoho velmi významného znamení časů. V profesním životě jsem vždy pracoval s nejnovějšími technologiemi, takže si uvědomuji jejich přínos, obzvláště v komunikaci. Na dosah ruky máme dnes velmi mnoho informací. Internet je ale také plný toho, co je nečisté a zavádějící. Technologie rozšířila naši svobodu projevu, ale zároveň dává nekvalifikovaným blogerům falešnou důvěryhodnost odvíjející se od počtu jejich čtenářů. Z tohoto důvodu musíme dnes, více než kdy dříve, pamatovat na tuto věčnou zásadu: „Po ovocích jejich poznáte je.“ (Matouš 7:20.)

Zejména vás varuji před prohlížením obscénních obrázků nebo zaobíráním se falešnými obviňovateli Krista a Proroka Josepha Smitha. Obě činnosti mají tentýž efekt – ztrátu Ducha Svatého a Jeho ochraňující a posilující moci. Poté vždy následují neřesti a neštěstí.

Draží bratři a sestry, pokud někdy narazíte na něco, kvůli čemu budete pochybovat o svém svědectví o evangeliu, snažně vás prosím, abyste se podívali vzhůru. Podívejte se ke zdroji veškeré moudrosti a pravdy. Vyživujte svou víru a svědectví slovem Božím. Ve světě jsou lidé, kteří se snaží podkopat vaši víru tím, že mísí lži s polopravdami. A proto je naprosto nezbytné, abyste byli neustále hodni Ducha. Společenství Ducha Svatého není jen příjemným pohodlím – je nezbytné pro vaše duchovní přežití. Pokud si nebudete uchovávat slova

Brasília, Brazílie

Kristova jako poklad a nebudete pozorně naslouchat nabádáním Ducha, budete oklamáni. (Viz Joseph Smith–Matouš 1:37.) Musíme to dělat.

Ježíš Kristus, který byl dokonalý, a Joseph Smith, který uznal, že dokonalý není, byli zabiti falešnými obviňovateli, kteří nepřijali jejich svědectví. Jak můžeme vědět, že jejich svědectví je pravdivé – že Ježíš Kristus je Syn Boží a Joseph Smith je pravý prorok?

„Po ovocích jejich poznáte je.“ Může dobré ovoce růst na špatném stromě? Sám za sebe vím, že můj Vykupitel mi odpustil hříchy, osvobodil mne od mého jha a přivedl mě do stavu štěstí, o kterém jsem ani nevěděl, že existuje. A sám za sebe vím, že Joseph Smith byl prorok, protože jsem vyzkoušel onen prostý slib v Knize Mormonov: „[Tažte se] Boha, Věčného Otce, ve jménu Krista.“ (Moroni 10:4.) Jednoduše řečeno – dívejte se vzhůru.

Někteří lidé budou možná tvrdit, že musíte mít fyzický důkaz, abyste uvěřili v Kristovo Vzkříšení nebo v pravdivost Jeho znovuzříženého evangelia. Těm bych rád přečetl slova

Almy určená Korihorovi, který se snažil přesvědčit ostatní, aby nevěřili: „Měl jsi dosti znamení; budeš pokoušeti svého Boha? Budeš říkati, ukažte mi znamení, když máš svědectví všech těchto svých bratří, a také všech svatých proroků? Písma leží před tebou.“ (Alma 30:44.)

Vy i já jsme žijícím důkazem Spasitelovy vykupující moci. Jsme žijícím důkazem služby Proroka Josepha a věrnosti těch prvních Svatých, kteří zůstali silní ve svém svědectví. Církev Ježíše Krista se nyní nachází na celém světě a roste jako nikdy předtím – tak jako v době Kristově jí přijímají pokorní lidé, kteří k tomu, aby uvěřili, nepotřebují vidět a dotknout se.

Nikdo neví, kdy Pán znovu přijde. Ale nebezpečné časy již nastaly. Dnešek je dobou na to, abychom se dívali ke Zdroji pravdy a dbali na to, aby naše svědectví bylo silné.

Když se vrátím ke svému zážitku z dětství, s bratranci jsme se ráno probudili do jasného slunce a nádherného nebe. Na dveře zaklepal muž, který hledal tři ztracené chlapce. Posadil nás na koně a vyrazili jsme zpátky domů toutéž prérií. Nikdy

nezapomenu na to, co jsme cestou domů viděli – zástupy lidí, kteří nás celou noc hledali, a jejich traktory a vozy uvízlé v blátě. Tu našli sedlo, tam koně, a když nás viděli, jak se vracíme domů, pociťoval jsem jejich úlevu a lásku. Při vstupu do města na nás čekalo mnoho lidí a před nimi byli má milující babička a můj strýc s tetou. Objali nás a plakali a byli přemoženi radostí, že našli své ztracené děti. Je to pro mě nádherné připomenutí toho, že náš milující Nebeský Otec na nás pamatuje. Dychtivě očekává náš návrat domů.

Ano, všude kolem nás jsou znamení tvořících se bouří. Dívejme se vzhůru a připravujme se. Bezpečí spočívá v silném svědectví. Opatrujme a posilujme své svědectví každý den.

Vím, že můžeme žít na věky se svou rodinou a že náš milující Nebeský Otec na nás, své děti, čeká s otevřenou náručí. Vím, že Ježíš Kristus, náš Zachránce, žije. Tak jako Petrovi to ani mně nezjevilo žádné tělo a krev, ale Otec můj, který je v nebi. (Viz Matouš 16:15–19.) V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Terence M. Vinson
Sedmdesátník

Přilneme těsněji k Bohu

Náš Spasitel chce, abychom Ho opravdu milovali natolik, abychom chtěli sjednotit svou vůli s Jeho vůlí.

Náš šestiletý vnuk Oli, který mi něžně říká „Popy“, měl jednou dojít pro něco do auta. Jeho tatínek zůstal v domě, a aniž by o tom Oli věděl, odemkl mu auto dálkovým ovládáním, jakmile se k němu Oli přiblížil, a když byl hotov, tatínek auto zase zamkl. Oli pak vběhl dovnitř se širokým úsměvem!

Celá rodina se ho ptala: „Jak jsi dokázal odemknout dveře auta a pak je zase zamknout?“ Ale on se jenom usmíval.

Naše dcera, jeho maminka, řekla: „Možná, že to je stejné, jako když to dělá Popy – možná máš stejnou kouzelnou moc jako on!“

Když se tatáž situace opakovala podruhé o několik minut později, Oli odpovídal na další otázky ohledně svých nově objevených schopností takto: „Je to úžasné! Myslím, že je to proto, že mě má Popy tak rád a je jedním z mých nejlepších kamarádů, a protože se o mě stará!“

Mám to požehnání, že vím o skutečně zázračných věcech, k nimž dochází v životě věrných Svatých v Africe, v Papui-Nové Guineji, v Austrálii, na Novém Zélandu a na tichomořských ostrovech. Souhlasím s Olím – myslím, že je to proto, že tito věrní lidé mají stejný vztah k Nebeskému Otci a Spasiteli, jako má Oli ke mně.

Milují Boha jako blízkého přítele a On se o ně stará.

Členové této Církve mají nárok na duchovní svědectví a mnozí je získávají a uzavírají posvátné smlouvy, že budou následovat Pána. Přesto se k Němu však někteří přibližují, a jiní ne. Ke které skupině patříte vy?

Bůh má být středem našeho života – doslova naším ústředním bodem. Je tomu tak? Nebo je někdy daleko od myšlenek a záměrů našeho srdce? (Viz Mosiáš 5:13.) Všimněte si, že jsou důležité nejen myšlenky našeho srdce, ale i jeho „záměry“. Jak odrážejí naše jednání a skutky bezúhonnost našich záměrů?

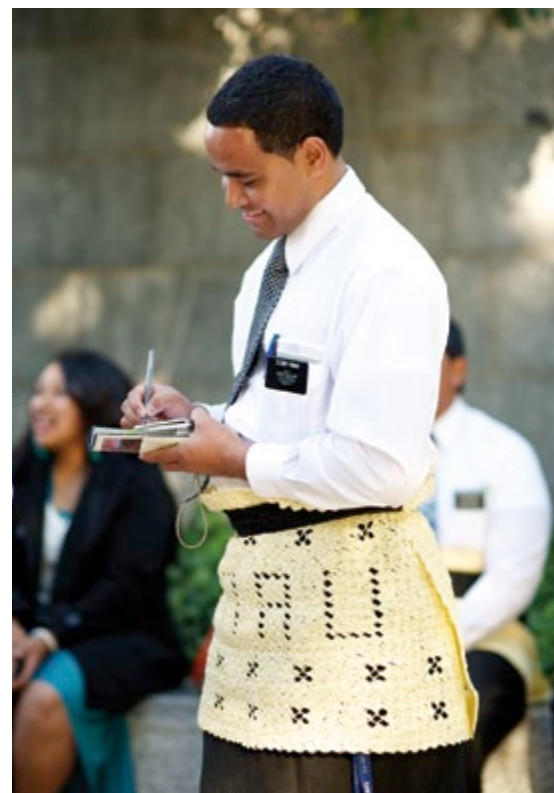
Když bylo našemu synu Benovi 16 let a měl proslov na konferenci kůlu, vznesl tuto otázku: „Jak byste se cítili, kdyby vám někdo každý týden něco sliboval, ale nikdy svůj slib nedodržel?“ Pak pokračoval: „Bereme vážně to, co slibujeme, když přijímáme svátost a uzavíráme smlouvu, že budeme zachovávat Jeho přikázání a vždy na Něj pamatovat?“

Pán pro nás připravuje způsoby, kterými nám pomáhá pamatovat na Něj a na Jeho posilující moci. Jedním způsobem je společný úděl nás všech – protivenství. (Viz Alma 32:6.) Když přemýšlím o zkouškách, kterými jsem prošel, jasně vidím, že vedly k mému

růstu, porozumění a k rozvinutí empatie. Přivedly mě blíže k Nebeskému Otci a Jeho Synu skrze zkušenosti a tříbení, které se mi vryly do srdce.

Pánovo vedení a pokyny jsou nezbytné. Věrnému bratru Jaredovu pomohl tím, že vyřešil jednu z jeho dvou překážek, když mu řekl, jak může dostat čerstvý vzduch do plavidel, která byla postavena s vírou. (Viz Eter 2:20.) Druhý problém, jak zajistit světlo, však Pán nejenže nechal dočasně nevyřešený, ale také dal najevo, že On, Pán, dopustí strasti a zkoušky, které si řešení tohoto problému vynucuje. On bude tím, kdo vyše větry, deště a záplavy. (Viz Eter 2:23–24.)

Proč to dělá? A proč nás někdy varuje, abychom se vyhnuli zdroji nebezpečí, když by mohl dané nebezpečí jednoduše odstranit? President Wilford Woodruff vyprávěl příběh o tom, jak byl duchovně varován, aby posunul povoz, ve kterém spal s manželkou a dětmi, a vzápětí zjistil, že vichřice krátce poté vytrhla z kořenů velký strom a mrštila jím přesně na místo, na

kterém předtím jejich povoz stál. (Viz *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [2004], 47.)

V obou těchto případech by bývalo stačilo změnit počasí, aby se zabránilo nebezpečí. Ale to je právě ono – místo toho, aby Pán vyřešil problém sám, chce, abychom vyvinuli víru, která nám pomůže spoléhat se na Něj při řešení našich problémů a důvěřovat Mu. Pak můžeme pocítovat Jeho lásku nepřetržitě, mocněji, zřetelněji a osobněji. Stáváme se s Ním zajedno a můžeme se stát takovými, jako je On. To je Jeho cílem – abychom byli takovými, jako je On. Ve skutečnosti je to Jeho sláva a také Jeho dílo. (Viz *Mojžíš 1:39*.)

Jeden malý chlapec se snažil vyhladit rovinku na zemi za domem, aby si tam mohl hrát s autíčky. Překážel mu tam ale velký kámen. Chlapec s ním vši silou lomcoval, ale ať se snažil jakkoli, kámen se ani nehnul.

Jeho otec ho chvíli pozoroval a pak k němu přišel a řekl: „Abys pohnul tak velkým kamenem, musíš použít všechnu svou sílu.“

Chlapec odvětil: „Já jsem přece použil všechnu svou sílu!“

Otec ho opravil: „Všechnu ne. Ještě jsi nevyužil mou pomoc!“

Poté se společně sehnuli a snadno kámen odstranili.

Otec jednoho mého přítele, Vaiby Romeho, prvního presidenta kůlu Papua-Nová Guinea, se také přesvědčil, že se může obracet na svého Otce v nebi v dobách potřeby. On a ostatní vesničané byli životně závislí na plodinách, které pěstovali. Jednoho dne rozdělal oheň, aby vymýtil svou část venkovského pozemku a připravil ji na obdělání. Protože bylo ale předtím dlouho horko, vegetace byla velmi vyschlá. A tak jeho oheň způsobil to, co způsobil oheň presidenta Monsona, jak to náš prorok popsal na minulém

Colleyville, Texas

generální konferenci. (Viz Thomas S. Monson, „Poslušnost přináší požehnaní“, *Liahona*, květen 2013, 89–90.) Začal se šířit po loukách a křovinách a, slovy jeho syna, přerostl ve „velké ohnivé monstrum“. Báł se o sousedy a o to, aby nepřišli o svoji úrodu. Kdyby byla zničena, vesničané by ho postavili před soud. Nedokázal oheň sám uhasit, a tak si vzpomněl na Pána.

Nyní budu citovat slova jeho syna, mého přítele: „Poklekl na kopci mezi keři a začal se modlit k Nebeskému Otci, aby oheň zastavil. Náhle se nad místem, kde se modlil, objevil velký černý mrak a začalo hustě pršet – ale jen nad místem, kde hořel oheň. Když se rozhlédl kolem, všude kromě místa nad hořícími plameny viděl jasné nebe. Nemohl uvěřit, že Pán zodpověděl modlitbu tak prostého muže, jako byl on, a opět poklekl a plakal jako dítě. Řekl, že to byl ten nejkrásnější pocit.“ (Viz *Alma 36:3*.)

Náš Spasitel chce, abychom Ho opravdu milovali natolik, abychom chtěli sjednotit svou vůli s Jeho vůlí. Pak můžeme pocítovat Jeho lásku a znát Jeho slávu. On nám pak může žehnat tak, jak nám žehnat chce. Toto se stalo Nefimu, synovi Helamana, který dosáhl stavu, kdy mu Pán bezvýhradně důvěřoval, a mohl mu díky tomu požehnat vším, o co žádal. (Viz *Helaman 10:4–5*.)

V knize *Pí a jeho život*, románu od Yanna Martela, vyjadřuje hlavní představitel své pocity ohledně Krista: „Nemohl jsem se zbavit myšlenek na Něj. A dosud nemohu. Celé tři dny jsem o NĚm přemýšlel. Čím více mi dělal těžkou hlavu, tím méně jsem na Něj dokázal zapomenout. A čím více jsem se toho o NĚm dozvídal, tím méně jsem Ho chtěl opustit.“ ([2001], 57.)

Přesně takové pocity mám ohledně Spasitele i já. Je mi stále na blízku,

obzvlášť na posvátných místech a v dobách nouze; a někdy, když to očekávám nejméně, skoro cítím, jako by mi poklepal na rameno, aby mi dal vědět, že mě miluje. Já Mu mohu tuto lásku oplácet svým nedokonalým způsobem tím, že Mu dám své srdce. (Viz NaS 64:22, 34.)

Před několika měsíci jsem byl se starším Jeffreyem R. Hollandem, když přiděloval misionáře do misí. Když jsme odcházeli, počkal na mě, a když jsme šli vedle sebe, položil mi ruku kolem ramen. Poznamenal jsem, že totéž udělal jednou, když jsme spolu byli v Austrálii. A on řekl: „To proto, že vás mám rád!“ A já jsem věděl, že to je pravda.

Věřím, že kdybychom mohli mít tu výsadu fyzicky kráčet se Spasitelem, cítili bychom Jeho ruku ovinutou kolem svých ramen úplně stejným způsobem. Stejně jako v případě učedníků, kteří putovali do Emaus, by naše srdce „v nás [hořelo]“. (Lukáš 24:32.) Toto je Jeho poselství: „Podte a vizte.“ (Jan 1:39.) Je to osobní přivítivá pozvánka a výzva, abychom kráčeli s Ním, s Jeho rukou kolem ramen.

Kéž bychom všichni pocítovali takovou důvěru jako Enos, jak je to vyjádřeno v posledním verši jeho krátké knihy: „A raduji se ze dne, kdy má smrtelnost oděje nesmrtelnost a bude státi před ním; pak s potěšením uvidím jeho tvář a on mi řekne: Pojd' ke mně, ty požehnaný, je pro tebe připraveno místo v příbytcích Otce mého.“ (Enos 1:27.)

Díky nespočetným zkušenostem a moci, s jakou mi Duch vydal svědectví, svědčím s absolutní jistotou o tom, že Bůh žije. Pocituji Jeho lásku. Je to ten nejkrásnější pocit. Kéž bychom dělali to, co je třeba, abychom sjednotili svou vůli s Jeho vůlí a skutečně Ho milovali. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Russell M. Nelson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Rozhodnutí ovlivňující věčnost

Moudré používání svobody činit vlastní rozhodnutí je zcela zásadní pro váš duchovní růst – nyní i na věčnosti.

Drazí bratři a sestry, každý den je dnem rozhodnutí. President Thomas S. Monson nás učil, že „rozhodnutí určují náš osud“. ¹ Moudré používání svobody činit vlastní rozhodnutí je zcela zásadní pro váš duchovní růst – nyní i na věčnosti. Nikdy nejste příliš mladí na to, abyste se nemohli učít, a nikdy příliš staří na to, abyste se nemohli změnit. Vaše touha učít se a změnit se pochází z božsky vštípené snahy o věčný pokrok. ² Každý den přináší příležitosti činit rozhodnutí ovlivňující celou věčnost.

Jsmo věčné bytosti – duchovní děti nebeských rodičů. V Bibli se píše, že „stvořil Bůh člověka k obrazu svému, ... muže a ženu stvořil je“. ³ Nedávno jsem slyšel dětský pěvecký sbor zpívat oblíbenou píseň „Jsem dítě Boží“. ⁴ Zamyslel jsem se: „Proč tuto píseň neslychám častěji v podání zpívajících matek nebo věrných otců?“ Cožpak nejsme *všichni* děti Boží? Ve skutečnosti nikdo z nás *nikdy nepřestává* být dítětem Božím!

Jako děti Boží máme Boha milovat celým srdcem a duší, dokonce více než milujeme své pozemské rodiče. ⁵ Máme milovat své bližní jako bratry a sestry. Žádná jiná přikázání nejsou větší než

tato. ⁶ A vždy máme ctít hodnotu lidského života, v každé jeho fázi.

Písma nás učí, že tělo a duch tvoří duši člověka. ⁷ Každý z vás může jakožto duální bytost děkovat Bohu za Jeho neocenitelný dar v podobě vašeho těla a ducha.

Lidské tělo

Díky mnoha letům lékařské praxe jsem k lidskému tělu získal hlubokou úctu. Bylo stvořeno Bohem jako dar pro vás a je naprosto úžasné! Pomyslete na oči, které vidí, uši, které slyší, a prsty, které se dotýkají všech těch zázračných věcí kolem vás. Mozek vám umožňuje učít se, přemýšlet a uvažovat. Srdce vám neúnavně pumpuje dnem i nocí tak, že o tom skoro ani nevíte. ⁸

Vaše tělo se samo chrání. Bolest přichází jako varování, že je něco v nepořádku a že tomu musíte věnovat pozornost. Občas můžete dostat infekci, a v tom případě se vytvoří protilátky, které posílí vaši odolnost vůči další infekci.

Vaše tělo se samo regeneruje. Řezné rány a pohmožděny se zahojí. Zlomené kosti jsou znovu silné. A to je jen malý příklad mnoha úžasných

- Jak se rozhodnete starat se o své tělo a jak ho budete používat?
- Jaké duchovní rysy se rozhodnete si osvojit?

Lidský duch

Váš duch je věčná bytost. Pán pravil svému proroku Abrahamovi: „Ty jsi byl vyvolen dříve, nežli ses narodil.“¹⁵ Něco podobného řekl Pán i o Jeremiášovi¹⁶ a mnohých dalších.¹⁷ Dokonce to řekl i o vás.¹⁸

Nebeský Otec vás zná již velmi dlouho. On vás, svého syna nebo dceru, vyvolil, abyste přišli na zem právě v tuto konkrétní dobu, abyste byli vedoucími v Jeho velikém díle na zemi.¹⁹ *Nebyli* jste vyvoleni kvůli svým tělesným vlastnostem, ale kvůli vlastnostem *duchovním*, jako je udatnost, odvaha, bezúhonnost v srdci, žízeň po pravdě, hlad po moudrosti a touha sloužit druhým.

Některé tyto vlastnosti jste si osvojili již v předsmrtelnosti. Jiné si můžete osvojit zde na zemi,²⁰ zatímco o ně vytrvale usilujete.²¹

Klíčovou duchovní vlastností je sebeovládání – schopnost dát přednost rozumu před choutkami. Sebeovládání buduje silné svědomí. A vaše svědomí určuje, jaké budou vaše morální reakce v náročných situacích, kdy jste pokoušeni a zkoušeni. Půst pomáhá vašemu duchu osvojit si nadvládu nad tělesnými choutkami. Půst vám také usnadňuje přístup k nebeské pomoci, neboť umocňuje vaše modlitby. A proč je zapotřebí sebeovládání? Bůh do nás vložil silné touhy po potravě a lásce, které jsou životně důležité pro to, aby mohla být zachována lidská rodina.²² Když své touhy ovládáme a udržujeme je v rámci Božích zákonů, můžeme mít delší život, pocítovat větší lásku a mít dokonalou radost.²³

Nikoho tedy nepřekvapí, že většina pokušení snažících se o to,

Bohem daných vlastností vašeho těla.

Přesto se zdá, že v každé rodině, ne-li u každého člověka, se vyskytují jisté tělesné nedostatky, které vyžadují zvláštní péči.⁹ Způsob, jak zvládat takové těžkosti, nám dal Pán. Řekl: „Dávám lidem slabost, aby mohli být pokorní; ... neboť pokoří-li se ... a budou-li mít víru ve mne, pak učiním, že slabé věci se pro ně stanou silnými.“¹⁰

Výjimeční duchové často dlí v nedokonalém těle.¹¹ Dar v podobě takového těla může ve skutečnosti rodinu posílit, jelikož rodiče i sourozenci ochotně budují svůj život kolem dítěte, jež se narodilo se zvláštními potřebami.

Stárnutí je také dar od Boha, a stejně tak i smrt. Úmrtí smrtelného těla je pro Boží veliký plán štěstí nezbytné.¹² Proč? Protože smrt umožňuje

vašemu duchu vrátit se domů k Bohu.¹³ Z věčného hlediska je smrt předčasná pouze pro ty, kteří nejsou připraveni setkat se s Bohem.

Vaše tělo je natolik důležitou součástí Božího věčného plánu, že se nelze divit, že ho apoštol Pavel popsal jako „chrám Boží“.¹⁴ Pokaždé, když se podíváte do zrcadla, pohlížejte na tělo jako na svůj chrám. Tato pravda – připomínaná s vděčností každý den – může pozitivně ovlivňovat vaše rozhodnutí ohledně toho, jak se budete o tělo starat a jak ho budete používat. A tato rozhodnutí budou určovat váš osud. Jak je to možné? Protože vaše tělo je chrámem pro vašeho ducha. A to, jak používáte tělo, ovlivňuje ducha. Mezi rozhodnutí, která určují váš věčný osud, patří i tato:

abychom se odchýlili od Božího plánu štěstí, přichází skrze zneužívání těchto základních, Bohem daných choutek. Ovládnání tužeb není vždy snadné. Nikdo z nás je nemá pod dokonalou kontrolou.²⁴ Děláme chyby. Dopouštíme se omylů. Pácháme hříchy. Co tedy můžeme dělat? Můžeme se z nich poučit. A můžeme činit opravdové pokání.²⁵

Můžeme změnit své chování. Naše touhy se mohou změnit. Jak? Existuje jen jeden způsob. Opravdová změna – trvalá změna – může nastat jediné skrze uzdravující, očišťující a uschopňující moc Usmíření Ježíše Krista.²⁶ On vás miluje – každého z vás!²⁷ Umožňuje vám čerpat ze své moci, když dychtivě, upřímně a přesně dodržíte Jeho příkázání. Je to takto jednoduché a spolehlivé. Evangelium Ježíše Krista je evangeliem změny!²⁸

Silný lidský duch, který ovládá touhy těla, je pánem nad emocemi a vášněmi, a ne jejich otrokem. Taková svoboda je pro ducha právě tak životně důležitá jako kyslík pro tělo! Osvobození se od sebeotroctví je skutečná volnost!²⁹

Jsme „svobodni, [abychom] si zvolili svobodu a věčný život ..., nebo [abychom] si zvolili zajetí a smrt“.³⁰ Když si

zvolíme onu vznešenější cestu ke svobodě a k věčnému životu, je součástí této cesty i manželství.³¹ Svatí posledních dnů prohlašují, že „manželství mezi mužem a ženou je ustanoveno Bohem a že rodina je středem Stvořitelova plánu pro věčný osud jeho dětí“. Také víme, že „pohlaví je základní charakteristikou předpozemské, smrtelné a věčné totožnosti a účelu jednotlivce“.³²

Manželství mezi mužem a ženou je základem Pánovy nauky a je zcela zásadní pro Boží věčný plán. Manželství mezi mužem a ženou je Božím vzorem pro dosažení plnosti života na zemi i v nebi. Boží vzor manželství nelze zneužívat, nesprávně chápat ani nesprávně interpretovat.³³ Ne, pokud chcete získat opravdovou radost. Boží vzor manželství ochraňuje posvátnou moc plození a radost z opravdové manželské intimity.³⁴ Víme, že Adam a Eva byli oddáni Bohem ještě předtím, než vůbec zažili radost ze spojení manžela a manželky.³⁵

V dnešní době mají civilní vlády zvláštní zájem o ochranu manželství, protože silné rodiny jsou nejlepším způsobem, jak zajistit zdraví, vzdělání, blaho a prosperitu nastupujícího pokolení.³⁶ Civilní vlády jsou ale při psaní,

přepisování a prosazování zákonů značně ovlivňovány společenskými trendy a světskými názory. Bez ohledu na to, jaké mohou být vydávány civilní zákony, Pánovu nauku ohledně manželství a morálky *změnit nelze*.³⁷ Pamatujte na toto – hřích, i když může být legalizován člověkem, zůstává v očích Božích nadále hříchem!

I když máme napodobovat Spasitelovu laskavost a soucit, i když si máme vážít práv a názorů všech Božích dětí, Jeho nauku měnit nemůžeme. Není naše, abychom ji mohli měnit. Jeho nauku máme studovat, pochopit a zastávat.

Spasitelův způsob života je způsobem dobrým. Jeho způsob zahrnuje cudnost před manželstvím a naprostou věrnost v manželství.³⁸ Pánův způsob je jedinou možností, jak můžeme zažívat trvalé štěstí. Jeho způsob přináší trvalý klid naší duši a stálý pokoj naší rodině. A co je nejlepší, Jeho způsob nás vede domů k Němu a k Nebeskému Otci, k dosažení věčného života a k oslavení.³⁹ Toto je pravá podstata Božího díla a slávy.⁴⁰

Draží bratři a sestry, každý den je dnem rozhodnutí a naše rozhodnutí určují náš osud. Jednou bude každý z nás stát před Pánem a bude

souzen.⁴¹ Každý z nás bude mít osobní pohovor s Ježíšem Kristem.⁴² Budeme se zodpovídat z toho, jak jsme se rozhodovali ohledně svého těla, duchovních vlastností a toho, jak jsme dodržovali Boží vzor manželství a rodiny. Kéž každý den činíme moudrá rozhodnutí ovlivňující věčnost, o to se upřímně modlím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Thomas S. Monson, „Decisions Determine Destiny“ (Church Educational System fireside, Nov. 6, 2005), speeches.byu.edu.
2. Myšlenku věčného pokroku krásně zachytil W. W. Phelps ve svém textu k náboženské písni „If You Could Hie to Kolob“ (*Hymns*, č. 284). Ve 4. sloce se píše: „Není konce vši ctnosti; / není konce moci; / není konce moudrosti; / není konce kněžství. / Není konce jednoty; / není konce mládí; / není konce pro světlo; / není konce pravdy.“ A v 5. sloce se uvádí: „Není konce vši slávy; / není konce bytí; / není konce pro lásku; / v nebi není smrti.“
3. Genesis 1:27; viz také Kolossenským 3:10; Alma 18:34; Eter 3:15; Mojžiš 6:9.
4. „Jsem dítě Boží“, *ZNPPD 1*, str. 96.
5. Viz Matouš 10:37.
6. Viz Marek 12:30–31.
7. Viz Nauka a smlouvy 88:15.
8. Ve vašem těle působí i jiné Bohem dané mechanismy. Pro přežití jsou nezbytné například prvky sodík, draslík a vápník a sloučeniny voda, glukóza či bílkoviny. Tělo pracuje s plyny – s kyslíkem a oxidem uhličitým. Produkuje hormony inzulín, adrenalin a thyroxin. Hladiny a úrovně všech těchto i mnoha dalších složek v těle jsou automaticky regulovány v rámci určitých mezí. Autoregulační vazby existují i mezi žlázami v těle. Například hypofýza u kořene mozku produkuje hormon, který stimuluje kůru nadledvinek, aby produkovaly adrenokortikotropní hormony. Zvýšená úroveň kortikálních hormonů v důsledku toho potlačuje produkci stimulačních hormonů v hypofýze a naopak. Vaše tělesná teplota se udržuje na normální hodnotě 37 °C, ať již jste na rovníku, nebo na severním pólu.
9. Některé podmínky jsou snadno rozpoznatelné, jiné jsou skryté. Některé jsou známé, jiné nikoli. Některí lidé mají predispozici k rakovině, jiní mají alergie atd. Každý z nás si může být vědom vlastního slabého místa a pokorně se učit tomu, co učil Pán – že slabost se může stát silnou stránkou.
10. Eter 12:27.
11. Některé nedostatky budou v plné míře napraveny až při vzkříšení, kdy „všechny věci budou znovuzřízeny do své vlastní a dokonalé schránky“. (Alma 40:23.)
12. Viz Alma 42:8.
13. Žalmista napsal: „Drahá jest před očima Hospodinovými smrt svatých jeho.“ (Žalm 116:15.) Smrt je drahocenná, protože pro Svaté je to „návrat domů“ k Pánu.
14. 1. Korintským 3:16; viz také 6:19.
15. Abraham 3:23.
16. Viz Jeremiáš 1:5.
17. Viz Alma 13:2–3.
18. Viz Nauka a smlouvy 138:55–56.
19. Viz Alma 13:2–3; Nauka a smlouvy 138:38–57.
20. Mezi duchovní dary, které si můžeme osvojit a které můžeme získat, patří „[víra], ctnost, poznání, zdrženlivost, trpělivost, [bratrská] laskavost, zbožnost, [pravá] láska, pokora a píle“. (Nauka a smlouvy 4:6.) Věčnost je další duchovní vlastností, kterou si lze osvojit. Věčnost určuje naši náladu a ovlivňuje produktivitu. A když jste duchovně „zrozeni z Boha“, můžete s věčností přijmout Jeho obraz do své tváře. (Viz Alma 5:14.)
21. Viz 1. Korintským 12; 14:1–12; Moroni 10:8–19; Nauka a smlouvy 46:10–29.
22. Někteří jsou pokoušeni jíst až moc. „Obezita dosáhla celosvětově epidemických rozměrů – každý rok umírá v důsledku nadváhy přinejmenším 2,8 milionu lidí.“ („10 Facts on Obesity“, World Health Organization, Mar. 2013, www.who.int/features/factfiles/obesity/en.) Jiní jsou pokoušeni jíst příliš málo. Anorexie a bulimie ničí život, manželství a rodinu mnoha lidí. A někteří jsou pokoušeni sexuálními choutkami, které náš Stvořitel zakazuje. V příručce *Handbook 2: Administering the Church* se objasňuje: „Pánův zákon cudnosti znamená varovat se sexuálních vztahů mimo zákonné manželství a zachovávat věrnost v manželství. ... Cizoložství, smilstvo, homosexuální nebo lesbické vztahy a všechny ostatní nesvaté, nepříroentné či nečisté praktiky jsou hříšné.“ V příručce se dále uvádí: „Homosexuální chování porušuje příkázání Boží, je v rozporu s účely lidské sexuality a připravuje lidi o požehnání, která lze najít v rodinném životě a ve spásných obřadech evangelia. ... I když se Církev staví proti homosexuálnímu chování, nabízí s pochopením a s úctou pomocnou ruku těm jednotlivcům, které přitahují osoby stejného pohlaví.“ ([2010], 21.4.5; 21.4.6.)
23. Viz 1. Korintským 6:9–20; Jakub 1:25–27; Nauka a smlouvy 130:20–21. A vždy máme pamatovat na to, že „lidé jsou, aby mohli mít radost“. (2. Nefi 2:25.)
24. Smrtelnost je obdobím zkoušky, jak je to vysvětleno v tomto verši: „A budeme je tím zkoušeti, abychom viděli, budou-li činiti všechny věci, jež jim Pán, jejich Bůh, přikáže.“ (Abraham 3:25.)
25. Viz Mosiáš 4:10; Alma 39:9; Helaman 15:7. V příručce *Handbook 2* je uvedeno: „Homosexuální chování může být odpuštěno skrze upřímné pokání.“ (21.4.6.)
26. Skrze Usmíření Ježíše Krista a poslušností zásad evangelia mohou být všichni lidé spaseni. (Viz Nauka a smlouvy 138:4; Články víry 1:3.)
27. Viz Eter 12:33–34; Moroni 8:17.
28. Viz Mosiáš 5:2; Alma 5:12–14.
29. Viz Římanům 8:13–17; Galatským 5:13–25; Nauka a smlouvy 88:86.
30. 2. Nefi 2:27.
31. Viz Nauka a smlouvy 131:1–4.
32. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
33. Viz Matouš 19:4–6; Mosiáš 29:26–27; Helaman 5:2.
34. Každý člověk se narodí s jedinečnou identitou, chromozomy a DNA (deoxyribonukleová kyselina). DNA je molekula, která má v sobě zakódované genetické instrukce určené pro vývoj a fungování živých buněk. DNA každého člověka se vytvoří tehdy, když se DNA otce a matky spojí, aby vytvořily DNA nového těla – jedná se o partnerský vztah mezi otcem, matkou a dítětem.
35. Viz Genesis 2:24–25; 3:20–21; 4:1–2, 25.
36. Dr. Patrick F. Fagan napsal: „Nezbytným stavebním kamenem, na němž závisí úspěch ekonomiky, je domácnost se sezdávanými rodiči – zvláště pak rodina s mnoha dětmi, která se každý týden účastní bohoslužeb. ... Z každého manželství vzniká nová domácnost, nezávislá ekonomická jednotka, jež generuje příjem, spotřebu, úspory a investice.“ („The Family GDP: How Marriage and Fertility Drive the Economy“, *The Family in America*, vol. 24, no. 2 [Spring 2010], 136.)
37. Viz Exodus 20:14; Leviticus 18:22; 20:13; Deuteronomium 5:18; Matouš 5:27–28; Marek 10:19; Lukáš 18:20; Římanům 1:26–27; 13:9; Mosiáš 13:22; 3. Nefi 12:27–28; Nauka a smlouvy 42:24; 59:6.
38. Viz Gordon B. Hinckley, „This Thing Was Not Done in a Corner“, *Ensign*, Nov. 1996, 49.
39. Viz Nauka a smlouvy 14:7.
40. Viz Mojžiš 1:39.
41. Viz 2. Nefi 9:41, 46; Mosiáš 16:10.
42. Budeme souzeni podle svých skutků i podle přání svého srdce. (Viz Nauka a smlouvy 137:9; viz také Židům 4:12; Alma 18:32; Nauka a smlouvy 6:16; 88:109.)

President Thomas S. Monson

Než se sejdeme zas

Kéž si navzájem projevujeme více laskavosti a kéž vždy konáme dílo Páně.

Bratři a sestry, s blížícím se závěrem této úžasné generální konference Církve mi srdce přetéká

šťěstím. Zatímco jsme naslouchali radám a svědectvím těch, kteří promlouvali na jednotlivých zasedáních,

byli jsme duchovně vyživováni.

Byli jsme požehnáni tím, že jsme se mohli setkat zde, v tomto velkolepém Konferenčním centru, v klidu a bezpečí. Vysílání této konference mělo nebývalý rozsah a dosáhlo přes kontinenty k lidem po celém světě. Ačkoli jsme od mnohých z vás fyzicky daleko, pocítujeme vašeho ducha.

Dovolte mi, abych našim bratřím, kteří byli na této konferenci uvolněni, vyjádřil za celou Církev vřelé poděkování za mnoho let jejich oddané služby. Těch, kteří byli díky vašemu přínosu pro dílo Páně požehnáni, je nespočet.

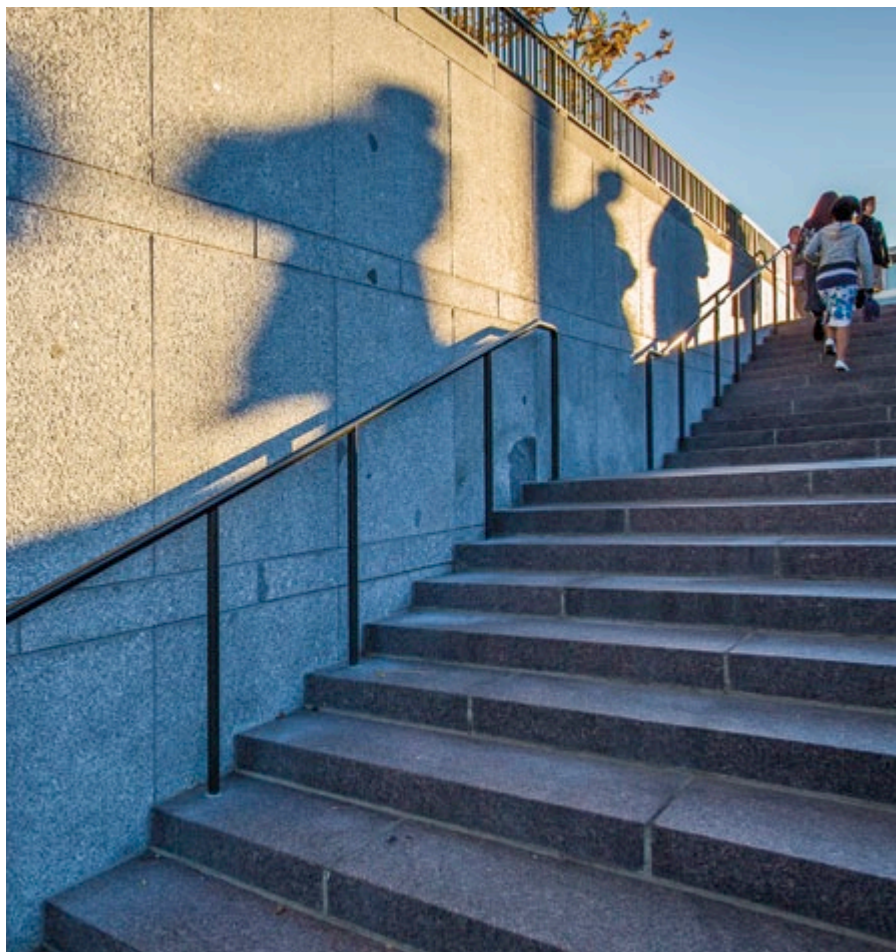
Děkuji pěveckému sboru Tabernacle Choir i ostatním pěveckým sborům, které na této konferenci vystoupily. Hudba byla nádherná a přispěla velkou měrou k Duchu, kterého jsme na každém zasedání pocítovali.

Děkuji vám za vaše modlitby ve prospěch můj i ve prospěch všech generálních autorit a generálních úředníků Církve. Jsou pro nás posílením.

Kéž na vás spočívají požehnání nebes. Kéž je váš domov naplněn láskou, ohleduplností a Duchem Páně. Kéž neustále vyživujete své svědectví o evangeliu, aby pro vás mohlo být ochranou před protivníkovým týráním.

Konference je nyní za námi. Až se budeme vracet domů, kéž tak činíme bezpečně. Kéž je Duch, kterého zde pocítujeme, s námi a zůstává s námi v každodenním životě. Kéž si navzájem projevujeme více laskavosti a kéž vždy konáme dílo Páně.

Bratři a sestry, kéž vám Bůh žehná. Kéž s vámi nyní i nadále zůstává Jeho zaslíbený pokoj. Loučím se s vámi, než se za šest měsíců sejdeme zas. Ve jménu našeho Spasitele, Pána Ježíše Krista, amen. ■

Linda K. Burtonová
Generální presidentka Pomocného sdružení

Moc, radost a láska pramenící z dodržování smluv

Vyzývám každou z nás, abychom zhodnotily, jak moc milujeme Spasitele; a jako měřítko použijeme to, s jakou radostí dodržujeme své smlouvy.

Na začátek se chci podělit o jeden dojemný příběh. Jednou večer svolával jeden muž svých pět ovcí na noc pod přístřešek. Rodina s velkým zájmem sledovala, jak prostě zvolal: „Pojďte!“ a všech pět hlav se hned otočilo jeho směrem. Čtyři ovce se k němu rozeběhly. Láskyplně každou z nich pohladil po hlavě. Ovce znaly jeho hlas a měly ho rády.

Ale pátá ovce nepřiběhla. Byla to velká ovce, které se před pár týdny zbavil její majitel, jenž uvedl, že je divoká a vzpurná a že vždy svádí ostatní ovce z cesty. Nový majitel si ovci vzal a přivázal ji na svém poli na pár dní ke kolíku, aby si na nové místo zvykla. Trpělivě ji učil, aby začala mít ráda jeho i ostatní ovce, až nakonec měla kolem krku jen krátký provaz, ale už nebyla přivázaná.

Toho večera se onen muž před zraky své rodiny přiblížil k ovci, která

stála na kraji pole, a znovu tiše řekl: „Pojď. Už nejsi přivázaná. Jsi volná.“ Pak k ní láskyplně vztáhl ruku, položil jí ji na hlavu a vrátil se s ní i s ostatními ovcemi zpět k přístřešku.¹

V duchu onoho příběhu se modlím o to, aby nám Duch Svatý dnes pomohl naučit se něčemu o dodržování smluv. Uzavírání a dodržování smluv znamená, že se rozhodujeme vytvořit pouto s naším Otcem v nebi a s Ježíšem Kristem. Zavazujeme se, že budeme následovat Spasitele. Důvěřujeme Mu a chceme vyjádřit vděčnost za cenu, kterou zaplatil, aby nás vysvobodil skrze nekonečný dar Usmíření.

Starší Jeffrey R. Holland vysvětlil, že „smlouva je závazná duchovní dohoda, slavnostní slib daný Bohu, našemu Otci, že budeme žít, mysllet a jednat určitým způsobem – po způsobu Jeho Syna, Pána Ježíše Krista. Na oplátku nám Otec, Syn a Duch

Svatý slibují věčný život v celé jeho nádheře.“² V této závazné smlouvě stanovuje podmínky Pán a my se zavazujeme je dodržovat. Uzavírání a dodržování smluv je výrazem našeho závazku stát se takovými, jako je Spasitel.³ V ideálním případě bychom si měly osvojit postoj nejlépe vyjádřený ve známé náboženské písni: „Půjdu, kam *chceš*, abych šel. ... Řeknu, co *bys chtěl*, abych řekl. ... Stanu se, čím *chtěl* *bys* mne mít.“⁴

Proč máme uzavírat a dodržovat smlouvy?

1. Dodržování smluv nás posiluje, uschopňuje a ochraňuje.

Nefi ve vidění spatřil velkolepá požehnání, která Pán uděluje těm, kteří dodržují smlouvy: „A stalo se, že já, Nefi, jsem spatřil moc Beránka Božího, jak sestoupila ... na lid smlouvy Páně, ... a byli ozbrojeni spravedlivostí a mocí Boží ve veliké slávě.“⁵

Nedávno jsem získala novou milou přítelkyni. Svědčila o tom, že poté, co přijala chrámové obdarování, pocítila větší sílu odolávat pokušením, s nimiž předtím bojovala.

Když dodržujeme své smlouvy, dostává se nám také odvahy a síly k tomu, abychom si vzájemně pomáhaly nést břemena. Jedna zarmoucená sestra měla syna, který čelil ve smrtelnosti těžké překážce. Díky víře v to, že sestry z Pomocného sdružení dodržují své smlouvy, je odvážně požádala, aby se za jejího syna postily a modlily. Jiná sestra vyjádřila přání, kdyby tak bývala mohla také požádat sestry o modlitby. Před lety její syn zápolil s nějakými problémy. Přála si, kdyby je tak bývala mohla požádat o to, aby její rodině s tímto břemenem pomohly. Spasitel řekl: „Po tomť poznají všickni, že jste moji učedlníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“⁶

Sestry, každá máme břemena, jež musíme nést samy, a břemena, o něž se můžeme podělit. Výzva, abychom si navzájem nesly břemena, je výzvou k dodržování smluv. Rada Lucy Mack Smithové sestrám z prvního Pomocného sdružení je dnes aktuálnější než kdy dříve: „Musíme se o sebe vzájemně starat, bdít nad sebou, vzájemně se utěšovat a získávat ponaučení, abychom mohly všechny společně zasednout v nebi.“⁷ Toto je dodržování smluv a navštěvující učení v té nejvytříbenější podobě!

Kniha Mormonova nám připomíná, že dokonce i prorok Alma se musel potýkat se vzdorovitým synem. Alma byl však požehnan bratry a sestrami v evangeliu dodržujícími smlouvy, kteří byli hluboce obráceni

k Pánu a věděli, co to znamená nést si navzájem svá břemena. Každá známe onen verš v Mosiášovi, kde se mluví o Almově veliké víře v modlitbách za jeho syna. Ale v záznamu je uvedeno, že „Pán vyslyšel modlitby lidu svého a také modlitby služebníka svého, Almy“.⁸

Víme, že Bůh se vždy raduje „z duše, která činí pokání“,⁹ ale toužíme především po tom, aby naše děti dbaly rady presidenta Henryho B. Eyringa a s uzavíráním a dodržováním smluv začaly včas a byly vytrvalé.¹⁰ Nedávno byla na jedné radě vedoucích kněžství a pomocných organizací položena upřímná otázka hodná zamyšlení: „Opravdu od osmiletých dětí očekáváme, že budou dodržovat své smlouvy?“ Když jsme se

spolu radili, kdosi navrhl, že jedním ze způsobů, jak připravit děti na to, aby uzavřely a dodržovaly posvátné smlouvy křtu, je pomoci jim naučit se dát si prostý slib a dodržovat ho.

Věrní rodiče jsou oprávněni vědět, jak nejlépe učit své děti, aby uspokojovali jejich potřeby. Když rodiče usilují o osobní zjevení a jednají podle něj, radí se spolu, slouží a učí jednoduchým zásadám evangelia, získávají moc posilovat a ochraňovat svou rodinu. Pomáhat mohou i ostatní členové rodiny. Můj drahý dědeček nás naučil, jak důležité je dodržovat sliby, pomocí jednoduché písničky. Zněla asi takto: „Než někomu něco slíbíš, zvaž, jak je to důležité. A pak si svůj slib vyryj na srdce své. Vyryj si jej na srdce své.“ Těto písničky nás děda naučil s láskou, přesvědčením a mocí, neboť on sám měl své sliby vyryté na srdci.

Jedna moudrá matka záměrně zapojuje děti do svého úsilí dodržovat smlouvy. Radostně nosí břemena svých sousedů, přátel a členů sboru – a utěšuje ty, kdo mají útěchy zapotřebí. Proto mě nepřekvapilo, když si k ní nedávno přišla dcerka pro radu, jak nejlépe utěšit kamarádku, které zrovna zemřel tatínek. Byla to skvělá příležitost ji naučit, že její touha utěšit kamarádku je jedním ze způsobů, jak může dodržovat svou smlouvu křtu. Jak můžeme od dětí očekávat, že budou uzavírat a dodržovat chrámové smlouvy, když od nich neočekáváme dodržování jejich první smlouvy – smlouvy křtu?

Starší Richard G. Scott řekl: „Jedno z největších požehnání, které můžeme nabídnout světu, je moc domova zaměřeného na Krista, ve kterém se učíme evangeliu a dodržujeme smlouvy a který oplývá láskou.“¹¹ Jak můžeme vytvořit takový domov, v němž budeme děti připravovat na

uzavírání a dodržování chrámových smluv?

- Můžeme společně zjistit, co to znamená být hoden chrámového doporučení.
- Můžeme společně zjistit, jak naslouchat Duchu Svatému. Protože chrámové obdarování se přijímá skrze zjevení, musíme se této životně důležité dovednosti naučit.
- Můžeme společně zjistit, jak se učit skrze používání symbolů, počínaje posvátnými symboly křtu a svátosti.
- Můžeme společně zjistit, proč je tělo posvátné, proč se o něm někdy mluví jako o chrámu a jak souvisí cudný oděv a upravenost s posvátnou podstatou chrámového oblečení.
- Můžeme v písmech objevovat plán štěstí. Čím lépe se v písmech obeznámíme s plánem Nebeského Otce a s Usmířením, tím smysluplnější pro nás bude uctívání v chrámu.
- Můžeme společně poznávat život předků, pátrat v rodinné historii, indexovat a vykonávat za své drahé zemřelé zástupnou práci v chrámu.
- Můžeme společně objevovat význam slov jako *obdarování, obřad, pečetení, kněžství, klíče* a dalších slov spojených s uctíváním v chrámu.
- Můžeme děti učit, že do chrámu chodíme uzavírat smlouvy s Nebeským Otcem – a že se vracíme domů, abychom je dodržovali!¹²

Když učíme děti, pamatujeme na myšlenku „dobrého, lepšího a nejlepšího“.¹³ Je dobré učit děti o chrámu. Je lepší od nich očekávat, že uzavřou a budou dodržovat smlouvy, a máme je na to připravovat. Nejlepší však je jim svým vlastním příkladem ukázat, že radostně lneme ke svým

křesťanům a chrámovým smlouvám! Sestry, uvědomujeme si svou klíčovou roli v práci na spasení, zatímco vyživujeme, učíme a připravujeme děti na to, aby kráčely cestou smluv? Sílu tak činit získáme tehdy, budeme-li ctít a dodržovat své smlouvy.

2. Dodržování smluv je nezbytné pro opravdové štěstí.

President Thomas S. Monson učil: „Máme ctít posvátné smlouvy; a být jim věrný je předpokladem pro štěstí.“¹⁴ Ve 2. Nefim čteme prosté prohlášení: „A stalo se, že jsme žili šťastně.“¹⁵ Ještě předtím se v téže kapitole dozvídáme, že Nefi a jeho lid zrovna postavili chrám. Určitě s radostí dodržovali své smlouvy! A v Almovi čteme: „Ale vizte, ode dnů Nefiových nebylo nikdy mezi lidem Nefiovým šťastnější doby nežli za dnů Moroniových.“¹⁶ Proč? V předchozím verši se znovu dozvídáme, že „byli věrni v zachování přikázání Páně“.¹⁷ Kdo dodržuje smlouvy, dodržuje přikázání!

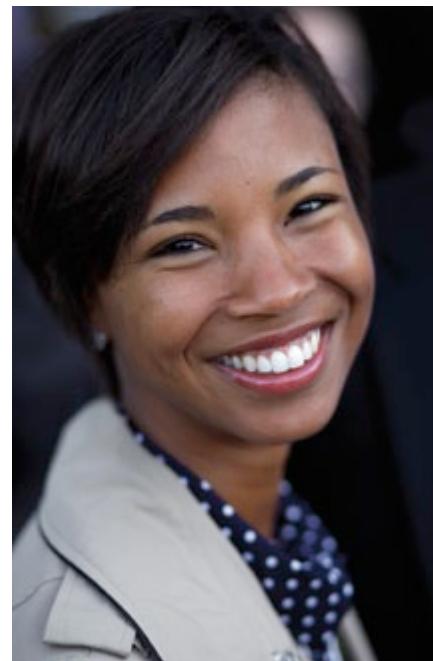
Mám ráda verš, který zní: „A nyní, když lidé uslyšeli tato slova [to jest znění smlouvy křtu], radostí tleskali a zvolali: Toto je přání našeho srdce.“¹⁸ Přání jejich srdce se mi moc líbí. Radostně dychtili po tom, že uzavřou smlouvy a budou je dodržovat!

Jednou v neděli jedna mladá sestra radostně zvolala: „Dnes mohu přijmout svátost!“ Kdy jsme se naposledy z této výsady radovaly my? A jak tuto radost projevujeme? Tím, že máme *vždy* na paměti Spasitele a *vždy* dodržujeme Jeho přikázání, což zahrnuje i to, že světíme den sabatu. Činíme tak tím, že na Něj *vždy* myslíme, když máme *vždy* osobní a rodinné modlitby, když každý den studujeme písma a každý týden máme rodinný domácí večer. A když nás od těchto důležitých věcí něco odvede nebo jsme-li příliš laxní, učiníme pokání a začínáme nanovo.

Uzavírání a radostné dodržování smluv uvádí v platnost a v život nezbytné posvátné spásné obřady, které musíme přijmout, abychom mohly získat „vše, co [náš] Otec má“.¹⁹ Obřady a smlouvy jsou duchovní milníky, o nichž hovořil president Henry B. Eyring, když učil: „Svatí posledních dnů jsou lidem smlouvy. Počínaje dnem křtu a během všech duchovních milníků svého života dáváme Bohu sliby a On dává sliby nám. On *vždy* dodržuje sliby, které nám skrze své oprávněné služebníky nabízí, avšak klíčovou zkouškou našeho života je, zda *my* budeme uzavírat smlouvy s Ním a zda je budeme dodržovat.“²⁰

3. Dodržováním smluv prokážeme lásku ke Spasiteli a k našemu Otci v nebi.

Ze všech důvodů, proč máme být pilnější při dodržování smluv, je tento důvod ten nejpádnejší – láska. Pokud jde o zásadu lásky, velmi na mě působí jeden verš ve Starém zákoně.

„Pojď. Už nejsi přivázaná. Jsi volná.“ Spasitel řekl: „Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce.“²⁶ On to může říci, neboť své smlouvy dodržoval s láskou. Otázkou tedy je: zvládneme to také? Kéž jdeme kupředu s vírou, radostným srdcem a velikou touhou dodržovat své smlouvy. Tím budeme prokazovat lásku k našemu Otci v nebi a k našemu Spasiteli, o nichž s velikou láskou svědčíme ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz D. Todd Christofferson, „You Are Free“, *Liahona*, Mar. 2013, 16, 18.
2. Jeffrey R. Holland, „Keeping Covenants: A Message for Those Who Will Serve a Mission“, *Liahona*, Jan. 2012, 49.
3. Viz „Understanding Our Covenants with God“, *Liahona*, July 2012, 23.
4. „Půjdu, kam chceš, abych šel“, *ZNPPD 1*, str. 80; zvýraznění přidáno.
5. 1. Nefi 14:14.
6. Jan 13:35.
7. Lucy Mack Smith, *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 25.
8. Mosiáš 27:14; zvýraznění přidáno.
9. Viz Nauka a smlouvy 18:13.
10. Viz Henry B. Eyring, „Duchovní příprava – začnete včas a budete vytrvalí“, *Liahona*, listopad 2005, 37–40.
11. Richard G. Scott, „Pokoj v domově“, *Liahona*, květen 2013, 30.
12. Viz D. Todd Christofferson, „The Gospel Answers Life's Problems and Challenges“ (celosvětové školení vedoucích, únor 2012), lds.org/broadcasts.
13. Viz Dallin H. Oaks, „Dobré, lepší, nejlepší“, *Liahona*, listopad 2007, 104.
14. Thomas S. Monson, „Happiness – the Universal Quest“, *Liahona*, Mar. 1996, 5.
15. 2. Nefi 5:27.
16. Alma 50:23.
17. Alma 50:22.
18. Mosiáš 18:11.
19. Nauka a smlouvy 84:38.
20. Henry B. Eyring, „Witnesses for God“, *Ensign*, Nov. 1996, 30; zvýraznění přidáno.
21. Genesis 29:20.
22. Jan 3:16.
23. Joseph Fielding Smith, „Importance of the Sacrament Meeting“, *Relief Society Magazine*, Oct. 1943, 592.
24. Jeffrey R. Holland, „První veliké přikázání“, *Liahona*, listopad 2012, 84.
25. Jan 14:21.
26. Jan 10:11.

Koho z nás nedojímá biblický příběh o lásce Jákoba a Ráchel, když čteme: „Takž Jákob sloužil za Ráchel sedm let; a bylo před očima jeho jako něco málo dnů, proto že laskav byl na ni“?²¹ Sestry, dodržujeme své smlouvy s tak hlubokou a oddanou láskou?

Proč byl Spasitel ochoten dodržet svou smlouvu s Otcem a naplnit své božské poslání usmířit hříchy světa? Z lásky ke svému Otci a z lásky k nám. Proč byl Otec ochoten dopustit, aby Jeho Jednorozený a dokonalý Syn vytrpěl nepopsatelnou bolest, když nesl hříchy, zármutek, nemoci a slabosti světa a všechny nespravedlnosti tohoto života? Odpověď nacházíme v těchto slovech: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal.“²²

„Pokud bychom si byli plně vědomi mnoha požehnání, která díky vykoupění, jež pro nás bylo vykonáno, máme, pak by nebylo ničeho, o co by nás Pán mohl požádat, co bychom nadšeně a ochotně neudělali.“²³ Podle těchto slov presidenta Josepha Fieldinga Smitha je dodržování smluv

jedním ze způsobů, jak můžeme vyjádřit svůj cit k nepochopitelnému a nekonečnému Usmíření našeho Spasitele a Vykupitele a k dokonalé lásce našeho Otce v nebi.

Starší Holland s dojetím řekl: „Nevím přesně, co budeme prožívat během Soudného dne, ale budu velmi překvapen, pokud se v určité chvíli během tohoto rozhovoru Bůh nezeptá přesně na totéž, na co se Kristus zeptal Petra: „Miloval jsi mne?““²⁴ Dnes večer vyzývám každou z nás, abychom zhodnotily, jak moc milujeme Spasitele; a jako měřítko použijme to, s jakou radostí dodržujeme své smlouvy. Spasitel pravil: „Kdož by měl přikázání má, a ostříhal jich, onť jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a jáť jej budu milovati, a zjevím jemu samého sebe.“²⁵ My všechny velmi potřebujeme pravidelná zjevení Spasitele v každodenním životě!

Pamatujme, že i ti, kteří v minulosti sešli na cestě nebo mají problémy nyní, mohou na hlavě pocítit dotek Dobrého Pastýře a slyšet, jak říká:

Carole M. Stephensová

První rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení

Máme velký důvod k radosti

Když máte druhé rády, bdíte nad nimi a sloužíte jim malými a prostými způsoby, tak se aktivně podílíte na práci na spasení.

Když zemřel můj tchán, naše rodina se shromáždila, aby přivítala ostatní, kteří se s ním přijeli rozloučit. Během večera, zatímco jsem si povídala s rodinou a přáteli, jsem si všimla, že náš desetiletý vnuk Porter často stojí poblíž mé tchyně – své babičky. Někdy stál za ní a dohlížel na ni. Jednou jsem si všimla, že je do ní zavěšený. Sledovala jsem, jak ji hladil po ruku, něžně ji objímal a stál jí po boku.

Ještě několik dní poté jsem tento obraz měla stále před očima. Pocítila jsem nabádání, že mám Porterovi napsat, čeho jsem si všimla. Poslala jsem mu e-mail, v němž jsem napsala, co jsem viděla a pociťovala. Připomněla jsem Porterovi smlouvy, které uzavřel při křtu, a citovala jsem Almova slova z 18. kapitoly Mosiáše:

„A nyní, jelikož si přejete přijít do stáda Božího a být nazýváni lidem jeho a jste ochotni nésti si navzájem

břemena svá, aby byla lehká;

Ano, a jste ochotni truchlit s těmi, kteří truchlí; ano, a utěšovati ty, kteří mají útěchy zapotřebí, a státi jako svědkové Boží za všech dob a ve všech věcech a na všech místech, kde můžete býti, až do smrti, ... abyste mohli mít věčný život –

... Je-li toto přání srdce vašeho, co máte proti tomu, abyste byli pokřtěni ve jménu Páně na svědectví před ním, že jste vstoupili do smlouvy s ním, že mu budete sloužiti a že budete zachovávatí přikázání jeho, aby na vás mohl hojněji vylévatí Ducha svého?“¹

Vysvětlila jsem Porterovi, že Alma učil, že ti, kteří chtějí být pokřtěni, musí být ochotni sloužit Pánu tím, že budou sloužit druhým – po celý život! Napsala jsem: „Nevím, zda sis toho byl vědom, ale to, jak jsi babičce prokazoval lásku a péči, bylo dodržováním tvých smluv. Své smlouvy dodržujeme každý den tím, že jsme laskaví, prokazujeme druhým lásku a vzájemně o sebe pečujeme. Chci, abys věděl, že jsem na tebe hrdá, že dodrжуješ své smlouvy! Když budeš dodržovat smlouvu, kterou jsi uzavřel při křtu, budeš připravený na vysvěcení ke kněžství. Tato další smlouva ti poskytne ještě více příležitostí k tomu, abys žehnal a sloužil druhým, a pomůže ti připravit se na smlouvy, které uzavřeš v chrámu. Děkuji ti za to, že jsi pro mě tak dobrý příklad. Děkuji ti za to, že jsi mi ukázal, jak se chová člověk, který dodrжуje své smlouvy!“

Porter mi odepsal toto: „Babi, děkuji za dopis. Když jsem objímal babičku, nevěděl jsem, že tím dodrжуji své smlouvy, ale hrálo mě to u srdce a měl jsem skvělý pocit. Víím, že jsem v srdci pociťoval Ducha Svátého.“

I mě zahrálo u srdce, když jsem si uvědomila, že Porter si spojil dodržování smluv se slibem, že vždy budeme moci mít Jeho Ducha, aby byl s námi“²

Porter (vpravo) se svou prababičkou.

– což je slib, který se naplňuje přijetím daru Ducha Svatého.

Sestry, tak jak se s vámi setkávám po celém světě, uvědomuji si, že mnohé z vás jsou jako Porter. Tiše stojíte jako svědkyně Boží, truchlíte s těmi, kteří truchlí, a utěšujete ty, kteří mají útechy zapotřebí, aniž byste si uvědomovaly, že dodržujete své smlouvy – smlouvy, které jste uzavřely ve vodách křtu a v chrámu. Když máte druhé rády, bdíte nad nimi a sloužíte jim malými a prostými způsoby, tak se aktivně podílíte na práci na spasení, což je Boží dílo, kterým je „uskutečnění nesmrtelnost a věčný život člověka“.³

Jako dcery v Pánově království⁴ jsme uzavřely posvátné smlouvy. Kráčíme po cestě, kterou Nefi nazval těsnou a úzkou cestou, „jež vede k věčnému životu“.⁵ Každá z nás se na této cestě nachází někde jinde. Můžeme však společně pracovat na tom, abychom si navzájem pomáhaly „tlačiti [se] kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem“.⁶

Jeanne slouží jako poradkyně Mladých žen. Před několika měsíci se dozvěděla o připravované akci pro mládež ze sboru – o horském výstupu na vrchol Malan's Peak. Byla nadšená, protože si nedávno dala za cíl tento vrchol zdolat.

Když dorazila na začátek cesty, přišla k ní její dobrá kamarádka Ashley. Chytla ji kolem ramen a se slovy: „Půjdu s tebou,“ se nabídla, že bude stoupat s ní. Ashley, které tenkrát bylo 16 let, měla určitá fyzická omezení, kvůli kterým nemohla stoupat příliš rychle. A tak spolu s Jeanne šly pomalu a prohlížely si stvoření Nebeského Otce – skály tyčící se na horském vrcholu před nimi a květiny, které je obklopovaly. Jeanne později řekla: „Zanedlouho jsem na svůj cíl vystoupat na vrchol zapomněla, protože

se to celé brzy obrátilo v jiné dobrodružství – dobrodružství spočívající v poukazování na krásy podél cesty, z nichž mnohé by mi bývaly unikly, kdybych šla jen s cílem dosáhnout vrcholu Malan's Peak.“

Zatímco Jeanne a Ashley stoupaly a byly daleko za ostatními, připojila se k nim Emma, další mladá žena ze sboru, která se rozhodla počkat a pokračovat s nimi. S Emmou jim bylo ještě veseleji. Naučila je jednu písničku a dodala jim další podporu a povzbuzení. Jeanne vzpomínala: „Sedly jsme si a odpočívaly, zpívaly jsme, povídaly jsme si a smály jsme se. Ashley a Emmu jsem díky tomu mohla poznat takovým způsobem, jak by to jinak nebylo možné. Toho večera nešlo o výstup na horu – šlo o mnohem, mnohem víc. Šlo o to, že jsme si cestou navzájem pomáhaly, jeden krok za druhým.“

Když Jeanne, Ashley a Emma společně stoupaly, zpívaly, odpočívaly a smály se, asi si v tu chvíli neříkaly: „Hele, právě dodržujeme své smlouvy.“ Ale ony své smlouvy dodržovaly. Navzájem si sloužily s láskou, soucitem a oddaností. Zatímco se navzájem povzbuzovaly a sloužily si, posilovaly tak i vzájemně svou víru.

Starší Russell M. Nelson učil: „Když si uvědomíme, že jsme dětmi smlouvy, zjistíme, kdo jsme a co od nás Bůh očekává. Jeho zákon je vepsán do našeho srdce.“⁷

Maria Kuzinová je dcera Boží, která s Bohem uzavřela smlouvu a která ví, kdo je a co od ní Bůh očekává. Když mě přivítala u sebe doma v Omsku v Rusku, myslela jsem si, že tam jsem proto, abych jí posloužila, ale rychle jsem pochopila, že jsem tam proto, abych se od ní něčemu naučila. Maria je obrácená do Církve a žije podle rady, která se nachází ve 22. kapitole Lukáše: „A ty někdy obrátě se, [posiluj]

bratří svých.“⁸ Věří slovům našeho žijícího proroka, presidenta Thomase S. Monsona, který řekl:

„Nyní je čas, aby se členové a misionáři spojili ve společném úsilí a společně pracovali na Pánově vinici a přiváděli duše k Němu. ...

... Pokud budeme jednat s vírou, Pán nám ukáže, jak můžeme posilovat Jeho Církev v odbočkách a sborech, ve kterých žijeme. Bude s námi a stane se naším aktivním společníkem v našem misionářském úsilí.

Naléhavě vás žádám, abyste používali víru ... a s modlitbou se zamýšleli nad tím, kterého člena vaší rodiny, kterého přítele, souseda nebo známého byste mohli pozvat k sobě domů, aby se setkal s misionáři, a měl tak příležitost vyslechnout si poselství o Znovuzřízení.“⁹

Maria se touto radou řídí tím, že pečuje o sestry, které dostala za úkol navštěvovat jako navštěvující učitelka, a slouží jim nad rámec toho, co jí bylo uloženo. Má mnoho přátel, kteří jsou méně aktivní nebo kteří o znovuzřízení evangelium Ježíše Krista ještě nikdy neslyšeli. Každý den používá víru a modlí se o to, aby poznala, kdo potřebuje její pomoc, a poté podle obdržených nabádání jedná. Přátelům telefonuje, dává jim najevo lásku a říká jim: „Potřebujeme tě.“ Každý týden ve svém bytě pořádá rodinný domácí večer, na který zve sousedy, členy a misionáře – a vždy má připravenou večeři. Zve je, aby přišli na shromáždění, vyhlíží je, a když přijdou, sedává vedle nich.

Maria rozumí nedávné připomínce staršího Jeffreyho R. Hollanda, že „pozvání zrozené z lásky k druhým a k Pánu Ježíši Kristu ... nikdy nebude chápáno jako urážlivé nebo pohoršující“.¹⁰ Vede si seznam lidí, kteří říkají, že je někdo urazil; nadále těmto lidem slouží. Protože vědí, že je má ráda,

může jim říci: „Nebudte uražení. To je směšný postoj!“

Maria je učednicí Ježíše Krista, která dodržuje své smlouvy. Přestože doma nemá nositele kněžství, každý den pociťuje Boží moc, zatímco naplňuje své chrámové smlouvy a pokračuje po cestě, vytrvává do konce a cestou pomáhá druhým zapojovat se do práce na spasení.

Zatímco jsem se teď s vámi dělila o tyto zážitky, viděly jste samy sebe zapojené do práce na spasení? Zamyslete se na chvíli nad nějakou dcerou Boží, která potřebuje povzbudit k návratu na cestu smlouvy nebo která potřebuje pomoci s tím, aby na cestě zůstala. Zeptejte se na ni svého Otce v nebi. Je Jeho dcerou. On ji zná jménem. Zná i vás a řekne vám, co tato sestra potřebuje. Buďte trpělivé, nadále a s vírou se za ni modlete a jedněte podle nabádání, která obdržíte. Když budete podle těchto nabádání jednat, Duch vám potvrdí, že vaše oběť je pro Pána přijatelná.

„Sestra Eliza R. Snowová ... byla vděčná za úsilí sester navzájem se posilovat. ... Řekla jim, že ačkoli Církev nevede záznam o každém daru,

který přinesly, aby pomohly někomu v nouzi, Pán si vede dokonalý záznam o jejich spásné práci:

... President Joseph Smith řekl, že toto sdružení bylo zorganizováno proto, aby zachraňovalo duše. Co [děláme pro to], abychom získaly zpět ty, které sešly z cesty – abychom zahřály srdce těch, které ve vztahu k evangeliu ochladly? – Je vedena i jiná kniha o vaší víře, laskavosti, dobrých skutcích a slovech. Je veden i další záznam. Nic se neztratí.“¹¹

Ammon v Knize Mormonově hovoří o tom, že máme velký důvod k radosti. Říká: „A nyní, ptám se, jaká veliká požehnání na nás [Bůh] vložil? Můžete to vypovědět?“

Ammon ve svém nadšení nečeká na odpověď. Říká: „Vizte, odpovím za vás; ... to je ono požehnání, jež na nás bylo vloženo, že jsme byli učiněni nástrojem v rukou Božích, abychom uskutečnili toto veliké dílo.“¹²

Jsme dcery smlouvy v Pánově království a máme příležitost být nástrojem v Jeho rukou. Budeme-li se každý den zapojovat do práce na spasení malými a prostými způsoby – tím, že nad sebou budeme navzájem

bdít, budeme se posilovat a učit se –, budeme moci spolu s Ammonem prohlásit:

„Viz, radost má je úplná, ano, srdce mé přetéká radostí a já se budu radovat ze svého Boha.

Ano, já vím, že nejsem nic; co do síly své jsem slabý; tudíž se nebudu vychloubati sám sebou, ale budu se vychloubati svým Bohem, neboť v síle jeho mohu činiti všechny věci.“¹³

O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mosiáš 18:8–10.
2. Viz Nauka a smlouvy 20:77.
3. Mojžíš 1:39.
4. Viz Nauka a smlouvy 25:1.
5. 2. Nefi 31:18.
6. 2. Nefi 31:20.
7. Russell M. Nelson, „Smlouvy“, *Liahona*, listopad 2011, 88.
8. Lukáš 22:32.
9. Thomas S. Monson, „Víra v práci na spasení“ (proslov pronesený na celosvětovém školení vedoucích, červen 2013), lds.org/broadcasts.
10. Jeffrey R. Holland, „Naše zodpovědnost zvat druhé“ (proslov pronesený na celosvětovém školení vedoucích, červen 2013), lds.org/broadcasts.
11. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 83.
12. Alma 26:2–3.
13. Alma 26:11–12.

Linda S. Reevesová

Druhá rádkyně v generálním předsednictvu
Pomocného sdružení

Dožadujte se požehnání plynoucích z vašich smluv

Když obnovujeme a dodržujeme své smlouvy, mohou nám být ulehčena břemena a my můžeme být stále očišťováni a posilováni.

Sestry, jak úžasné je být dnes opět s vámi!

Nedávno jsem se setkala se ženou, jež se připravovala na křest. Onu neděli ušla 3 kilometry blátivou cestou, aby se dostala na shromáždění. Ihned zamířila na toaletu, kde si svlékla zablácené oblečení, umyla se a oblékla si čisté nedělní šaty. Na shromáždění Pomocného sdružení vyprávěla o svém obrácení. Dojala mě její obrovská touha dosáhnout očištění a stát se neposkvrněnou díky pokání a Spasitelově smírné oběti a také její ochota vzdát se „starého života“, aby mohla uzavřít posvátné smlouvy s naším Otcem v nebi. Rozešla se s přítelem, překónávala závislosti, aby žila podle Slova moudrosti, přestala pracovat v neděli a přišla o přátelství svých blízkých, když jim oznámila, že se chce dát pokřtít. Velmi toužila vzdát se všech svých hříchů, aby mohla být očištěna a mohla pocítovat Spasitelovu vykupující lásku. Onoho dopoledne mě

inspirovala její touha stát se fyzicky i duchovně čistou.

Víme, že mnohé z vás jste přinesly podobné oběti, když jste pocítily svědectví Ducha Svátého a toužily jste činit pokání a být pokřtěny a očištěny. Spasitelovu božskou lásku pocítujeme nejhojněji možná právě tehdy, když činíme pokání a pocítujeme, jak otevírá svou

milující náruč, aby nás objal a ujistil, že nás miluje a přijímá.

Když jsem před několika týdny naslouchala modlitbě svátosti, dojalo mě, s jakým citem kněz vyslovoval každé slovo. Později jsem tomuto knězi zavolala, abych mu poděkovala, že pomohl mně i ostatním prožít svátost s takovou duchovní hloubkou. Nebyl doma, ale jeho matka řekla: „Bude mít velkou radost, že jste zavolala! Žehnal svátost poprvé; připravovali jsme se na to společně tím, že jsme si povídali o důležitosti svátosti a způsobilého obnovování naší smlouvy křtu se Spasitelem.“ Velmi si vážím této matky za to, že svého syna učila o moci smlouvy křtu a o tom, jak může pomáhat členům sboru tuto moc pocítit.

Jiná matka, kterou znám, sedávala na shromáždění řadu let sama se čtyřmi malými dětmi. Protože se při svátosti mohla soustředit na Spasitele jen málokdy, vytvořila si plán. Nyní si vždy v sobotu najde čas na to, aby zhodnotila uplynulý týden a přemýšlela o svých smlouvách a o tom, z čeho má činit pokání. „Pak,“ jak říká, „nehledě na to, co v neděli s dětmi prožívám, jsem připravená přijmout svátost, obnovit své smlouvy a pocítovat očišťující moc Usmíření.“

Proč Spasitel klade na svátost takový důraz, drahé sestry? Jakou roli v našem životě hraje to, že každý týden obnovujeme svou smlouvu křtu? Uznáváme Spasitelovu schopnost nás každý týden zcela očistit, pokud způsobíme a pozorně přijímáme svátost? President Boyd K. Packer dosvědčil: „Toto je zaslíbení evangelia Ježíše Krista a Usmíření – na konci života [můžeme] projít závojem s tím, že [jsme učinili] pokání z hříchů a [byli jsme očištěni] krví Kristovou.“¹

Naše předsednictvo má velkou radost z toho, že naše sestry a jejich

rodiny uzavírají a dodržují smlouvy, a soucítíme s těmi z vás, které v životě zakoušíte velké protivenství kvůli tomu, že smlouvy porušují vaši blízcí. Pán přikázal proroku Jákobovi, Nefiovu bratru, aby ke svým bratřím promluvil ohledně spravedlivých žen a dětí ve své době. Svědčím o tom, že jeho slova byla uchována obzvláště pro naši dobu. Hovoří k nám, jako by k nám hovořil sám Spasitel. Jákoba tížila „mnohem větší ... úzkost“, když svědčil manželům a otcům:

„Zarmucuje [mne], že musím o vás užívatí tolika smělých slov před vašimi manželkami a před vašimi dětmi, přičemž city mnohých jsou před Bohem nesmírně jemné a cudné a křehké. ...

... Vzlykání srdcí jejich vystupuje proti vám k Bohu. ... Mnohá srdce zemřela, probodnuta hlubokými ranami.“²

Tehdejším i současným ženám a dětem, jež dodržují své smlouvy, Jákob slibuje:

„Vzhlížte k Bohu s pevností myslí a modlete se k němu s nesmírnou

vírou a on vás utěší ve vašich strastech. ...

... Pozdvihněte hlavu a přijměte příjemné slovo Boží a hodujte na jeho lásce.“³

Sestry, svědčím o síle a moci modlitby, když vyjadřujeme své nejhlubší bolesti a touhy našemu Nebeskému Otci, a o odpovědích, jež získáváme, když „hodujeme“ na písmech a slovech žijících proroků.

Před bezmála třemi lety ničivý požár zpusťoval interiér historického svatostánku v Provu v Utahu. Jeho ztrátu považovali členové Církve i místní občané za velkou tragédii. Mnozí si říkali: „Proč Pán dovolil, aby se toto stalo? Jistě by dokázal požáru zabránit nebo zastavit jeho zkázu.“

O deset měsíců později, na generální konferenci v říjnu 2011, členové užasli, když president Thomas S. Monson oznámil, že tento téměř zničený svatostánek se stane svatým chrámem – domem Páně! Najednou jsme si uvědomili to, co Pán vždy věděl! On požár nezpůsobil, ale dovolil mu, aby odstranil interiér. Pohlížel

na svatostánek jako na velkolepý chrám – na stálý domov k uzavírání věčných smluv.⁴

Drahé sestry, Pán nás nechává zkoušet a prověřovat, někdy i na hranici našich schopností. Viděly jsme, jak život našich blízkých – a možná i náš vlastní život – obrazně řečeno vyhořel do základů, a ptaly jsme se, proč milující a pečující Nebeský Otec něco takového dopustil. On nás však nenechává v popelu; stojí s otevřenou náručí a dychtivě nás vyzývá, abychom k Němu přišly. Buduje z našeho života velkolepý chrám, kde může věčně dlít Jeho Duch.

V Nauce a smlouvách 58:3–4 nám Pán říká:

„Vy nemůžete spatřit přirozenýma očima svýma, v nynější době, plán vašeho Boha týkající se těchto věcí, jež přijdou později, a slávu, která bude následovati po mnohém soužení.

Neboť po mnohém soužení přijde požehnání. Proto přijde den, kdy budete korunováni velikou slávou.“

Sestry, svědčím o tom, že Pán má plán pro život každé z nás. Nic

z toho, co se děje, Ho nevyleká ani nepřekvapí. Je vševědoucí a chová k nám bezvýhradnou lásku. Touží nám pomoci, utěšit nás a zmírnit naši bolest, zatímco spoléháme na moc Usmíření a dodržujeme smlouvy. Právě zkoušky a soužení, jež zažíváme, mohou být tím, co nás vede k tomu, abychom k Němu přišly a přilnuly ke smlouvám, a mohly se tak vrátit do Jeho přítomnosti a získat vše, co Otec má.

V tomto roce jsem měla potřebu a přání hlouběji pocítit Pánovu lásku, obdržet osobní zjevení, lépe porozumět svým chrámovým smlouvám a dosáhnout toho, aby mé břímě bylo lehčí. Když jsem se konkrétně modlila o tato požehnání, pociťovala jsem, jak mě Duch vede, abych šla do chrámu a pozorněji naslouchala všem slovům požehnání, jež mi budou dána. Svědčím o tom, že když jsem naslouchala pozorněji a snažila jsem se používat víru, Pán ke mně byl milosrdný

a pomohl mi ulehčit má břemena. Pomohl mi pocítit velký klid ohledně modliteb, jež zatím nebyly zodpovězeny. Když dodržujeme své smlouvy a projevujeme víru, zavazujeme tím Pána, aby dodržel své sliby.⁵ Přijďte do chrámu, drahé sestry, a dožadujte se svých požehnání!

Ráda bych zmínila ještě další způsob, jak získat sebedůvěru a víru. Jako ženy máme někdy tendenci být samy k sobě velmi kritické. V těchto chvílích je třeba vyhledávat Ducha a ptát se: „Přeje si Pán, abych o sobě takto smýšlela, nebo se mě Satan snaží srazit na kolena?“ Pamatujme na charakter Nebeského Otce, jehož láska je dokonalá a nekonečná.⁶ Chce nás pozvedat, ne srážet.

Jako členky Církve máme možná někdy pocit, že má-li nás Pán přijmout, musíme patřit do „dokonalé rodiny Svatých posledních dnů“. Často si připadáme méněcenné nebo že se do království nehodíme, pokud

nezapadáme do tohoto obrázku. Milé sestry, na samém konci bude našemu Otci v nebi záležet na tom, jak jsme dodržovaly své smlouvy a jak jsme se snažily následovat příklad našeho Spasitele Ježíše Krista.

Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je náš Spasitel a Vykupitel. Díky Jeho smírné oběti můžeme být každý týden očištěny, když způsobíme přijímáme Jeho svátost. Když obnovujeme a dodržujeme své smlouvy, mohou nám být ulehčena břemena a my můžeme být stále očišťovány a posilovány, tak abychom na konci života byly shledány způsobilými obdržet oslavení a věčný život. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Boyd K. Packer, „Usmíření“, *Liahona*, listopad 2012, 77.
2. Jákob 2:3, 7, 35.
3. Jákob 3:1–2.
4. Viz Mosiáš 23:21–22.
5. Viz Nauka a smlouvy 82:10.
6. Viz Russell M. Nelson, „Divine Love“, *Liahona*, Feb. 2003, 12–17.

President Thomas S. Monson

Nikdy nekráčíme sami

Jednou, až budete přemítat o svém životě a ohlédnete se za svými obtížnými chvílemi, si uvědomíte, že Bůh stál ve všech případech při vás.

Drahé sestry, Duch, kterého dnes večer pocítujeme, je odrazem vaší síly, vaší oddanosti a vaší dobrotivosti. Cituji Mistra: „Vy jste sůl země. ... Vy jste světlo světa.“¹

Když jsem přemýšlel o této příležitosti promluvit k vám, vzpomněl jsem si na to, jakou lásku chovala k Pomocnému sdružení má drahá manželka Frances. Během života sloužila v mnoha pozicích v Pomocném sdružení. Když nám oběma bylo pouhých 31 let, byl jsem povolán prezidentem Kanadské misie. Během tří let v tomto pověření předsedala Frances všem sestrám Pomocného sdružení v oné rozsáhlé oblasti, která pokrývala provincie Ontario a Quebec. Díky tomuto pověření i mnoha dalším povoláním, která měla později v Pomocném sdružení v našem sboru, získala Frances některé ze svých nejbližších přátel. Byla věrnou dcerou našeho Nebeského Otce, mou milovanou společnicí a mým nejdražším přítelem. Chybí mi více, než dokáží slovy vyjádřit.

I já mám rád Pomocné sdružení. Svědčím vám o tom, že bylo zorganizováno na základě inspirace a že je životně důležitou součástí Pánovy Církve zde na zemi. Je nemožné spočítat veškeré dobro, které z této organizace

vzešlo, a životy, které díky ní byly požehnány.

Pomocné sdružení tvoří rozmanitá skupina žen. Patříte do něj vy, jež jste svobodné – ať studující, nebo pracující –, ale přesto vedoucí bohatý a plný život. Některé z vás jsou zaneprázdněné matky dorůstajících dětí. Jiné ztratily manžela v důsledku rozvodu nebo smrti a ze všech sil se snažíte vychovávat děti bez pomoci manžela a otce. Některé z vás jste již děti vychovaly, ale uvědomujete si, že vaši pomoc potřebují dál. Mnohé z vás máte zestárlé rodiče, kteří potřebují laskavou péči, již dokážete poskytnout jen vy.

Ať se v životě nacházíme kdekoli, nastávají chvíle, kdy každý z nás čelí zkouškám a strastem. Ačkoli ty jsou pro každého jedinečné, jsou společné pro všechny.

Mnoha těmto zkouškám čelíme proto, že žijeme v tomto smrtelném světě, který obývají zcela různorodí lidé. Občas se v zoufalství ptáme: „Jak se mohu při své pouti tímto telestiálním světem stále a pevně soustředit na to, co je celestiální?“

Nastanou chvíle, kdy budete kráčet cestou posetou trny a značenou strastmi. Možná se někdy budete cítit odtrženy – dokonce i izolovány – od

Dárce všech dobrých darů. A budete si dělat starosti, že kráčíte samy. Místo víry budete pocítovat strach.

Když se dostanete do takové situace, snažně vás prosím, abyste pamtovaly na modlitbu. Mám moc rád slova presidenta Ezry Tafta Bensona o modlitbě. Řekl:

„V životě jsem si snad nikdy nevážil více žádné jiné rady, kterou jsem ... obdržel, než té, že se mám vždy spoléhat na modlitbu. Stala se mou nedílnou součástí – kotvou, stálým zdrojem síly a základem mého poznání božských věcí. ...

... I když v životě někdy zažíváme zvraty, v modlitbě můžeme najít útěchu, neboť Bůh nám do duše vnese pokoj. Tento pokoj, tento duch klidu, je v životě největším požehnáním.“²

Apoštol Pavel nabádal:

„Prosby vaše známy buďte Bohu.

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, [zachovávat] bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.“³

Jak úžasně zaslíbení! Pokoj je to, o co usilujeme, to, po čem toužíme.

Nebyli jsme na tuto zemi umístěni proto, abychom kráčeli sami. Každý z nás má k dispozici úžasný zdroj moci, síly a útěchy. Ten, který nás zná lépe, než se známe my sami, Ten, který má širší náhled a zná konec od počátku, nám dává ujištění, že je zde pro nás, aby nám pomohl, pokud Ho o to jen požádáme. Máme toto zaslíbení: „Modlete se vždy a buďte věřící a všechny věci budou působiti společně pro dobro vaše.“⁴

Zatímco naše modlitby stoupají vzhůru, nezapomínejme na slova, kterým nás učil Spasitel. Když čelil nesnesitelné agónii v Getsemanech a na kříži, modlil se k Otci slovy: „Ne má vůle, ale tvá staň se.“⁵ Ač to může být občas jakkoli těžké, máme i my důvěřovat Nebeskému Otci, který

President Gordon B. Hinckley řekl: „Kéž nám Pán požehná tím, abychom mohli hodovat na Jeho svatých [slo-vech] a čerpat z [nich] onu sílu, pokoj a poznání, jež ‚převyšuj[í] všeliký rozum‘. (Filip. 4:7.)“¹⁰

Pokud budeme pamatovat na modlitbu a budeme věnovat čas studiu písem, náš život bude neskonale více požehnaný a naše břemena budou ulehčena.

Rád bych se s vámi podělil o jeden příběh, jak Nebeský Otec zodpověděl modlitby a prosby jedné ženy a poskytl jí pokoj a ujištění, o které tak naléhavě usilovala.

Tiffaniny potíže začaly vloni, když měla na návštěvě hosty na Den děkuvzdání a poté znovu na Vánoce. Její manžel studoval lékařskou fakultu a v té době byl druhým rokem na praxi v nemocnici. Kvůli dlouhé pracovní době nemohl Tiffany pomáhat tak, jak by si oba přáli, a tak většina z toho, co bylo potřeba během těchto svátků udělat, zůstala vedle péče o čtyři malé děti na ní. Začalo toho na ni být moc a pak se ještě dozvěděla, že u jedné osoby, která je jí velmi blízká, objevili rakovinu. Stres a starosti si začaly vybírat svou daň a Tiffany sklouzla do období zklamání a depresí. Vyhledala lékařskou pomoc, ale nic se nezměnilo. Ztratila chuť k jídlu a začala ubírat na váze, což si její křehká postava nemohla dovolit. Usilovala o pokoj skrze studium písem a modlila se o to, aby byla z oné sklíčenosti, která ji přemáhala, vysvobozena. Když pokoj ani žádná jiná pomoc nepřicházely, začala mít pocit, že ji Bůh opustil. Rodina i přátelé se za ni modlili a zoufale se snažili jí pomoci. Ve snaze pomoci jí, aby byla fyzicky zdravá, jí nosili její oblíbená jídla, ale ona dokázala sníst jen několik soust a zbytek nedojedla.

nejlépe ví, jak, kdy a jakým způsobem nám má poskytnout pomoc, o kterou usilujeme.

Mám moc rád tato básníková slova:

*Neznám Jeho vzácné metody,
vím však jedno, Bůh modlitbu
zodpoví.*

*Vím, že mi dal své slovo,
jež praví, že modlitby mé vždy slyší,
a dříve nebo později je zodpoví.*

A tak jen tiše čekám.

*Nevím, zda vysněné požehnání
přijde tak, jak se domnívám,
avšak modlitbu svou nechávám
u Toho, který ví víc než já,
a s ujištěním, že mi dá, oč žádám,
nebo odpoví daleko větším
požehnáním.⁶*

Modlitba samozřejmě není určena jen pro těžké chvíle. V písmech se opakovaně dočítáme, že se máme modlit vždy⁷ a že si máme uchovávat modlitbu v srdci.⁸ Slova jedné oblíbené a známé náboženské písně vznášejí

otázku, kterou bychom si měli klást každý den: „Zdali modlil ses?“⁹

Vedle modlitby nám v tomto často obtížném světě pomáhá také studium písem. Slova pravdy a inspirace zaznamenaná v našich čtyřech standardních dílech jsou pro mě vzácným bohatstvím. Nikdy mě nepřestává bavit je číst. Kdykoli bádám v písmech, jsem duchovně povznesen. Tato svatá slova pravdy a lásky udávají směr mému životu a ukazují mi cestu k věčné dokonalosti.

Když čteme písmo a přemítáme o nich, můžeme pocívat ono jemné našeptávání Ducha do své duše. Můžeme najít odpovědi na své otázky. Dozvídáme se, jaká požehnání se dostávají, když dodržujeme Boží přikázání. Získáváme jisté svědectví o Nebeském Otci, o našem Spasiteli Ježíši Kristu a o tom, jakou lásku k nám chovají. Spojíme-li studium písem s modlitbou, můžeme s jistotou poznat, že evangelium Ježíše Krista je pravdivé.

Jednoho obzvláště těžkého dne se jedna kamarádka marně pokusila potěšit Tiffany jídlem, které vždy milovala. Když nic jiného nepomohlo, kamarádka řekla: „Musí přece existovat *něco*, co ti bude chutnat.“

Tiffany se na chvíli zamyslela a řekla: „To jediné, co mě napadá a co by mi mohlo chutnat, je domácí chléb.“

Ale žádný chléb po ruce nebyl.

Druhý den odpoledne u ní někdo zazvonil. Její manžel byl náhodou doma, a tak šel otevřít. Když se vrátil do pokoje, měl v ruce bochník domácího chleba. Tiffany byla udivena, když jí manžel řekl, že chléb upekla žena, která se jmenuje Sherrie a kterou skoro vůbec neznali. Byla to kamarádka Tiffaniny sestry Nicole, která žila v Denveru v Coloradu. Sherrie se s Tiffany a s jejím manželem krátce seznámila před několika měsíci, když spolu s Nicole a její rodinou byli u Tiffany na Den díkůvzdání. Sherrie, která bydlí v Omaze, byla u Tiffany na návštěvě s Nicole.

Nyní, o několik měsíců později, zavolala Tiffany s výtečným chlebem v ruce své sestře Nicole, aby jí poděkovala za to, že Sherrie požádala o tento skutek milosrdenství. Nicole však řekla, že ona nikoho o nic nepožádala a že o ničem neví.

Příběh se začal rozuzlovat, když Nicole zavolala Sherrie, aby se jí zeptala, z jakého důvodu se rozhodla upéct onen bochník chleba. To, co se dozvěděla, bylo inspirací pro ni, pro Tiffany i Sherrie – a je inspirací i pro mě.

Ten den, kdy Tiffany dostala chléb, pocítila Sherrie ráno nabádání, aby upekla dva bochníky chleba místo jednoho, který chtěla upéct. Řekla, že pocítila inspiraci, aby si druhý bochník vzala s sebou do auta, ačkoli vůbec nevěděla proč. Po obědě u kamarádky začala její roční dcerka plakat a bylo potřeba ji doma uložit

do postýlky. Sherrie zaváhala, když dostala neomylný pocit, že má odvézt onen bochník chleba Nicolině sestře Tiffany, která bydlela 30 minut daleko na druhé straně města a kterou Sherrie skoro vůbec neznala. Snažila se z tohoto pocitu vykrotit, protože chtěla odvézt unavenou dcerku domů, a navíc se trochu styděla zavést bochník chleba někomu, kdo byl pro ni téměř cizí. Vnuknutí jet k Tiffany ale bylo silné, a tak tohoto nabádání uposlechla.

Když tam přijela, přišel otevřít Tiffanin manžel. Sherrie mu řekla, že je kamarádka Nicolý a že u nich byla na Den díkůvzdání; pak mu předala chléb a odešla.

A tak se stalo, že Pán poslal v podstatě cizího člověka přes celé město, aby Tiffany přivezl nejen domácí chléb, který si přála, ale také jasné poselství lásky. To, co se stalo, nelze vysvětlit žádným jiným způsobem. Naléhavě potřebovala pocítit, že není sama – že Bůh o ní ví a že ji nepustil. Onen chléb – přesně to, co si přála – jí přinesl někdo, koho skoro neznala, někdo, kdo o její potřebě nic nevěděl, ale kdo naslouchal vnuknutí od Ducha a tímto vnuknutím se řídil. Pro Tiffany to bylo zjevné znamení, že Nebeský Otec si je vědom jejích potřeb a natolik ji miluje, že jí poslal pomoc. Odpověděl na její prosby o útěchu.

Drahé sestry, Nebeský Otec vás miluje – každou z vás. Tato láska se nikdy nemění. Nemá na ni vliv váš vzhled, váš majetek ani množství peněz, které máte na bankovním účtu. Neovlivňují ji ani vaše talenty a schopnosti. Tato láska prostě přetrvává. Bůh vás miluje, když jste smutné i šťastné, když pocítujete zklamání i naději. Bůh vás miluje, ať již si myslíte, že si tuto lásku zasluhujete, či nikoli. Tato láska prostě vždy přetrvává.

Budeme-li vyhledávat Nebeského Otce ve vroucí a upřímné modlitbě a při svědomitém a věrném studiu písem, naše svědectví se stane silným a bude hluboce zakořeněno. Budeme pocítovat lásku, kterou k nám Bůh chová. Budeme rozumět tomu, že nikdy nekráčíme sami. Slibuji vám, že jednou, až budete přemítat o svém životě a ohlédnete se za svými obtížnými chvílemi, si uvědomíte, že Bůh stál ve všech případech při vás. Víím, že tomu tak bylo i v případech úmrtí mé věčné spolence – Frances Beverly Johnson Monsonové.

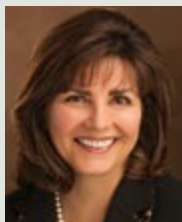
Zanechávám vám své požehnání. Zanechávám vám svou vděčnost za vše dobré, co děláte, a za život, který vedete. Modlím se o to, abyste byly požehnány všemi dobrými dary, ve jménu našeho Spasitele a Vykupitele, Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

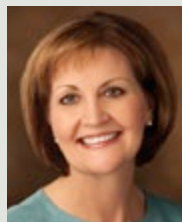
1. Matouš 5:13–14.
2. Ezra Taft Benson, „Pray Always“, *Tambuli*, June 1990, 4–5, 6.
3. Filipenským 4:6–7.
4. Nauka a smlouvy 90:24.
5. Lukáš 22:42.
6. Eliza M. Hickok, „Prayer“, v James Gilchrist Lawson, ed., *The Best Loved Religious Poems* (1933), 160.
7. Viz Lukáš 21:36; viz také 2. Nefi 32:9; 3. Nefi 18:15; Nauka a smlouvy 10:5; 19:38; 20:33; 31:12; 61:39; 88:126; 93:49.
8. Viz 3. Nefi 20:1.
9. „Dříve než svůj opustíš dům“, *ZNPPD 1*, str. 77.
10. Gordon B. Hinckley, „Feasting upon the Scriptures“, *Tambuli*, June 1986, 4.

Generální předsednictva pomocných organizací

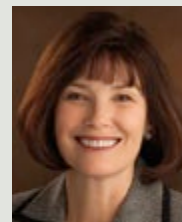
POMOCNÉ SDRUŽENÍ

Carole M. Stephensová
První rádkyně

Linda K. Burtonová
Presidentka

Linda S. Reevesová
Druhá rádkyně

MLADÉ ŽENY

Carol F. McConkieová
První rádkyně

Bonnie L. Oscarsonová
Presidentka

Neill F. Marriottová
Druhá rádkyně

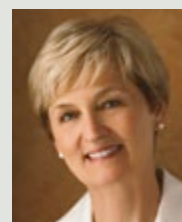
PRIMÁRKY

Jean A. Stevensová
První rádkyně

Rosemary M. Wixomová
Presidentka

Cheryl A. Esplinová
Druhá rádkyně

MLADÍ MUŽI

Larry M. Gibson
První rádc

David L. Beck
President

Randall L. Ridd
Druhý rádc

NEDĚLNÍ ŠKOLA

David M. McConkie
První rádc

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Druhý rádc

Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech

Níže uvedený seznam vybraných zážitků a příběhů z konferenčních proslovů lze použít při osobním studiu, rodném domácím večeru nebo při jiných příležitostech k výuce. Řečníci jsou uvedeni v abecedním pořádku a číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

ŘEČNÍK	PŘÍBĚH
Neil L. Andersen	(92) Věrné brazilské matce manžel zakazuje chodit na shromáždění, a tak tam matka posílá alespoň své děti.
M. Russell Ballard	(43) Rodina zažívá úspěch v misionářské práci poté, co si bere k srdci výzvu urychlovat práci na spasení.
David A. Bednar	(17) Rodina Susan Bednarové (když byla mladou ženou) je požehnána díky dodržování zákona desátku.
Gérald Caussé	(49) Pro Géralda Caussého a jeho rodinu je snazší zabydlet se v novém městě díky vřelému přijetí od Svatých posledních dnů.
D. Todd Christofferson	(29) Anna Dainesová se připojuje ke skupině dobrovolníků a pomáhá lidem ve své obci překonávat předsudky vůči Svatým posledních dnů.
Quentin L. Cook	(88) Quentin L. Cook a další advokáti v jeho firmě se rozhodnou, že vytvoří takové pracovní prostředí, které bere ohled na rodinu.
Edward Dube	(15) Maminka říká malému Edwardu Dubeovi při společné práci na poli, aby se díval dopředu, nikoli za sebe.
Timothy J. Dyches	(37) Corrie ten Boomová odpuští bývalému nacistickému vojákovvi, který byl jedním z jejich dozorců v koncentračním táboře.
Henry B. Eyring	(58) Pro mladého Henryho B. Eyringa je požehnáním, když může doprovázet biskupa při návštěvách potřebných členů. (69) Mildred a Henry Eyringovi se sjednocují v rozhodnutí přestěhovat se zpátky do Utahu, aby byla sestra Eyringová nablízku své rodině.
Randy D. Funk	(52) Zájemkyně v Indii žádá o křest poté, co si vyslechne příběh o Josephu Smithovi v jazyce, kterému nerozumí.
Kevin S. Hamilton	(99) Rodina začíná odcházet z Církve kvůli rozhodnutí jet v neděli spíše na výlet než na shromáždění svátosti.
Jeffrey R. Holland	(40) Jistá sestra nachází smysl života v mateřství poté, co byla vážně zraněna při letecké nehodě.
Richard J. Maynes	(79) Pradědeček Richarda J. Maynese umírá během služby na misi na infarkt.
Thomas S. Monson	(61) Věrný domácí učitel je naplněn vděčností poté, co někdo, koho dlouhé roky navštěvoval, vstupuje do Církve. (85) Thomas S. Monson dává kněžské požehnání starému bratrovi, který již nevidí ani neslyší.
S. Gifford Nielsen	(33) President kůlu si nechal pobronzovat obnošené boty úspěšného misionáře.
Adrián Ochoa	(102) Členové rodiny se radují poté, co se malý Adrián Ochoa a jeho dva bratrance vrací domů po silné bouři.
Bonnie L. Oscarsonová	(76) Agnes Hogganová nedovoluje, aby si její 16letou dceru adoptovala nečlenská rodina.
Boyd K. Packer	(26) Boyd K. Packer dostává radu, aby vyzval členy kůlu, který se potýká s problémy, ke čtení písem.
L. Tom Perry	(46) L. Tom Perry a další děti z Primárek jdou s učitelkou na výlet na své oblíbené místo v kaňonu.
Linda S. Reevesová	(118) Žena, která se připravovala na křest, šla pěšky 3 kilometry v blátě na shromáždění.
Ulisses Soares	(9) Moses Mahlangu a další lidé v Jihoafrické republice sedí před kaplí a poslouchají bohoslužbu přes okno.
Carole M. Stephensová	(12) Věrné sestry v Hondurasu dostávají kněžské požehnání od svých církevních vedoucích. (115) Desetiletý chlapec dodržuje smlouvu truchlit s druhými tím, že utěšuje svou ovdovělou prababičku.
Dieter F. Uchtdorf	(21) Muž má sen, v němž mu manželský pár Svatých posledních dnů popisuje příležitosti ke službě v Církvi. (55) Dieter F. Uchtdorf upadne při lyžování a má potíže se zvednout, dokud mu nepomůže jeho vnuk.
Arnulfo Valenzuela	(35) Méně aktivní sestra se vrací do Církve poté, co pocítí Ducha Svatého při zpěvu náboženské písně s navštěvujícími učitelkami.
Terence M. Vinson	(104) Modlitba věrného člena Církve v Papui-Nové Guineji je zodpovězena deštěm, který náhle zhasí požár ohrožující úrodu ve vesnici.

Na generální konferenci oznámen růst v počtu členů a misionářů

Během úvodního zasedání 183. pololetní generální konference, které se konalo 5. října 2013, president Thomas S. Monson oznámil, že počet členů Církve dosáhl 15 milionů. Rovněž oznámil, že od snížení věkové hranice pro misionářskou službu v říjnu 2012 dramaticky vzrostl počet misionářů na plný úvazek sloužících po celém světě – z 58 500 na 80 333.

„Církev pokračuje ve stabilním růstu a každý rok mění život více a více lidem,“ řekl president Monson. „Šíří se po celé zemi a naši misionáři vyhledávají ty, kteří hledají pravdu.“

Povzbudil členy a misionáře k tomu, aby se spojili ve sdílení evangelia. „Nyní je čas, aby se členové a misionáři spojili ve společném úsilí a společně pracovali na Pánově vinici a přiváděli duše k Němu,“ řekl president Monson, který slouží jako apoštol již 50 let.

Na sobotním odpoledním zasedání byli se ctí uvolněni tři členové Prvního kvora Sedmdesáti – starší John B. Dickson, Paul E. Koelliker a F. Michael Watson – a byl jim udělen emeritní status. Také byl se ctí uvolněn starší Kent D. Watson z Druhého kvora Sedmdesáti. Dále

byla vyjádřena podpora těmto bratřím jako územním sedmdesátníkům: Julio A. Angulo, 45, z Bogoty (Kolumbie); Peter F. Evans, 54, ze Salt Lake City v Utahu (USA); a Gennady N. Podvodov, 47, z Doněcka (Ukrajina). Bylo oznámeno, že jako územní

sedmdesátníci byli uvolněni César H. Hooker a Craig T. Wright.

Miliony lidí po celém světě sledovaly nebo poslouchaly konferenci prostřednictvím televize, internetu, rozhlasu a satelitního přenosu. Kněžské zasedání v sobotu večer se poprvé vysílalo i v televizi a na internetu. Pět zasedání, která se konala 5. a 6. října v Konferenčním centru v Salt Lake City v Utahu, se zúčastnilo více než 100 000 lidí. Konference byla prostřednictvím různých sdělovacích prostředků dostupná v 95 jazycích a byla přenášena do 197 zemí a teritorií.

President Monson zakončil konferenci výzvou určenou členům Církve, aby si vzájemně projevovali více laskavosti a aby „vždy [konali] dílo Páně“. ■

PRESIDENT MONSON JE APOŠTOLEM JIŽ 50 LET

Pololetní generální konference v říjnu 2013 byla 50. výročím povolání presidenta Thomase S. Monsona do Kvora Dvanácti apoštolů. Jako apoštolovi mu byla vyjádřena podpora 4. října 1963 ve věku 36 let. ■

Thomas S. Monson v roce 1963 v Tabernaclu na Chránovém náměstí několik okamžiků předtím, než mu byla vyjádřena podpora jako generální autoritě.

Církevním vedoucím byly vytvořeny stránky na sociálních sítích

Eric Murdock

LDS.org News and Events

Církev vytvořila členům Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů oficiální stránky na sítích Facebook a Google Plus. Tyto stránky budou sloužit jako oficiální profil na sociálních sítích pro jednotlivé Bratři, kteří budou stránky řídit, zatímco Církev se postará o jejich správu.

Oficiální profily na Facebooku a Google Plus lze vyhledat na stránkách facebook.com/lds a plus.google.com. To, zda jsou nějaké stránky nebo určitý profil na sociálních sítích oficiální, poznáte podle loga Církvě.

Ti, kteří budou tyto stránky

sledovat, budou dostávat pravidelné aktuální zprávy o působení jednotlivých Bratří. „Církev bude v jejich zastoupení publikovat proslovy, články, videa a další relevantní obsah,“ řekl Dale Jones, tiskový mluvčí Církvě.

Tyto stránky lidem umožní snadněji nacházet slova žijících proroků a pomocí „lajkování“ jednotlivých stránek se tento obsah zobrazí na jejich facebookovém profilu, kde ho budou moci sdílet s ostatními.

Vytvoření oficiálních stránek také členům pomůže poznat, které stránky jsou spravovány Církví, což je ochrání před falešnými stránkami. ■

FOTO NICOLAS CARRASCO, LASKAVĚ POSKYTLY CHURCH NEWS

Zprávy o chrámech

Slavnostní výkop pro první chrám ve státě Connecticut

Stavba prvního chrámu Církvě ve státě Connecticut (USA) byla zahájena po slavnostním výkopu, jenž proběhl pod vedením presidenta Thomase S. Monsona v sobotu 17. srpna v Hartfordu. Chrám Hartford v Connecticutu bude druhým chrámem v oblasti Nové Anglie (další chrám je v Bostonu ve státě Massachusetts) a jedním ze 170 chrámů Církvě po celém světě, které jsou v provozu, ve výstavbě nebo ve fázi plánování.

Druhý chrám v Coloradu

V sobotu 24. srpna starší Ronald A. Rasband z Předsednictva Sedmdesáti provedl slavnostní výkop pro stavbu druhého chrámu ve státě Colorado (USA) – chrámu Fort Collins. První chrám se nachází v Denveru, asi 95 km jižně od Fort Collins. ■

V Římě a Paříži zorganizovány nové kůly

Starší Dallin H. Oaks a starší M. Russell Ballard z Kvora Dvanácti apoštolů zorganizovali během své návštěvy v září 2013 druhý kůl v oblasti Říma (Itálie) a třetí kůl v oblasti Paříže (Francie). Kromě toho se také zúčastnili shromáždění v Leedsu a Manchesteru (Anglie) a v Madridu (Španělsko). V Římě se staví chrám a v Paříži se začne stavět v blízké době.

„Církev v Evropě žije, daří se jí a činí úctyhodný pokrok,“ řekl starší Oaks. Starší Ballard řekl členům v Evropě, že Církev si má „uvědomovat, že Pán urychluje svou práci na spasení a že my všichni se musíme do této práce zapojit.“ ■

Učení pro naši dobu

Od října 2013 do března 2014 se mají lekce Melchisedechova kněžství a Pomocného sdružení vyučované o čtvrté neděli připravovat z jednoho nebo více proslovů pronesených na generální konferenci v říjnu 2013. V dubnu 2014 je možné vybrat proslovy buď z konference v říjnu 2013, nebo z konference v dubnu 2014. Presidenti kůlů a okrsků mají rozhodnout, které proslovy se v jejich oblasti použijí, nebo mohou tuto zodpovědnost delegovat biskupům a presidentům odboček.

Další informace najdete v článku „Učení pro naši dobu“ v *Liahoně* z května 2013. ■

Randall L. Ridd

*Nový druhý rádce
v generálním předsednictvu
Mladých mužů*

Randall L. Ridd se jako syn stavitele již záhy naučil, jak důležité je dokončit práci správně. Při několika příležitostech, když mladý Randall dokončil nějaký úkol, jeho otec Leon Ridd poznamenal: „Ještě to není hotovo.“

Tato svědomitost měla na muže, který nyní slouží jako druhý rádce v generálním předsednictvu Mladých mužů, trvalý dopad. Dodnes občas slyší tato otcova neústupná, i když láskyplná slova, při plnění profesních, rodinných i církevních zodpovědností: „Ještě to není hotovo; udělej to pořádně.“

Bratr Ridd říká, že vztah k práci, který získal v rodině, je pro něj v životě požehnáním. Požehnáním pro něj byli a jsou i mnozí rádci a vedoucí kněžství, kteří ho na cestě evangelia občas navedou správným směrem. I když mnozí jeho spolužáci ze střední školy přijali v 19 letech povolání na misi, Randall se rozhodl přihlásit se na vysokou školu a narukovat do armády. Později, během studia na Utažské univerzitě, pracoval jako technik na rentgenovém oddělení. Několik moudrých mužů mělo dost odvahy na to, aby mu řeklo, že jeho místo je v misijním poli. On jejich rad uposlechl a poslal žádost o službu na misi. Zanedlouho se již dělil o evangelium v misi Mexiko-sever. „Nedokáží si představit, jaký by byl můj život, kdybych nesloužil na misi,“ říká.

Poté, co se vrátil domů, pokračoval ve studiu a v roce 1975 se v chrámu Salt Lake oženil s Taminou Roarkovou. Riddovi vychovali čtyři děti a bratr Ridd pracoval v komerčních realitách a v dalších obchodních činnostech.

Jeho láska k misionářské práci trvá dodnes. V letech 2005 až 2008 předsedal Ekvádorské misi Guayaquil-sever a znovu byl svědkem toho, jak může misie na plný úvazek změnit život mladého muže či mladé ženy.

V době, kdy byl bratr Ridd v květnu 2013 povolán do generálního předsednictva Mladých mužů, sloužil jako člen generální komise Mladých mužů. ■

Pokojné srdce, Michael T. Malm

„A Duch dává světlo každému člověku, jenž přichází do světa; a Duch osvěcuje ve světě každého člověka, jenž poslouchá hlas Ducha.“ (NaS 84:46.)

„Kéž se vždy snažíme být Nebeskému Otci nablízku,“ řekl president Thomas S. Monson během nedělního dopoledního zasedání 183. pololetní generální konference Církve. „A bychom to dokázali, musíme se k Němu každý den modlit a naslouchat Mu. Potřebujeme Ho vpravdě každou hodinu, ať se jedná o hodiny plné slunečního svitu, nebo deště. Kéž je naším motem toto Jeho zaslíbení: ‚Nenechám tebe samého, aniž tě opustím.‘“

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ

CZECH

4

0210791121

8

10791 Nov 13